

วรรณคดีสโมสร-ชุมนุมทรงกาน้ำ
ประวิศเค็ดโยปาดรา-นุาลินท์
คือวิวิ-กคี่ที่ ๒-พ. ทอกรพูนศักดิ์
และ ๖๖๖.

มิถุน

๒๔๖๘

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชชม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชชม"

หนังสือ "ไทยเชชม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาก
เคลื่อนไปบ้าง โดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะกิจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

ฉะนั้น ท่านผู้ใด ที่ได้ขอรับยารังหนังสือ "ไทยเชชม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทย
เชชม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ ไปรุดเดือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๑๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๖ ปี	(๖ เล่ม)	เป็นเงิน	๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวก ที่จะส่ง คนไปขอรับ ที่ สำนักงาน "ไทยเชชม" เลขที่ ๓๕๕
ถนนหน้าพระลาน พระนคร ไปรุดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และตำบลที่อยู่
ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์
ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันได้ ถ้า
ท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ ไปรับที่บ้าน พร้อมตัวนำหนังสือส่งท่านที่เคียวก็จะเป็นพระคุณ
ที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังยก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

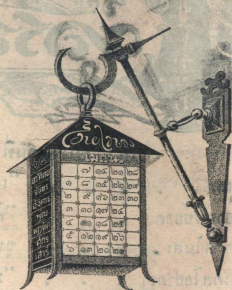
ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชชม" ตั้งแต่ เล่ม ประจำ
เดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มหน้าต่อไป ขอให้
ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชชม" ภายในวันที่ ๗ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่ จะได้กระทำตามตกลงกัน.

(ปีที่ ๒ เล่ม ๒ วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๘)

มาศานต	“แสงจักร”	หน้า ๑๓๗
ลูกอมออกาวิชัย	“ศิษย์วัด”	“ ๑๓๘
วรรณคดีสโมสร	ขุนสุนทรภะ	“ ๑๓๖
ประวัติเคลือบยาตรา	“มุขลินี”	“ ๑๓๕
คิ้วคิ้วนักสืบใหม่ (ครั้งที่ ๒)	พ. ทองพูนศักดิ์	“ ๒๐๖
กายคัมภีร์เหล็กน้ำพี้ (ต่อ)	“อาณัติโฉม”	“ ๒๒๕
นาวาภัย	“เยาว์กรรม”	“ ๒๔๖
ควีนของไทยเซม	“หลานแม่ครัวหัวป่า”	“ ๒๖๐
ความร่ำรวยของเจ้าหล่อน	“ศรีลำเพ้ง”	“ ๒๖๗
ทิวภูมิมีกิตติประโยชน์ & ประการ	“ครูเก่า”	“ ๒๗๓
เพลงยาวถึงนารีโส	ศ. ทิมศิลป์	“ ๒๗๔
ระหว่างภัยและความรัก	“สุขะ”	“ ๒๗๖
พุทธศาสนสถาน	“อุบลวรรณ”	“ ๒๘๖
สุชาติคำฉันท์	“จำปี”	“ ๒๘๗
กาพย์	จ. วุฒะกุล	“ ๓๑๒
วิชานารี	จ. จันทรรักษ์	“ ๓๒๕
การผจญของคุณปาก	“ดินสอ”	“ ๓๓๑
สารเซม	“ดงน”	“ ๓๔๓
ปวิศนาวเวียง	“เทศะแพทย”	“ ๓๔๗
อินทวาท		“ ๓๕๑

ร.๑.๓

อวยพรมมา

แด่

หลวงพ่้น คักขณสุต

วันวิสาขบูชา

พระพุทธรูป

๒๕๑๘

ພາບພຸດທະນິພາດລັກຊະນະ

พจนานุกรม	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
รณศาสตร์	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
สัทศาสตร์	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
อรรถาภิธาน	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
อรรถาภิธาน	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
อรรถาภิธาน	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์
อรรถาภิธาน	สัทศาสตร์	ภาษา	สัทศาสตร์

คาถา

พุทโร สมุคฺคกรโณ จ สฺมาทเปโต
 รมโโม สมุคฺคทปิโก ว สฺขาวโหติ
 สโฆ สมุคฺคณฺุโร วนิโต. จ ทสฺมิ
 เขตฺ สมุคฺคกรณิ รตนตฺตยดฺ
 เอเตน สจฺจวสุสา ภวตฺ สมนฺฺติ
 โส เจ สมุคฺคกรโณ สจฺจทาภิเวทึ

คำแปล

พระพุทธเจ้าทรงทำความสามัคคี แลชวนผู้อื่นในความสามัคคี
 พระธรรมแสดงความสามัคคีว่า นำมาซึ่งความสุขแท้
 พระสงฆ์ทำตามความสามัคคี แลแนะนำผู้อื่นในความสามัคคินั้น
 การทำความสามัคคินั้นเป็นพระไตรรัตน์เลิศ ด้วยอันกล่าวคำจริงนี้
 ขอความสามัคคีจะมีแก่ท่าน
 เพราะถ้าท่านทำความสามัคคีแล้ว จะรู้แจ้งซึ่งผลมีความสุขเป็นต้น

มาศานุสร

มิตุนายน

- บโศ บโศ มโน นิวารเบ
น ทฤชเมติ นั กโศ กโศ
- ๑ ผู้หวังสุขะแสงสวัสดิ์คนอุโย
พึงห้ามอำเออโ จ้างค์ ๖
- ๑ กรรมใดใดฉวีโศกที่ห่างบมิประสงค์
ทวียัยศะยังบ ยิน ๖
- ๑ เหตุที่นั้นจะอำนวยและช่วยมนถวิล
หวังใดก็สมจิน ตนา ๖

“แสงจักร”

นิทานมาฆา ๕ ยยขต

ภิกษุ

“ถ้าหากว่าทำไมได้จริงอย่างที่อาจารย์
พูดก็ได้ให้ข้าเจ้าเถอะ อาจารย์ ยอมให้
เปลี่ยนกรรมของอาจารย์ ในทันที ที่ตกได้ ทำ
ตามคำบอกของอาจารย์แล้วนั้นเชียว” เป็น
คำพูด ของ ท่าน อาจารย์บอก กล่าว ขึ้น กับ
นายเสมผู้ซึ่ง กำลังนั่งอยู่ภายในระหว่างหมู
มีครุฑที่ร่วมกันอยู่เป็นจำนวนมากราว ๕ คน
ที่ร้านนี้ขายน้ำชาและตำลึงขางเลน จึงทัก
ชลธารานี้

“ถ้าได้จริงดังที่ท่านอาจารย์พูด ผมเป็น
ต้องสมนาคุณท่านอาจารย์ ให้ถึงขนาดที่เก็บ
ขอแต่ให้สำเร็จเถอะ” นายเสมกล่าวว่าเช่น
เชิงออก ๆ ความจริงนายเสมผู้^{นี้}คือชายหนุ่ม
อยู่ในปฐมวัย อายุราว ๒๐ ปี เป็นหนุ่ม ๆ
ทั้งแท้ แลเป็นบุตรของผู้มีอิทธิพลผู้หนึ่ง

ในตำบลขางเลนนั้น นายเสมเป็นคนสวยงาม
รูปร่างอ่อนแอ ผิวเนื้อขาว งามเป็นสง่าผ่า
เผย ที่วิชาความรู้ก็เชี่ยวชาญพอตัว การ
ที่นายเสมมานั่งออกท่านอาจารย์ออกอยู่นั้น ก็
โดยเหตุที่นายเสมยังเกิด ความ รัก ชื่น ในใจ
แต่นาย เสม ทำ ไปแล้ว ไม่ เป็น ผล สำ เร็จ
เพราะนิสัยของนายเสมที่แกล เป็นคนทำจริง
แต่ปาก หรือจริงแต่เวลาที่มาคุยออกเพิ่น ๆ
เท่านั้น ถ้าเข้าค่าย เข้าเขม เข้าครวไร ก็
มัก จะ มีใช้จับสัน มาจับ ที่ปากแกล เสีย เสมอ
นายเสมเคยรักผู้หญิงมาหลายรายแล้ว แต่
ยังไม่เคยปรารถนาเป็นผลสำเร็จสักรายเดียว
มา ครั้น นั้น นาย เสม ได้ มี โภ ธิ พันธ์ ใน นาง
บุญเกิด แม่หม้าย ผู้เป็นเจ้าของร้าน ชำ
ตั้งอยู่ในตำบลเดียวกันนี้เอง นางบุญเกิด

ผู้นี้เดิมเป็นภรรยาของเจ้าแก้วแก้ว แต่สามี
ไ้ก่อนลาโลกไปเสียเมื่อประมาณ ปีเศษมา
แล้ว ในขณะที่ยังภรรยาของแก กำลังจะผลิ
เนื้ออันสวยงาม แลทั้ง บุตร น้อย อันน่าสงสาร
ไว้ นางบุญเกิดมีอายุราว ๒๕ ปี มีทรัพย์
สมบัติมากโดยเหตุที่ไ้ รับไว้จากสามี ผู้ล่วง
ลับไปนั้น โดยความอสุภะ วิวิธภาพ
ของหล่อน ๆ จึงครองทรัพย์นั้น อยู่ไ้ ต่อมา
จนกระทั่งถึง ความจริงเมื่อเธอได้ถึงความ
งามแล้ว นางบุญเกิดเป็นสตรีที่งาม งาม
มาก ทั้งคำขบถางเล่นแม้แต่แม่สาวที่รุ่น
กระเดาะก็ยิ่งหาตัวเปรียบยาก ใบหน้ากลม ๆ
ราวกับขมิ้นน้อย ๆ ทั่วทุกทิวแก่งราวกับคันศร
ของพระอวตาร (ความวิจิตรคันศร ของพระ
อวตารนั้นจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าผู้เขียนก็
ยังไม่เคยไ้ เห็น เพียงแต่เฝ้า ๆ เอาเท่านั้น)
คำคำเป็นมัน หน่วงตาหริ่งกลม กลมราวกับ
ว่าลูกหินที่เด็ก ๆ มันยังเล่น ปลูกหรือถึงม
สมกันก็ยิ่งรักใคร่ สถาป ของ หล่อน ที่เป็น
อยู่ทั้งนี้เอง ทำให้พวกผู้ชาย หนุ่ม หลอด แก
ในแถบขางเลนพากันทั้งมา หาก แต่ เข้า
ไม่คิด ในจำนวนชายเหล่านั้นถึงจะรู้สึก
ทั้งในความงาม ของหล่อน ก็ยังไม่ มาก เท่า
นายเสม เรา จะสันนิฐานไ้ ในยามเมื่อ
นายเสมไ้ ประสยสายตา ของหล่อน เข้าครา

ใด หัวใจนายเสมครอน ๆ ราวกับว่าระจก
เสียให้ ไ้ กรณียเหตุทั้งนี้ทั้งนั้นทำให้นายเสม
ไม่เป็นอันกินอันนอน เลื่อนฉวนนายเสม
เกินออกมาจากบ้านก็พอพบเข้าก็ นายสนิท
นายงาม นายรุ่งเรือง นังวิไลชนากันอยู่
กับ ท่าน อาจารย์ ยอก ถึง เรือง คา ฉายาหญิง
นายเสมจึงเข้าไปนั่งร่วมวงคุยอยู่ด้วย ใน
เมื่อคราวอาจารย์ยอกแสดง ถึงฤทธิ์ เทพ ของ
ลูกอมที่แกไ้ มาหาก เมือง เชียงใหม่ ว่า
เป็นของ ศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ สมจริง ทุกครั้ง แล
ตัวแกเองก็ไ้ เคยลองเห็นจริงมาแล้ว แต่
ตัวแกเองเวลานี้ก็ยังไม่มีภรรยา จะเป็น
เพราะเหตุไรข้าพเจ้าก็ยังไ้ ไม่กล้า ที่จะทำนาย
อาจะเป็นโดยที่แกเองยังไม่สมกับไ้ ก็
นายเสมไ้ สักขีเรื่องฤทธิ์ของลูกอมก็ยังเกิด
มีความเลื่อมใส แลกล่าวคำวิงวอนเพื่อจะ
ขอให้ท่านอาจารย์ยอกช่วย ขึ้นแรกท่าน
อาจารย์ยอกจะเล่นตัว แต่ในที่สุดก็ตกลง
ว่าจะไ้

นายรุ่งเรืองผู้กระหายอยู่เหมือนกัน จึง
กล่าวขึ้นว่า “สำเริงหรือ ท่าน อาจารย์
ต้องให้ฉันลองก่อนนา หากไม่ละเป็นไ้เกิด
ความเหี้ยม” ยังไม่ทันที่ท่านอาจารย์ยอก
จะกล่าวตอบ นายสนิทก็กล่าวเป็นเชิงชัก
ชวนว่า “ชะรุ่งเรือง ถ้าแกจะทำอย่างนั้นกัน

เห็นว่าอกระไม่งาม ต้องเสียหิวของผู้ที่
เป็นแม่มนั้น แกล้มรู้หรือว่านายเสมจะเขา
ร้อนมากกว่าแกล้มเพียงไร เวลานั้นเขากำลัง
โง่โง่ๆ ไร้อะไร อยู่กับ แกล้ม บ้าง หรือ เปล่า
เรียกว่า เกือบจะ สำเร็จอยู่แล้ว ก็ว่า ไ้
ส่วนแกล้มก็ไม่มี แม่ทวนขึ้นกลล ที่ไหนสัก
คน แล้วเมื่อไร แกล้มได้สอง ที่ถูกมัน
ต้องให้นายเสมเขาทำก่อนมันถึงจะถูกนาแกล
นา คึกๆ ให้ดี”

นายงามมีอก ชักคอคนไม่ได้ จึงสอกล
ว่า “ความจริงเรื่องศาลาแล้ว ฉันคนหนึ่ง
ให้พี่มาเถอะเฮ้ เป็นไม่ยอม ไม่ยอมเชื่อ
ใครที่ห้ามก อย่ามาบอกดาเกินเสียให้ยาก
เลย มันโกหกทั้งนั้น อะไรมันจะมาสู้ปาก
เราได้ น่าเป็นไม่มีเสียละ”

“อ้าว! พวกอย่างนั้นมันจะถูกที่ไหน ก็
แกล้มไปเจอแต่ที่เขาโกล บ้างไม่เจออ้ายที่
เขาจริงเข้านะซี แกล้มอย่าเพิ่งบอกเสีย ทั้ง
หมกขึ้นมา อย่างไรก็ต้องนึกๆ บ้างว่า เมื่อ
ที่เรายืนเป็นเมืองไทย ไม่ใช่เมืองผาหรั่ง
นาแกล คือเห็นกว่าเมืองไทยเรายังไม่สิ้นคน
ก็หรือ” นายเสมบอกอย่างนี้ คุณๆ ทั้ง
ท่าน อารยบัยคอก ที่นั่นอยู่ด้วย ก็ยังทำสีหน้า
แสร้งว่าถ้าแกล้อจะทะเลพองามได้ละแกลเป็น
คือเขาพัวเกี่ยว “ถ้าของอารยบัย ้วย

รองเท้ายาง ไม่เชื่อเอาของอาหารขอมแล้ว
ไปผูกเถอะ ผู้หญิง ที่พอใจจะต้องรัก ถึง
แม่แกลจะเกี่ยวไม่เป็นที่ไม่ต้องแกลอะไร พอ
ไปผูกกับใครคนไหนต้องเป็นคนนั้นพัวเกี่ยว
หากว่าเขาไม่ผูกทำกระดิก กระบวน เราก็
ขยลกอมให้แกล้อออก อีกคนที่ขยลกก็ต้อง
นึกเถอะแกล ประตุนั้นมันเป็นที่ต้องเปิดคอย
ทำอยู่ที่เกี่ยว หรือแกลจะลงก็ได้อาหารบัย
ให้ลอง ลองกันเถอะวัน ถ้าไม่ได้เรึงขอม
ให้บัย แต่ต้องขอสัญญาว่า ถ้าทำได้เรึง
อย่างที่เราบัยว่า แกลจะให้อะไรเป็นของ
ตอบแทน” อารยบัยคอกกล่าวทำทางซึ่งซึ่ง ทำ
เอานายงามต้องหงอลงไปส้นกโ พลังก็
กล่าวขึ้นออก ๆ ว่า “ถ้าเรึงอย่างที่เราบัย
ว่าก็เขาจารย์” แต่ส่วนการลงนั้นนายงาม
มิได้พูดอะไร เพราะเขายกอาหารเป็นโดยที่พี่
แกล้มไม่สมักก็อาเป็นได้

นายสนิทก็เอ่ยถามต่อไป อีกว่า “ของ
ท่านอาจารย์ มีอยู่ที่ผลยะลูกอมนะ”
“บุตรเกี่ยวเท่านั้น” ท่านอาจารย์ตอบ
“ถ้าท่านอาจารย์ให้เขาเสีย ต่อไปท่าน
อาจารย์ได้ ที่ไหนมาใช้ อีกเล่า” นายรุ่ง
เอ่ยถามต่อไป

“อ้อ! อ้ายตรงซื่อนั้นจะไม่ปลาก” ท่าน
อาจารย์ เอ็มแสดงปฏิกฤตต่อไป “อันว่า

จรรยาของกิ๋ ย่อมจะตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ชนเชื่อว่าของกิ๋แล้วถึงแม้จะไ้ไปใช้แค่สักชิ้นหนึ่ง ก็ต้องนับว่ากิ๋ก็อยู่เสมอ กิ๋เท่ากับของเดิม มาทว่า ถ้ากิ๋ที่เสม เขาต้องการวิ่ง ๆ แล้ว อาจารย์ก็จะแบ่งให้ไปใช้สักครึ่งเม็ด และเมื่อไ้เขาไปทำ านไ้ รัชผลอันพอใจมาแล้ว ก็นำเอามาคืนให้ อาจารย์ อาจารย์จะไ้ นำ เขา มา ประ กยไว้ ตามเดิม”

“ถ้าทว่าผมขบสลาอมแตกออก ลูกอม นั้นจะไม่เสีย ๆ หรือท่านอาจารย์” นายเสมถามเป็นเชิงเสียดคาย

“ม่าย-ม่ายเสีย-ม่ายเสีย บอกแล้วว่าของกิ๋ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ถึงจะขบแตกจนเล็ยก็ไ้ไม่เสีย” อาจารย์ พก ยานคางอย่างรู้สีก กวน พร้อม ทั้ง อาการ สัน คีระ

ล้ากับนั้น นายสนิท นายรุ่งเรือง นายงาม ทั้งสามก็พากันกระทั้ง นายเสม เป็นล้ากับ ๆ ไป เพื่จะให้ให้นายเสมมีมานะหนักขึ้นจะไ้ ขอของจากท่านอาจารย์ไปลองทำ คล้ายกับว่าระลองของกิ๋ และประกคังว่าถ้าไ้ไ้ ผลจริงทั้งที่อาจารย์บอกไว้ทั้ง ๑ ก็ระไ้ละมื่อ เริ่มตอนชนหัวของท่านอาจารย์ทันที เมื่อไ้ ูกจากกลางกันแล้ว ท่านอาจารย์ก็ให้

นายเสมมารัขของกิ๋ในวัน รุ่ง ขึ้น เวลา ๔.๐๐ ล.ท. ตรง แล้วทุกคนก็แยกทางกันกลัยระหว่าง ที่นายเสม กลัย มา ถึง บ้าน แล้วนั้น

นายเสมเฝ้าค้ครุ่นคังถึงความสำเร็จ อันระ พงยังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้เท่านั้น บ้างขณะ ถึง กับ นาย เสม รำพึง ออก มา คัง ๆ ว่า แม้ บอยู่เกิดำ-แม้บอกที่รัก-ควรวนหล่อนเห็นระ หนีมือฉันไปไม่พ้นระหล่อน-หล่อนระต้องเป็น ของฉัน-เป็นภรรยา-ภรรยาบอกที่รัก ของฉัน

ฉันระข-ฉันระบอกเสียให้ลมรัก-ฉันระ นายเสมนึกเวยไปเ่นมอยหลัย

รุ่งขึ้นเป็นวันนัก เวลา ๔.๐๐ ล.ท. ทุก ๆ

คน พากันมารอ อยู่ ที่ ร้านขายน้ำชา พอ นายเสมมาถึง ก็เริ่ม ตาม อาจารย์ยอก ขึ้นว่า

“ไ้เอามาหรือเปล่าท่านอาจารย์”

“เอามาฉัน น้อย่างไ้ละ” พलग

ท่านอาจารย์ก็ ปลัน เขาผล ลูก อม ออก จาก

กระเป๋ำ รูปคล้ายผลมะนาวผ่าซีก ทำด้วย

ขผึ้ง ข้างบนมีอักษร แต่พวกที่นั้อยู่ในที่

นั้นอ่านไม่ออก บ้างคนก็เลียงว่าเป็นภาษา

แขกบ้าง ภาษาพม่าบ้าง อาจารย์ยอกเห็น

เลียงกันไม่ตกลงคังนั้น จึง บอกว่า

“เป็นหนังสือเมือง (เมืองเชียงใหม่) ไ้ไ้

หนังสือแขกหรือพม่า อย่างที่เข้าไ้ กับคอก”

(อันที่จริงทว่า เป็น หนังสือ เมืองนั้น ถึง แม้

ข้าพเจ้าผู้เขียนก็เชื่อ-เชื่ออย่างสนิทแล้วว่า
ถึงเขาไปให้ชาวเมืองอ่านก็อ่านไม่ออก)

นายเสมเรียกลูกอมนั้นมากด้วยความขีต
ยินดี ท่านอาจารย์พลางจึงกล่าวย้ำอีกว่า
วันไหนจะไปต้องบอกให้อาจารย์ทราบ จะได้
ไปคุมเพื่อให้แรงหนักขึ้น

นายเสมเมื่อเห็นเป็นโอกาส เช่นนั้น ก็รีบ
ทูลท่านอาจารย์ว่า “วันนี้แหละควรเหมาะ”
เมื่อมีการต้อนรับกันเล็ก ๆ น้อยพอเป็นที่ก
ลางแล้ว ท่านอาจารย์ ก็บัญชาให้นายเสมเป็น
กองนำขบวนไปก่อน พร้อมกับทำการกำชับว่า
เมื่อจนถึงร้านของหล่อนจึงค่อยยกเอาลูกอม
ออกมาชม และถ้าเห็นท่านอาจารย์พยักหน้า
ก็ให้ขลุ่ยลูกอมออกทันที สอนกันจนเป็นที่
เข้าใจแล้ว นายเสม ก็ ออก จาก ที่ นั้น ไป
อาจารย์ขอกกับบัญชาการต่อไปคือให้นายสนิท
นายรุ่งเรือง นายงาม เป็น กอง หลวง ยก
ตามกองนำไปเฝ้าอยู่แถวตรงข้าม กับบ้าน
แม่บุญเกิด ส่วนตัวท่านอาจารย์เองจะเป็น
กองกำลังยกตามไปทีหลัง ขณะที่กองหลวง
ยกไปถึงบ้านกำลัง พบนายเสมคุ้ยไธอยู่
กับหล่อน

“การค้าขายหมู่นี้ เห็นจะเจริญดีกว่าแต่
ก่อนกระมังหรือ” นายเสมถาม

“ก็เลียบ ๆ ะ แต่เต็มทีที่บุตรของอิดน

มันขายออก ๆ แอศ ๆ ต้องมีวิชาสาธิตลูก
ลูกเสีย ทำให้ขาดผลประโยชน์ไปมาก”
เจ้าหล่อนตอบ

“ทำไมไม่หาคนเลี้ยงลูกเสียสักคนหนึ่ง
ล่ะหรือ” นายเสมพูดเป็นเชิงแะทำ

“โอ! คุณก็ อิดน ข้าขายไธวันละ
๒-๓ สดางค์ท่าน จะเอาเงินไธไปจ้าง
เขาไธเล่าละ ถ้าเอาเงินไปจ้างเขาเสียแล้ว
ก็เอาเงินไธไธมาซื้อข้าวปลาร้าน” หล่อน
ตอบอย่างแสดงความจริงใจ

“จริงอยู่จริงอย่างที่หล่อนว่า” นายเสม
พูดเป็นเชิงเห็นอก “แต่ฉันคิดว่าคงจะมีคน
ที่เขาจะ ยินดี มาอยู่เพื่อ เลี้ยง บุตร ให้ หล่อน
โดยไม่คิดเอาค่าจ้างเลยคงจะมีอยู่บ้าง”

“โคละ ไคไธไหนเขาจะมาทำงานให้ อิดน
บ้าง ๆ อิดนยังไม่เห็นด้วยเลย” หล่อนพูด
เป็นเชิงออกความเห็น

“มีหรือ ว่าแต่หล่อน จะยินดี รัยเขาไว้
หรือไม่เท่านั้นแหละ” นายเสมเห็นเป็นที่
เริ่มขบขี้

“ถ้าแม้จริงอย่างที่คิดว่าอิดนก็รักขนิ
ษิตะ ทำไหมหาไม่ยิดน แต่ต้องขอทราบ
ก่อนว่า ไคไธมามารับเอาเลี้ยงบุตร ให้ อิดน
โดยไม่คิดเอาค่าแรง” พอหล่อนกล่าวจบ
ลงก็พ้อก็อาจารย์ขอกเดิน มา ถึงบ้าน แต่มี

ไ้เห็นหน้าเข้าไป ทางใน วน เพียงแต่ แะ ห
ข้างหนึ่งเข้าไป สกัยเสียง ของ คนทั้ง สอง ที่
กำลังสนทนากันอยู่เท่านั้น

“แะ-แะ” นายเสมแสะ “คนที่
อยาก ะ มา อาษา เป็น คน เลี้ยง บุตร ใ้ กับ
หล่อนะไม่ใช่ คนอื่นคนไกล ที่ ไ้ นรอกจะ
เขาก้อยแถมเองนำแหละ” นายเสมกล่าว
อย่างคิดทะกุดคะคัก แลการพูดของนายเสม
ครั้งนั้นก็น่าจะเป็นครั้งแรกที่นายเสมออกจะ
พูดาเฉยแหลมกว่าครั้งก่อน ๆ ที่ ไ้ เป็น
มาแล้วในชีวิตของนายเสม เหตุนี้ก็น่าจะ
เป็นเพราะพิศมของลูกอม นั้นเอง ตามที่ คา
กณ

“ไ้กันคะบอกข้อให้ อฉัน ทราบหน่อย ก็
ไ้ไ้” หล่อน กระเข้า งาม พร้อม การ
ชายทางทอนนำวิกมาประสยทา กับนายเสม
“ฉันเชื่อว่าหล่อนคงรู้จักตัวเขาอยู่แล้ว”

นายเสมพูดอย่างกระคาท ๆ แลหลยส่ายตา
หล่อน

“อฉัน ะไปรู้ จัก เขาไ้ อย่างไร กัน คะ
เพราะอฉันไม่รู้ค้นส่ายปายเหตุ บอกอฉันหน่อย
เถอะคะ” หล่อน กล่าว ลอ้น ขอร้อง เขา
ค่อไป

“เขาฉันนั้น แะ-แะ-เขา-เขา-ก็-ก็-
ก็-ก็-ว่า-ละ-ละ-ฉัน-ฉัน-เอง-นะ-แหละ-จ๊ะ

หล่อนะยินดีไหมจ๊ะ” นายเสม พูด อย่าง
กะเลี้ยะลาคชอมกล (ถ้าท่านไ้ ทักนา ะ
ข้าไม่นอຍ) พอพูดะประโยคลงนายเสมรู้
สึกโล่งทวิอกไปมาก รวกับว่าไ้กับเขา
เขาทุ้มทั้ง ออกไป เสียจากอก ข้างแม่
บุญเถอหล่อนตกคลั่งคล้ายกับไ้ บินไ้ร้อ
บอกว่าไ้ใหม่ หล่อนไ้ ไ้ คอย ว่าจะไ้
นายเสมก็กระเข้าถามค่อไปอีกว่า ไ้ไ้
ยินดีไหม หล่อน ก็ยัง นั่ง หน้ายัง เฉยอยู่
นายเสม เวียนถาม อย้อย่างนี้ รวสั ๓ ครั้ง
อรทนไม่ไ้ให้หล่อนก็คอบบอกมาว่า

“คุณเสม อฉันไม่คิดเลย ว่าคุณ ะ คี
การถึงเพียงนี้ อฉันคิดเลยว่าเป็นแต่เพียงคน
ชอยพอกัน อฉันไม่เคยคนไม่เคยเล่น
ว่าคุณจะมาเกี้ยว การที่คิดคิอย่างนี้คุณ
เห็นคียังไ้ คุณ ะมีทางไ้ ไ้ ะพอ หามา
เลี้ยงอฉันแล้วและหรือคุณ” อิตฉันนั้นเล่น

เขาหน้าของนายเสมซึกลงไ้ผิดกว่าธรรมดา
ที่เคยซึกอยู่แล้ว พลังก็เห็นหน้าออกมาเจอ

เข้าก็ทอนอาวียอด ๆ เห็น เป็น โอ กาศ คั้น
ก็พยัก หน้าให้ อาวียอดสัญญา คำที่ ไ้
สัญญากันไว้ แต่เดิมที่ นายเสม ก็ ยัง คง
คลั่งอยู่คั้นนั้น พอไ้ สึก ก็หันไป พูกว่า
“เพราะความที่ฉันรัก” แล้วก็ขยลูกอมใน
ปากแตกออก แหมอฉันนั้นละมันช่างน่าดูจริง

ใครจะว่าภาพยนตร์คล้ายตามโรงสนุกลงใน เรื่อง
ชาลิแนชชยสิน หรือ นายชาโรลลอคอยก็เป็น
ผู้แสดง ข้าพเจ้าเป็นต้องจ้องคึกคักกันอยู่อย่าง
หน้าชั้น ตายานที่เก็บไว้ สู้ตอนนั้นไม่ได้
อะไร ะมาขึ้นเท่า คือ พอ นายเสม แดชย
ลูกอมแตกออกแตกก็เริ่มทำสีหน้าต่าง ๆ เช่น
ทำหน้าเปรี้ยว แล้วเปลี่ยนเป็นเค็ม-ขม-เผ็ด
-เผ็ด-เผื่อน-คั่น ทำเสียงต่าง ๆ นา ๆ
เล่นเอาพ่อพวักไปคิ้วยอกหัวเราะไม่ได้ ทุก
คนพากันไล่เสียงอหยาบ หนึ่งขึ้นแต่แม่ชู้ญเกือ
เองหล่อนไม่รู้ทางเห็นอทางได้ ก็ยังต้องปล่อย
กึกออกมาและหลบเข้าหลังร้านไป นายเสม
เห็นทำอะไรไม่ เป็น การ จะพูดก็พูดไม่ออก ทำ
พิพิทพิพวน จึงลุกออกมาจนอกรวันตั้งไว้ว่า
ระคายทั้ง แต่พออัปภาสเสียง คีร์-ปรี-ก-
ปรี-ก-ปรี-ก- รวม ๓ ทีคึก ๆ กัน ขรรค
เศียรอาหารทั้งหลายที่อยู่ในห้อง ก็พากันออก
มากองอยู่ที่ถนนกองหรือออกสนึกใจ ท่าน
อาจารย์ยอกลง ความเห็นว่าเป็นลม ข้าง
นายสนิทนาย รุ่ง เรือง ลง ความเห็นว่าเป็น
ส่วนนายงามว่าเป็นโรคขี้เรื้อนผสมกับลมทำ
ให้ มีคึกหน้ามีอาหาร วิ่งเวียน ตกลงเลย
ช่วยกันหามเอานายเสมกลับมาส่งบ้าน
พอถึงเวลาค่ำ นายเสมหยาบ เป็นยวคติก
แล้ว จึงเดินออกมาที่หน้าชา ก็พอพบกั

ท่าน อาจารย์ยอก นายสนิท นายรุ่งเรือง
นายงาม นั้รวมกันอยู่ พะกังสนิมองเห็น
หน้านายเสม ก็เริ่มปล่อยเสียงหัวเราะ คึก ๆ
คึก ๆ ออกมาพร้อมกัน เล่นเอานายเสมออก
รู้สึกแปลกใจคำที่ไม่รู้ว่าอะไรมันมาทางเหนือ
หรือทางใต้ เมื่อสงข การ หัวเราะ แล้ว
นายเสม จึง พุก ขึ้น เป็น เสียง ปรารพว่า “โ
วนะสำเร้ อยู่แล้วเก็บว พอ ขย ลูกอม
แตกออก เท่านั้นแหละ แหม ไม่รู้ว่า เป็น
อย่างไร วิชาคิมมันผิดปกติไม่ถูก ลูกอม
ทำพิศม์เอาไป”

“ถ้าพิศม์อย่างไร วิชาคิมของ เขา เป็น
อย่างไรกันพ่อกึก” ท่านอาจารย์ยอก งาม
อย่างหน้าคิน ๆ

“วิชา มัน คล้าย ๆ ธิ” นายเสม ลั่น
ศีรษะ เป็นเสียง ขยเมเขยง แล้ว กล่าวต่อไปว่า
“เหมือน ยาตกเหมือน มหาหิงคักเหมือน
แล้วยัง มีกลิ่น บังกาฬกวัชพฤกษ์ เป็น กัน
อยู่ด้วย เหมือนยาถ่ายไม่ผิดเทียบว” พอ
พุกขยนายเสมโค้งหัวลงสู่เบื้องต่ำร้องโอ้ ๆ
คล้ายกับจะอาเจียนออกอีก แต่ไม่ ยักออก
“อะไร เล็บ อีก แล้ว มัน ก็ ยา ถ่าย นะซี”
นายงามว่า “เพื่อเป็นการ สอนใจแก่ขี้
ผู้หญิง กันเห็นแก่กำลังทำมาอยู่ขี้หล่อน
แล้วพอเหมาะกันกับนายยอก เพื่อนของกันเจ้า

มาจากบ้านนอก กันเลยคิดอยู่โลกให้
เขาเป็นท่านอาจารย์ คุยอวด ถึงถูกข้อเท็จ ของ
ลูกอม แก่ก็เขื่ออย่างสนิท กันก็เลยเอา
ยาถ่ายเรากิ ๆ นเองมันเข้าให้ แก่อมแผลเคี้ยว
เล่นเสียอย่างอะหรือยัง ใจ เห็นผลของความ
ทั้งในอาคมหรือยัง”

“โอ! ต่มนักไ้” นายเสมพุกพร้อมกัน
อาการยก เอาหัตถ์ของ ขวาชั้นแตะหน้าผาก
ทำอาการระทมหายมีหลายแหล่ ทุก ๆ คน
พากันซา ครัน ชัน นายเสมรู้ลึกโกรธ ก็

โกรธจนสีหน้าแดงก่ำ พลังสยดกันลูกชิ้น
ปากแก้อันนั้น ทมบายะไปเสียให้พ้นจาก การ
ชัยแลลือเลือน พอลูกชิ้นยื่นเท้าข้างขวา
ไปเหยียบเอาเศษ ขนมขบ่ง ที่ชุ่ม น้ำทั้งอยู่ใต้
โต๊ะเข้าเลยไกล พลังล้ม ค้างลง การชา
ครั้งที่ ๒ ก็ไ้ป้รากฏขึ้นอีก

ทุก ๆ คนที่นั่งอยู่กันนั้นเลยร้อง ชันพร้อม
กันว่า “โมทนาสาธุ ขอให้ไปที่ชอย-ที่ชอย
เถิดคนพอเสม”

จามบริบูรณ์

๒๔. เวลาเต็มเปี่ยมด้วยลาภยศ มีแต่คนเอนบอท่านจนเกือบตัวลอย ผู้สมัค
เป็นญาติแลมิตรจันรับไม่ไหว แต่ท่านพลั้งลงลิ เสียงขบจะกลับเป็นเสียง
ที่แสดงโสตร์ ญาติมิตรจะกลับเป็นศัตรูทันที พุทโธ. อนาถจิงหนอ.

ของ น.ล. พิชชญาติ

วรรณคดี สโมสร

ขุนสุนทรภาศิต รวบรวม

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระ
พระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระมยุรกเกล้า
เจ้าอยู่หัว คำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ
ทราบทั่วกันว่า เมื่อครั้งสมเด็จพระบรมชนก
นารด พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้า
อยู่หัว ยังเสด็จดำรงพระชนม์อยู่ มีพระราช
ประสงค์จะ ทรงทำนุบำรุง การศึกษาสอยค้น
พินิจวิจารณ์ จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตั้ง โยธาธิบดีสโมสรขึ้น เมื่อฉนวนที่ ๒
ฉนวนกรม ร.ศ. ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๕๐) ในขณะ
เมื่อเสด็จ ประทับอยู่ ณ กรุง เทพทวารวดี ศรี
อยุธยาตาม ฐานนคร โยธาธิบดีในงานพระราชม
ริษมมงคล แลได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

พระราชทาน พระราชลัญจกร มังกรคายนแก้ว
ไว้สำหรับประทับในหนังสือโยธาธิบดี บรรดา
ที่จะพิมพ์ขึ้นด้วยความเห็นชอบของโยธาธิบดี
สโมสรนั้น แต่นั้นมาการศึกษาโยธาธิบดี
ก็เจริญขึ้น มีหนังสือโยธาธิบดีที่แต่งแล
พิมพ์แพร่หลายต้องตามพระราชประสงค์ของ
สมเด็จพระบรมชนกนารดเป็นหลายเรื่อง อัน
จะพึงสังเกตเห็นได้ด้วยมีรูปพระราชลัญจกร
มังกรคายนแก้วประทับไว้เป็นสำคัญใน สมุด
ทุกเล่มนั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระราชประสงค์อยู่ก็อย่าง
หนึ่ง คือที่จะอุดหนุนทำนุบำรุงการแต่งกาพย์
กลอนแล เรื่อง ความเรียงร้อยแก้วในภาษา

ไทยให้เกิดขึ้น แต่ยังมีหาได้ทรงจัดการอย่างใดไม่ พระองค์เสด็จสู่สวรรคาลัยเสีย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า พระบรมราชโสมบายแลพระราชดำริของสมเด็จพระบรมชนกนาถใน ๒ ข้อ ก็กล่าวมานั้น เป็นการสมควรยิ่งนัก ด้วยทุกวันนี้ผู้แต่งหนังสือแลผู้อ่านหนังสือก็มีมากขึ้นกว่าก่อนทั้ง ๒ จำพวก แต่ฝ่ายข้างผู้แต่งยังไม่ใคร่จะเอาใจใส่ในทางภาษาพูดพยายามแต่งเรื่องอันประกอบด้วยคุณวิชาวสารประโยชน์ มักแต่งเอาอย่างผู้อื่นตาม ๆ กันไป ที่แปลจากภาษาต่างประเทศก็มีก็แปลแต่หนังสือ ซึ่งเป็นเรื่องอย่างเหลวในภาษานั้น ๆ แลมักชอบหันเหเปลี่ยนแปลงวิธีเรียบเรียงภาษาไทยไป ตามประโยชน์ภาษาต่างประเทศ ด้วยความโง่เขลาแลสำคัญว่าโวหารอย่างนั้นเป็นของเพราะเหตุสมควรแก่สมัยใหม่ มิได้รู้ว่าการที่ทำอย่างนั้นเป็นการทำลายภาษา ของ ตน ให้เสียไป ส่วนผู้อ่านก็อดยากอ่านหนังสือ ก็พบแต่หนังสือที่กล่าวมานั้นมากขึ้นทุกที บางคนนำไปหลงนิยมนำ ภาษาแลวิธีแต่งหนังสือ เช่นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างที่เกิดขึ้นในวิชาหนังสือสมัยใหม่ เมื่อถามเป็นสมัยนั้น ทรงพระราชดำริเห็นว่า สมควร

จะจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ออกหนังสือแต่งหนังสือภาษาไทยให้เกิดขึ้น แลพ้นจากความเข้าใจผิดทั้งผู้แต่งแลผู้อ่าน ก็กล่าวมาแล้ว ทำนองนี้ที่สมเด็จพระบรมชนกนาถได้ทรงทำนุบำรุง การ ศึกษา ไวยากรณ์ มาแต่ก่อน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งวรรณคดีสโมสรขึ้น ความข้อความที่ระกล่าวต่อไปนี้คือ

มาตรา ๑ วรรณคดีสโมสรนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทรงกำกับตำแหน่งที่สถานายก เหมือนอย่างไวยากรณ์สโมสรนั้น

มาตรา ๒ ผู้ซึ่งเป็นตำแหน่งสถานายกกรรมการหอพระสมุดวชิรญาณเป็นอุปนายก มีหน้าที่สำหรับ อำนวยการ วรรณ คดีสโมสร เช่นนี้ เป็น ประธานที่ประชุมสมาชิกเป็นต้น ความพระราชประสงค์

มาตรา ๓ ได้โปรดให้สร้างพระราชลัญจกรขึ้นใหม่องค์ ๑ ลายเป็นรูปพระศิวะสำหรับวรรณคดีสโมสร

มาตรา ๔ ระ ทรง ตั้ง โสณานุการ ผู้สำหรับวรรณคดีสโมสร มีหน้าที่เป็นผู้รักษาพระราชลัญจกร แลในการรทหมายต่าง ๆ เช่นการทะเบียนขานรู้ขึ้นเกี่ยวข้องด้วยวรรณคดีสโมสรเป็นต้น

มาตรา ๕ สมาชิกของวรรคคตัสโมสรว
นั้นคือ ให้กรรมการหอพระสมุทวชิรญาณ
เป็นสมาชิกโดยตำแหน่งทุกคน นอกจากนี้
เมื่อทรงพระราชดำริเห็นผู้ใดมีคุณวุฒิแล
ได้แต่งหรือแปลหนังสือขึ้นไว้เป็นพยานแห่ง
คุณวุฒิ ว่าสมควรจะเป็นสมาชิกได้ ก็
ให้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน
สัญญาบัตรตั้งให้เป็นสมาชิกแห่งวรรคคตัส
โมสรวยุคตลอดเวลา ตามทรงพระราช
ดำริเห็นสมควร

มาตรา ๖ ให้กรรมการหอพระสมุทวชิร
ญาณ ซึ่งเป็นหอสมุดสำหรับพระนคร เป็น
กรรมการสำหรับวรรคคตัสโมสรวด้วย

มาตรา ๗ หนังสือเรื่องใดจะเป็น หนังสือ
ซึ่งโบราณคดีพิเคราะห์ไว้ก็ดี หนังสือปัจจุบัน
คดีพิเคราะห์ขึ้นใหม่ก็ดี ในประเภทเหล่านี้
ได้แก่

๑) กวีนิพนธ์ คือเป็นโคลง ฉันท์
กาพย์ กลอน

๒) ลครไทย คือแต่งเป็นกลอนแปดมี
ทำนองนำพาทย ฯลฯ

๓) นิทาน คือเรื่องราวอันผูกขึ้นแลแต่ง
เป็นร้อยแก้ว

๔) ลครพูด

๕) อธิบาย (คือ “เชื้อเชย”) ฤา

“แปมเพลด”) แสดงด้วยศิลปะวิทยาญา
กิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง (แต่ไม่ใช่ตำรา
ฤาเขียนฤาความเรียงเรื่องโบราณคดี มี
พงษาวดารเป็นต้น) ให้เห็นว่าหนังสือซึ่ง
ควรพิจารณาในวรรคคตัสโมสรวตามพระราช
กฤษฎีกานี้

มาตรา ๘ หนังสือใน ๕ ประเภทซึ่งกล่าว
มาในมาตรา ๗ นั้น เรื่องใดสมาชิกวรรคคตัส
โมสรวได้ทรงพิจารณาเห็นพร้อมกัน ฤา
โดยมากด้วยกัน ว่ามีคุณวิเศษควรจะ
ไปขึ้นบัญชีนี้คือ

๑) เป็นหนังสือที่ กล่าวคือเป็นเรื่องที่
สมควรซึ่งสาธารณชนจะอ่านได้ โดยไม่เสีย
ประโยชน์ คือไม่เป็นเรื่องทุกาณิก ฤาเป็น
เรื่องที่ระชากรความคึกคึกซ่านไปในทางอันไม่
เป็นแก่นสาร ฤาซึ่งจะชวนให้คึกคึกวุ่นวายไป
ในทางการเมือง อันจะเป็นเครื่องรำคาญ
แก่รัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ดังนี้เป็นต้น

๒) เป็นหนังสือที่แต่งดี ใช้วิธีเรียบ
เรียงอย่างใด ๆ ก็ตาม แต่ต้องให้เป็นภาษา
ไทยอันดี ถูกต้องตามแบบที่ใช้ในโบราณ
กาล ฤาในสมัยนั้นกาลก็ได้ ไม่ใช่ใช้
ภาษาซึ่งเลียนภาษาต่างประเทศ ฤาใช้วิธี
ผูกประโยคประจาน ตามแบบภาษาต่าง

ประกาศมาฉะนี้ วันที่ ๒๕ เดือนกรกฎาคม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ เป็นวันที่ ๑๓๕๑ ใน
รัชกาลยดยบันนั้น (คือจาก หนังสือราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๑
หน้า ๓๑๕) ประกาศดังนี้

ข้อบังคับบรรณคดีสโมสร

ด้วยกรรมการบรรณคดีสโมสรได้รับพระ
ราชทานพระบรมราชานุญาตให้คงข้อบังคับ
สำหรับการพิจารณาหนังสือในบรรณคดีสโมสร
ไว้ดังนี้

หมวด ๑ ว่าด้วยการขอประกาศสนับยัต

ข้อ ๑ หนังสือเรื่องใด ที่จะให้กรรมการ
วินิจฉัยว่าควร ได้รับประกาศสนับยัตบรรณ
คดีสโมสรหรือไม่นั้น ผู้แต่งหรือผู้เป็นเจ้าของ
ของกรรมสิทธิ์ จะขอให้กรรมการพิจารณา
ก็ได้ กรรมการหรือสมาชิกบรรณคดีสโมสร
คนใดจะขอให้กรรมการพิจารณาก็ได้ แต่
ถ้าเป็นหนังสือซึ่งผู้แต่งยังอยู่ หรือถ้า
ไม่มีผู้แต่งแต่เป็นหนังสือซึ่งมีเจ้าของชื่อ
กรรมสิทธิ์ ถ้าผู้แต่งหรือผู้ถือกรรมสิทธิ์
ไม่ให้อนุมัติให้พิจารณา กรรมการก็จะไม่
พิจารณา

ข้อ ๒ เพราะ หนังสือ ที่ แต่งถึง หนังสือ
เล่มละหนังสือให้มีมากด้วยกัน ไซ้วิไลย
ที่กรรมการจะพิจารณาให้เสร็จสิ้นไปหมดได้

ในคราวเดียวหรือโดยวิธีอื่นหนึ่งตั้ง
ใหม่ที่มีประโยชน์ในใด จะพิจารณาให้
หมดใน หนึ่งก็ได้ ด้วยเหตุหนึ่งหรือสอง
ใดเท่าก็ได้ ใหม่ก็ได้ ที่กรรมการยังไม่
ตัดสินให้ประกาศสนับยัต ไม่ใช้แปลว่า

กรรมการไม่เห็นว่าเป็นควรได้ประกาศสนับยัต
ต้องเข้าใจแต่ว่ายังไม่ให้พิจารณา ถึง
หนังสือเรื่องใด ที่พิจารณาแล้วแต่ไม่ยอมให้
ประกาศสนับยัต ถ้าเจ้าของเอาไปตกแต่ง
แก้ไขเสียก็ได้ จะขอให้พิจารณาก็ได้

หมวด ๒ ว่าด้วยลักษณะพิจารณา

ข้อ ๓ กรรมการจะประชุมการพิจารณา
ว่าด้วยหนังสือเรื่องใดควรจะได้รับประกาศ
สนับยัตบรรณคดีสโมสร บัดคราว ๑ ใน
เดือนมิถุนายน การประชุมนั้นจะวันเดียวหรือ
หลายวัน แล้วแต่การที่ระบุดู

ข้อ ๔ ผู้ที่จะ ขอให้กรรมการพิจารณา
ต้องแจ้งความแลส่งหนังสือที่จะให้พิจารณา
มายังเลขานุการบรรณคดีสโมสรภายในเดือน
มิถุนายน

ข้อ ๕ ในเดือนกุมภาพันธ์ ให้เลขานุการ
รวบรวมรายชื่อหนังสือที่จะพิจารณาแจ้ง
ความให้กรรมการทราบ ฝ่ายเลขานุการกำหนด
วันประชุม

ข้อ ๖ ในเบื้องต้นกรรมการจะตรวจเลือก

ก่อนว่า ในคราวประชุมนั้นจะพิจารณา
หนังสือเรื่องใดบ้าง ที่คัดออกไว้ แต่ที่
พิจารณา ที่ยังไม่พิจารณาคัดออกส่วนหนึ่ง
เอาไว้พิจารณาในคราวต่อไป

ข้อ ๗ กรรมการต้องคัดค้านด้วยพินิจ
ลักษณะเรื่อง ๆ ใดลักษณะข้างเห็นควรมากกว่า
จึงเป็นได้ ถ้าลักษณะเท่ากันทั้งสองฝ่ายหรือ
ฝ่ายข้างไม่สมควรมากกว่าเป็นไม่ได้

ข้อ ๘ เพราะเหตุที่กรรมการคัดค้านด้วย
คะแนนลับ ทั้งกรรมการและเลขานุการไม่
จำเป็นต้องชี้แจงแก่ผู้ใดว่าไม่ให้ประกาศ
สนธิบัตรด้วยเหตุใด และไม่ควรรแสดงความ
ให้ปรากฏแก่ผู้อื่นว่า กรรมการไม่ยอมให้
ประกาศสนธิบัตรหนังสือเรื่องใด ๆ นอก
จากที่ผู้ขอให้พิจารณาหนังสือเรื่องนั้นทราบดี

ข้อ ๙ เมื่อกรรมการได้คัดค้านเห็นว่า
เรื่องใดควรได้ประกาศสนธิบัตรวรรณคดี
สโมสร กรรมการทูลพระสมุทวิจิตรญาณ
จะได้นำฎาถึงเรื่องเหรียญวิจิตรญาณต่อไป
ซึ่งต้องเข้าใจว่า ถึงหนังสือที่ใดประกาศ
สนธิบัตรวรรณคดีสโมสรต้องนับว่าเป็นอย่าง
วิเศษ จึงควรได้รับเหรียญวิจิตรญาณด้วย

ข้อ ๑๐ เมื่อกรรมการทั้ง ๒ ได้ปรึกษา
เห็นควรให้ประกาศสนธิบัตรวรรณคดีสโมสร
แล้วเหรียญวิจิตรญาณหนังสือเรื่องใดบ้างแล้ว

ให้นำความขึ้นกราบบังคมทูลฯ ทูล
ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยจึงเป็นใช้ได้

ข้อ ๑๑ พิธีให้ประกาศสนธิบัตรแล้ว
เหรียญวิจิตรญาณนั้น ให้ขลิบครั้ง ๑ ใน
เดือนพฤษภาคม กรรมการจะกำหนด
วันใดวันหนึ่ง ซึ่งใกล้ข้อวิสาขบูชา
ตามพระราชกำหนดทรงตั้งเหรียญวิจิตรญาณ
จะเชิญผู้ใดรับมาประชุม ทูลพระสมุทวิจิ
ตรญาณ พร้อมด้วยกรรมการ และสมาชิก
ผู้มีตำแหน่งสูงในกรรมการ เป็นผู้ให้
ประกาศสนธิบัตรแล้วเหรียญวิจิตรญาณ (ถ้า
ให้เหรียญด้วย) ถ้าผู้รับมาไม่
จึงจะให้ส่งไป

ประกาศมาฉวันที่ ๓๐ เมษายน พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๐ เป็นวันที่ ๒๓๔๓ ในรัชกาล
ปัจจุบัน

(คัดจากหนังสือราชกิจจานุเบกษา พ.ศ. ๒๔๖๐)

คำกราบบังคมทูลถวายประกาศ
สนธิบัตรแล้วเหรียญวิจิตรญาณ

ขอ เสด็จฝ่า ลอองธุลีพระบาท ปกเกล้า ปก
กรมหม่อม

ด้วย ความตามใน พระราชบัญญัติวรรณ
คดีสโมสร ซึ่ง ทรงพระกรุณาโปรดให้
ตราไว้ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พระพุทธ
ศักราช ๒๔๕๘ โดยมี พระราชประสงค์

ระทรงชักชวนให้^๑มีผู้สาคะแต่งหนังสือไทยให้
คืบ^๒ขึ้น^๓นั้น มีเนื้อความว่า ถ้ากรรมการ
วรรณคดีสโมสร ปรึกษา^๔กัน^๕เห็นว่า ผู้ใด
แต่ง^๖หนังสือ เป็น^๗เรื่อง^๘ใด แล^๙แต่ง^{๑๐}ดีพร้อม
ทั้งสองประการ^{๑๑}นี้ ให้^{๑๒}วรรณคดีสโมสร
ให้^{๑๓}ประกาศ^{๑๔}นิตยัตถะ^{๑๕}ยก^{๑๖}ย่อง^{๑๗} หนังสือ^{๑๘}เรื่อง^{๑๙}นั้น
ว่าเป็น^{๒๐}หนังสือ^{๒๑}แต่ง^{๒๒}ดี แล^{๒๓}ยอม^{๒๔}ให้^{๒๕}ประทับ
พระราชลัญจกร^{๒๖}พระเกษม^{๒๗} ใน^{๒๘}ดุษฎี^{๒๙}พิมพ์^{๓๐}
ถูกต้อง^{๓๑}ตาม^{๓๒}พระราชบัญญัติ^{๓๓}ด้วย^{๓๔} ดังนี้

กรรมการ วรรณ คดีสโมสร ได้^๑ประชุม
พร้อม^๒กัน^๓เป็น^๔ครั้งแรก^๕เมื่อ^๖วันที่ ๓๕ ธันวาคม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๕ มีความเห็นพร้อม
กันว่า หนังสือ^๑เรื่อง^๒พระนลคำหลวง^๓ซึ่ง
ได้^๔ฝ่า^๕ล่อง^๖ธูล^๗พระ^๘บาท^๙ทรง^{๑๐}พระราช^{๑๑}นิพนธ์^{๑๒}
เมื่อ^{๑๓}พระ^{๑๔}พุทธศักราช ๒๔๕๖ แล^{๑๕}พิมพ์
สำเร็จ^{๑๖}เป็น^{๑๗}ครั้งแรก^{๑๘}เมื่อ^{๑๙}ใน^{๒๐}เดือน^{๒๑}ธันวาคม
พระ^{๒๒}พุทธศักราช ๒๔๕๖ นี้^{๒๓}เป็น^{๒๔}หนังสือ^{๒๕}เรื่อง^{๒๖}ใด
แล^{๒๗}เป็น^{๒๘}หนังสือ^{๒๙}แต่ง^{๓๐}ดี ยวิ^{๓๑}บรรณ^{๓๒}ต้อง^{๓๓}ตาม
พระราช^{๓๔}บัญญัติ^{๓๕}ควร^{๓๖}ยก^{๓๗}ย่อง^{๓๘}ว่า^{๓๙}เป็น^{๔๐}หนังสือ^{๔๑}
แต่ง^{๔๒}ดี^{๔๓}ใน^{๔๔}กวัน^{๔๕}พินธิ แล^{๔๖}มีความ^{๔๗}เห็น^{๔๘}เพิ่ม^{๔๙}เติม
เป็น^{๕๐}พิเศษ^{๕๑}อีก^{๕๒} ๒ ข้อ ข้อ ๑ ว่า^{๕๓}หนังสือ^{๕๔}
เรื่อง^{๕๕}พระ^{๕๖}นลคำหลวง^{๕๗}นี้^{๕๘}ผู้^{๕๙}แต่ง^{๖๐}จำ^{๖๑}ต้อง^{๖๒}รอย^{๖๓}รู้^{๖๔}
กว้าง^{๖๕}ขวาง^{๖๖}ใช้^{๖๗}กวี^{๖๘}สาม^{๖๙}ัญเระ^{๗๐}แต่ง^{๗๑}ได้ ข้อ ๒ ว่า
หนังสือ^{๗๒}เรื่อง^{๗๓}พระ^{๗๔}นลคำ^{๗๕}หลวง^{๗๖}นี้^{๗๗}เป็น^{๗๘}หนังสือ^{๗๙}
เรื่อง^{๘๐}ใหญ่^{๘๑}แล^{๘๒}แต่ง^{๘๓}ยาก จำ^{๘๔}ผู้^{๘๕}แต่ง^{๘๖}ต้อง^{๘๗}มี

วิ^๑ริยะ^๒สา^๓หะ^๔อย่าง^๕แรง^๖กล้า^๗จึง^๘จะ^๙แต่ง^{๑๐}สำเร็จ^{๑๑}ได้
กรรมการ วรรณคดีสโมสร มีความเห็นพร้อม
กัน^{๑๒} ดังนี้^{๑๓} ประการ ๑

อนึ่ง^๑ เมื่อ^๒วันที่ ๒๕ กันยายน^๓ บล^๔ญ^๕ พระ
พุทธศักราช ๒๔๖๒ พระ^๑บาท^๒สม^๓เด็จ^๔พระ^๕รามา
ธิบดี^๖ ศิริ^๗สิน^๘ทรม^๙หา^{๑๐}พา^{๑๑}ลัง^{๑๒}กรณ^{๑๓} พระ^{๑๔}รุด^{๑๕}ธอม
เกล้า^{๑๖}เจ้า^{๑๗}อยู่^{๑๘}หัว ได้^{๑๙}ทรง^{๒๐}สถา^{๒๑}ปนา^{๒๒}เท^{๒๓}รีย^{๒๔}ญ
วชิ^{๒๕}รญาณ^{๒๖}ไว้ แล^{๒๗}พระ^{๒๘}ราช^{๒๙}ทาน^{๓๐}พระ^{๓๑}ราช^{๓๒}กำหนด^{๓๓}
ไว้^{๓๔}ใน^{๓๕}ห^{๓๖}พระ^{๓๗}สม^{๓๘}ค^{๓๙}วชิ^{๔๐}รญาณ^{๔๑}ว่า ถ้า^{๔๒}กรรมการ
หอ^{๔๓}พระ^{๔๔}สม^{๔๕}ค^{๔๖}ป^{๔๗}ฤ^{๔๘}ษา^{๔๙}กัน^{๕๐}เห็น^{๕๑}ว่า^{๕๒}ผู้^{๕๓}ใด^{๕๔}แต่ง^{๕๕}
หนังสือ^{๕๖}ใด^{๕๗}ควร^{๕๘}เป็น^{๕๙}อย่าง^{๖๐}แก่^{๖๑}ผู้^{๖๒}อื่น^{๖๓}ได้ ผู้^{๖๔}แต่ง^{๖๕}
หนังสือ^{๖๖}นั้น^{๖๗}ควร^{๖๘}ได้^{๖๙}รีย^{๗๐}เท^{๗๑}รีย^{๗๒}ญ^{๗๓}วชิ^{๗๔}รญาณ^{๗๕}เป็น^{๗๖}
เครื่อง^{๗๗}หมาย^{๗๘}ความ^{๗๙}ยก^{๘๐}ย่อง^{๘๑}อย่าง^{๘๒}๑ กรรมการ
หอ^{๘๓}พระ^{๘๔}สม^{๘๕}ค^{๘๖}วชิ^{๘๗}รญาณ^{๘๘}ป^{๘๙}ฤ^{๙๐}ษา^{๙๑}เห็น^{๙๒}พร้อม^{๙๓}กัน
ว่า^{๙๔}สม^{๙๕}ค^{๙๖}ควร^{๙๗}จะ^{๙๘}ทะ^{๙๙}ลุ^{๑๐๐}เกล้า^{๑๐๑} ๑ ถวาย^{๑๐๒}เท^{๑๐๓}รีย^{๑๐๔}ญ
วชิ^{๑๐๕}รญาณ^{๑๐๖}ใน^{๑๐๗}ได้^{๑๐๘}ฝ่า^{๑๐๙}ล^{๑๑๐}ของ^{๑๑๑}ธูล^{๑๑๒}พระ^{๑๑๓}บาท^{๑๑๔}ด้วย^{๑๑๕}อีก
ประการ^{๑๑๖}หนึ่ง

ข้า^๑พระ^๒พุทธ^๓เจ้า^๔ได้^๕นำ^๖ความ^๗เห็น^๘การ^๙มการ^{๑๐}
ทั้งสอง^{๑๑}สภา^{๑๒}ขึ้น^{๑๓}กรา^{๑๔}ย^{๑๕}ยัง^{๑๖}ค^{๑๗}ม^{๑๘}ท^{๑๙} ๑ ขอ^{๒๐}ร^{๒๑}ย^{๒๒}พระ^{๒๓}
ราช^{๒๔}ทาน^{๒๕}พระ^{๒๖}บรม^{๒๗}ราช^{๒๘}า^{๒๙}ณ^{๓๐}ญา^{๓๑}ค^{๓๒}ท^{๓๓}ลุ^{๓๔}เกล้า^{๓๕} ๑ ถวาย^{๓๖}
ประกาศ^{๓๗}น^{๓๘}ิต^{๓๙}ย^{๔๐}ัต^{๔๑}ถ^{๔๒}ร^{๔๓}ว^{๔๔}ร^{๔๕}ร^{๔๖}ณ^{๔๗}ค^{๔๘}ค^{๔๙}ส^{๕๐}โม^{๕๑}สร^{๕๒} แล^{๕๓}เท^{๕๔}รีย^{๕๕}ญ
วชิ^{๕๖}รญาณ^{๕๗} ตาม^{๕๘}ความ^{๕๙}ประ^{๖๐}สงค์^{๖๑}ของ^{๖๒}การ^{๖๓}มการ^{๖๔}
ทรง^{๖๕}พระ^{๖๖}กรุ^{๖๗}ณา^{๖๘}ไ^{๖๙}ปร^{๗๐}ค^{๗๑} พระ^{๗๒}ราช^{๗๓}ทาน^{๗๔}พระ^{๗๕}ราช^{๗๖}
า^{๗๗}ม^{๗๘}ติ^{๗๙}แล้ว เวลา^{๘๐}น^{๘๑}เป็น^{๘๒}ม^{๘๓}ง^{๘๔}ค^{๘๕}ล^{๘๖}ส^{๘๗}ม^{๘๘}ย^{๘๙} ด้วย^{๙๐}
เส^{๙๑}ด้^{๙๒}จ^{๙๓}มา^{๙๔}ยัง^{๙๕}ส^{๙๖}ถาน^{๙๗}ที่^{๙๘}ตั้ง^{๙๙}สภา^{๑๐๐} ทั้ง^{๑๐๑}สอง^{๑๐๒}นั้น ข้า^{๑๐๓}

พระ พุท เจ้า ขอ พระ ราช ทาน พระ บรม ราช
วโรภาศ ทูลเกล้า ฯ ถวาย ประกาศสนิยบัตร
ในนามของวรรณคดีสโมสร แลทูลเกล้า ฯ
ถวาย เหยียบ วรรณคดีสโมสร ใน นาม ของ หอ พระ
สมุดวรรณคดีสโมสร ใน ที่ สมาคม บัณฑิต

ประกาศ สนิยบัตร วรรณ คัดสโมสร ก็ ก็
เหยียบวรรณคดีสโมสร ก็ ก็ทูลเกล้า ฯ ถวายใน
เวลานี้ เป็นแรกที่ ผู้ใดจะ ได้รับ เพราะคุณ
วิเศษ ดังกำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติ ทั้ง ๒
อย่าง ที่ได้ ทูลเกล้า ฯ ถวายใน ใต้ ฝ่า ของ
อุลัฏพระบาท ก่อนผู้ อื่นกัน แม้ ยากที่จะเพิ่ม
ภูลพระเกียรติยศในวิชาแห่งหนังสือ ให้ ยื่น
ได้ ด้วย พระราชนิพนธ์ทั้งใน ภาษาไทย
แลภาษาอังกฤษ ย่อมเป็นที่ นิยติของ คน
ทั้งหลายทั่วไป ถึง ย่อม ย่อม ว่า ควร เป็น แขน
แผน แก่นัก เรือนไทย อยู่ แล้ว นั้น ก็ จึง
ที่ ได้ ปรากฏ ว่า ได้ ฝ่า ของ อุลัฏ พระ บาท เป็น
นักปราชญ์ ไทย ที่ ได้ รับ ประกาศสนิยบัตร
วรรณคดีสโมสร แล เหยียบ วรรณคดีสโมสร เป็นที่
แรก จะเป็น เหตุ เชิดชู เกียรติคุณ ประกาศ
สนิยบัตร แล เหยียบ นั้น ขึ้น อีก เป็น อัน มาก
บรรดา นัก เรือน ทั้ง หลาย คง จะ มุ่งหมาย
เกียรติยศ ให้ ชื่อ ของ คน ได้ เข้า อยู่ใน
ขานผู้ มี คุณ วิเศษ ใน ทาง วิชา ความรู้ ซึ่ง
มี พระบรมราชานาม ภิเษก อยู่ เป็น หัวนา คง จะ

เป็นเหตุ ให้ มี ผู้ พากเพียร ใน วิชา แห่ง หนังสือ
ยิ่ง ขึ้น ได้ อีก เป็น อัน มาก เพราะ นั้น การ ที่
ทรง รับ ประกาศสนิยบัตร แล เหยียบ วรรณคดีสโมสร
เป็น การ ทรง ชื่นชม ความ ประสงค์ ของ พระ
ราชบัญญัติ อีก ขึ้น หนึ่ง ซึ่ง เป็น พระ เกศ
พระคุณ เป็น ต้นเกล้า ฯ ข้าพ พระ พุท เจ้า แนน
แก่ ใจ ว่า พระ ราช คำนึง ที่ ทรง ตั้ง วรรณคดี
สโมสร คง จะ เป็น ผล รุ่งเรือง วิชา ความรู้
สำหรับ ประชาชน ชาติ ไทย ต่อ ไป ทั้ง

พระ ราช ประสงค์ ทุก ประการ

ด้วยเกล้า ด้วยกระหม่อม ขอ เกษะ

พระราชดำรัสตอบในการถวาย
ประกาศสนิยบัตร วรรณคดีสโมสร

แด่ เหยียบ วรรณคดีสโมสร

วันที่ ๒ มกราคม

พระพุทธศักราช ๒๔๕๔

ข้าพเจ้า มีความ พอใจ แลยินดี เป็น อย่าง ยิ่ง
ที่ ได้ รับ ประกาศสนิยบัตร ซึ่ง วรรณคดี สโมสร
ได้ ให้ สำหรับ แห่ง เรือง พระ นล คำ หลวง อีก
ทั้ง เหยียบ วรรณคดีสโมสร ที่ กรมการ หอ
พระสมุด ได้ พิจารณา โฉนด ให้ เพื่อ เหตุ เกียรติคุณ
การ ที่ ข้าพเจ้า ได้ รับ ประกาศสนิยบัตร นั้น เป็น
ครั้งแรก ก็ ย่อม เป็น ที่ ยินดี ยินดี ใน ส่วน ตัว

ข้าพเจ้าเป็นอันมาก แลหวังด้วยว่าจะไม่ใช่ คคัสโมสว ชนเป็นประโยชน์ เป็นอันมาก
 ข้าพเจ้าคนเดียว ที่จะได้รับประกาศสนธิบัตร ข้าพเจ้าขอ ขอย ใจ กรวม การ ที่ ได้ ให้
 แลเหรียญนี้ ต่อไปคงมีกันเลงหนึ่งสื่อ ประกาศสนธิบัตรนี้ แลข้าพเจ้าจะรับไว้
 ไทยอุส่าห์พยายาม ที่ จะได้รับอีกเป็นอันมาก ด้วยความยินดีแลตั้งใจรักษาไว้ ด้วยความ
 ถ้าเป็นได้ เช่นนั้น แล้วจะนับว่า การตั้ง วรรณ เคารพ อันสมควรต่อไปทุกเมื่อ

๖๕. ความแก้ไขเปลี่ยนแปลง บ่อเป็นหลักใหญ่ของการงาน ถ้าดำเนินโดย
 ไม่ขยับขยายเลย จะต้องอับอยู่ตลอดกาล ดูแต่สิ่งที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
 ที่ปรากฏณะบัดนี้ ล้วนแต่เปลี่ยนแปลงแก้ไขมาจากของเดิมทั้งนั้น.

ของ ผ. ถ. พิษณุตติ

ประวัติ

เคตโฆปาตธา

มุลลัมขั

โลกย่อมทราบอยู่แล้วว่าเคตโฆปาตธา
เป็นพระราชนิพนธ์แห่งประเทศอียิปต์ และนาม
เคตโฆปาตธา นั้น เป็นนามที่เร้า แห่ง นาม ของ
เคอ เคอ ไค อูย ที่มาสู่โลกนี้จากราชวงศ์ที่
เรียกว่า ฟิ โทเลมี และเป็นราชวงศ์องค์
สุดท้าย ของวงศ์นี้ ที่ได้สืบทอดราชบัลลังก์แห่ง
อียิปต์ แต่เป็นการสมควรที่ท่านผู้อ่านจัก
พึงทราบไว้ก่อนว่า ถึงแม้ราชวงศ์ ฟิ โท

เลมี จะได้ เป็นกษัตริย์ทรงราชอยู่ใน อียิปต์ก็ก
แต่วงศ์นี้ จะได้ มี เชื้อชาติ เป็นอียิปต์ ก็หาไม่
ที่แท้เป็นชนชาติกรีกอันมีวิสุทธิ ห้ามโลหิต
ของมนุษยชาติอื่นมาแยกปนแม้แต่กันน้อยหนึ่ง
ไม่ เพราะฉะนั้นเคตโฆปาตธาร้างไม่เฉพาะ
เพียงมีสาระโสมสวอยอย่างพรว ๆ วงพัศตร์
ลักษณะของเธอนามสง่าอย่างที่สุดวิชาติกรีก
จะงามได้ ใน ทุกวันนี้ ความจริงในเรื่อง

สวยงามของ เคิลโอปาควานี้แหละ เป็น ข้อ
สำคัญนัก เพราะเป็นเครื่องช่วยการอธิบาย
ให้เห็นว่า ทำไมเธอจึงเป็นที่ต้องเนื้อต้อง
ใจ ของมหาบุรุษโรมัน สองนายใน สมัยเกี่ยว
กับเธอ ซึ่งปรากฏนามว่า ยูลิอุสซีซ่า และ
มาร์คอุสโคไน

ในสมัยนั้นวงศ์ พโทเลมิ ย่อมมีนามเป็น
มุลทิน เลื่องลือ กัน เอ็กเร็ก ว่า เป็น จำพวก
มนุษย์ที่ชั่วร้าย มีการมิชฎาฆาตและฆาฏกรรม
ปรากฏอยู่ใน พงศาวดารของพระกษัตริย์โดยยัก
ยาว ซึ่งทำให้เป็นความเสื่อมเสียกิตติคุณ
แก่พวกตนเอง พโทเลมิที่ ๓๓ ซึ่ง เป็น
ราชบิดาของเมหาราชินี เคิลโอปาควา ก็มีเม
ไปคัยสุรา และตามความริ่งไคเป็นผู้
ฆ่าเขมเร็นสรวาธิกาของตนเอง นิสสัยอัน
โหดร้ายของวงศ์นี้น่าสยบและสยบยิ่งนัก คัย
สุราก็ไม่ก็ไปกว่าชายใด แม้ ข้อเสีย
ของเคิลโอปาควาเองก็ไม่พ้นจากความสงสัย
ในเรื่องพระคัมภีร์เหมือนกัน

การที่ เคิลโอปาควาขึ้นเสด็จราชบัลลังก์
แห่งอียิปต์ได้ ก็เพราะวางอุบายกลก่อกำจัด ราช
อนุชาเสีย ชื่อนี้ เป็นความจริงโดยแน่แท้
เพราะตามประเพณีโบราณ ราชอนุชา ต้องได้
ร่วมราชย์สวรสักด้วยกับพระนาง เมื่อ
ราชวงศ์ ทั้งสองนี้ ขึ้นครอง สมบัคย์สืบสันตติ

วงศ์นั้น เป็นสมัยกาลก่อน คฤศต์ศักราช
๕๓ ปี เคิลโอปาความีชนมายุ ๓๘ พรรษา
และราชอนุชา ๓๓ พรรษา เจ้าหญิงชาย
พี่น้องสององค์นี้ ปกครองประเทศอียิปต์อยู่ใน
ความควบคุมของชาติโรมันมาได้ ๓ ปีก็เกิด
มีการมหากลหะแก่กันขึ้น แต่การวิวาท
จะได้ยักขึ้น เพราะเหตุคนลออย่างไร หาปรากฏ
ในพงศาวดารไม่ คงได้ความแต่เพียงเลาๆ
ว่า ค่างฝ่ายต่างสแวงความริษยาแก่กัน อยู่
เนืองนิตย์ แล้วต่อมาก็ก่อให้เกิดศึกกลาง
เมืองขึ้นในประเทศอียิปต์ ศึกลกลางเมือง
นี้เอง เป็นมูลเหตุให้ เคิลโอปาควา มาติดต่
อยู่กับผู้คนแรก ซึ่งนับนามว่า ยูลิอุสซีซ่า

ครั้งนี้ สมควรต้องหยิบยกรู้อประสาธน์
ขายอย่างจีนมากล่าว เพราะเรื่องราว
ของ เคิลโอปาควา เกี่ยวกับทางรัฐประศาสน์
อยู่ด้วย ทั้งสมควรต้องเข้าใจ ข้อสำคัญ
ของยูลิอุสซีซ่าซึ่งเป็นผู้อยู่ในโลกณกาลบัดนั้น
อีกเหมือนกัน ว่าอย่างง่าย ๆ ยูลิอุสซีซ่า
เป็นเจ้าโลกในสมัยนั้น พระองค์พึ่งฉวย
อำนาจขึ้นพ้น จากเขตรัฐทอนการ ซึ่งได้
กระทำกับคู่ปรปักษ์ ย่อมเปี่ยมมาเป็นเวลานาน
จนได้ ราช อาณาจักรโรมัน เป็นอัน เห็นมือ
และ ราช อาณาจักรโรมัน ก็ เลย ขยาย เขตร
ไพศาล ออกไป จน ครอบคลุม ทั่ว แห่ง ประเทศ

อินเกีย การที่ข้าพระยปรามป้อมเปย์ลง
ใต้ในภาคยพทศนั้น เป็นเครื่องสนอง
หนนกิจยของพระองค์ให้เป็นผู้ทรงอำนาจ
อันใหญ่ยิ่ง แต่มีอุปัทพเทศอื่นโลกเขลา
อย่างหนึ่งเกิดขึ้นในพงศาวดารค่อนัน คือ
เมื่อข้าพกลับมากองโรมเพื่อจะหิยรางวัล
ในการที่มีชัยต่อราชปรักษ์ มีทันไรก็ต้อง
กรีชาทัพไปประเทศอียิปต์เพื่อติดตามนาง
ลักซาวาหนาม ซึ่งเป็นกระแสนกระสาย
ของป้อมเปย์ที่ยังเหลือตกค้างอยู่บ้าง เลย
ไปละเลียดหน้าเขากันนางสาวคนหนึ่ง ซึ่งกรม
เอาควงใจของพระองค์ให้ตกอยู่ในทาสแห่ง
ความรัก และจนเรือนจะกระทำให้ประ
พฤติการณ์ของพระองค์ต้องถึงความพินาศ
ลงหมก

การที่เคลือบภาพได้พบกับยูลิสซีสข้า
เพราะเหตุไร เห็นว่าไม่ควรเสียเวลาเล่า
โดยยักยว ว่าอย่างง่าย ๆ ก็เพราะ
เคลือบภาพมีความรู้สึกตัวตามธรรมชาติ
ที่จะทราบว่า ข้าพ ต้อง เป็น สัมพันธมิตร ที่มี
อำนาจ ยิ่ง ซึ่งจะช่วยเอื้อทำสงคราม กับ ราช
อนุชาของเอโดดที่ศักดิ์ เพราะฉะนั้นเอโดด
จึง พะหิยโดยเฉียบแหลมที่จะนำสรวโรดม
อันงามของเอโดดไปให้มหาบุรุษผู้นี้ได้ กระทำ
ที่ศานการประจักษ์แก่พระเนตรเอง แล้ว

ที่จะ นำ พระองค์ไปหาข้าพได้ โดย อย่างไร
เป็นอุบายของสควิพค อย่างนำชวยเงินแต่
คมคายมิใช่น้อย

ขณะนั้นมหาบุรุษข้าพประทับแรมพลอยู่
ในนครอาเล็กซานเดรีย ส่วนเจ้าหญิง
เคลือบภาพก็กองทัพของเธอต้องหลบหนี
ทหารหลวงซุ่มซ่อนไปในที่ต่าง ๆ เหมือนนก
ยัพพาศนัยกรรมกว่าได้ เธอจะทำอย่างไร
จึงจะนำพระองค์ไปจึงข้าพได้เล่า? บัญญา
อัน เธอ คิด แก่ ข้าพ ได้ ด้วย ความ กล้าหาญ
และง่ายมาก เคลือบภาพ มี ชาย คน หนึ่ง
รูปร่างสคราวญ ประกองด้วยลคบัญญัติอยู่คน
หนึ่งปรากฏนามว่าอียิปส์โครัส เธอด้วยสั่ง
ให้คนใช้นั้นเอาผ้าห่มห่อพระองค์เหมือนนกอยู่
ห่อซ่อน แล้วใส่เรือเร็วไปจนถึงเขตร

นครอาเล็กซานเดรีย เมื่อขึ้นบกอียิปส์โคร
วสดีแยกห่อพระนางแห่งอียิปต์ไป ตาม ถนน
นล่งพระทวารวังเข้าไปได้ ถึงที่ประทับ ของ
ข้าพ ด้วยสามารถแห่งความคลยดะแลง
ของเขา คนเฝ้าประตูและผู้รักษาการมีอา
จะห้ามปรามไว้ได้ พอห่อผ้าั้นเผยออก
พระนางน้อยก็เสด็จย่างพระบาท มายืนมออยู่
ต่อพระพักตร์ของมหาบุรุษข้าพ ประพฤติ
การณ์อันนี้ท่าน บัลดาร์ซ ผู้แต่งพงศาวดาร
ลือนามได้ลงหมายเหตุไว้ว่า "ยูลิสซีสข้า

ต้องยอมให้ไป เป็น ซะเลย แก่ เค็ลโอปาตรา เพราะบัญญัติอันองอาจของเธอ”

เวลานั้น บูลิสซิชี่ซามี ชนมายุไต้สัสย ห้าพรรษาแล้ว ฝ่าย เค็ลโอปาตรา พึงเจริญวัยไต้สัสยเอ๋ยเท่านั้น แต่ความแตกต่าง

ในเรื่องอายุของคนเราหาไม่อันน่าที่ระชกขางความรัก แห่งกัน และ กันมิให้ เกิดขึ้นไต้ ไม่

ความรัก ย่อม เกิดแก่กัน ทุกอายุไต้ ไม่เลือก ว่าเวลาใด จะ ชี้อานตามที่เขา โทกันว่าเป็น บุรุษไม่เคยแพ้ใคร ชีวิตของพระองค์ไต้

ขาดจากการฟุ่มฟายใน ทางกามารมย์ มา ตั้งแต่ หนุ่ม จึงเป็นนิสสัยอันเหมาะ สำหรับ

ผู้ที่จะ ทำ มหาสงคราม ไต้ ได้ในโลก มนุษย์ สักกษณะกายของพระองค์สูง ยาว

คมคำ ความร่ายการในเรื่องของพระองค์ นั้นว่า เป็นทหาร ที่ปราศจากกลัวผู้หนึ่ง

ถ้า พุท ตามรูปการณ แห่ง ความรุ่งเรือง ของพระองค์ ก็ต้องนับว่าเป็นผู้ปกครองพิภพ

มีอำนาจยิ่งผู้หนึ่ง เพราะฉะนั้น เจ้าหญิง แห่งอียิปต์จะพยายามหาผู้มาเป็นมิตรในทาง

ใด ๆ ให้ยิ่งใหญ่ไต้กว่าเป็นไม้มิแล้ว ว่า ข้าง ซิชาแล้ว ก็พึงได้ พกหายเหินหายจากการ

สงครามมาใหม่ ๆ เมื่อไต้มาพบปะกับ เค็ลโอปาตราผู้มิวร โคมอันให้เข้าเช่นนั้น ก็

จะเห็นเธอเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจาก

สัตว์โลกที่มีรสเสนห์ยิ่ง รูปโฉมของเค็ลโอปาตรา ถ้าจะ ชม ก็ ต้อง ว่า เอย่าง ร่าเริง น้อย

งามสง่าท่าความพิสวาทมิรู้วาย เกศาคำ งามคำ ผิวขาว และ มี อาการ ร่าเริง เป็น

นิสสัย สุนทรพจน์ อัน เป็นเสน่ห์ และ สติ บัญญัติอันเฉียบแหลม ของเธอในเวลากระทำ

สนทนากการ เป็นชนิดที่ผู้รักแห่งพงศาวดาร ทุกคนยกความชมเชยไว้ มิไต้

ประพฤติ การณ ที่ กล่าว มา ไต้ อยู่กับขึ้นใน นคราเล็ก

ชานเค็ล เป็นจังหวัดที่รุ่งเรืองด้วย การศึกษาและความสวยงามในสมัยนั้น

หรือ อีกนัยหนึ่ง เป็นนครปาวัสแห่งโลก ไยราดกล่าว ไต้ เราจะควรพิศวง หรือไม่ว่า ซิชาไต้ เอย

โสท ด้วย ความ เต็มใจ ลง สกัย สาร อัน เป็นโครงการของเจ้าหญิงผู้ซ่อนร่างอันเป็นเสน่ห์

เข้าไปโดยวดยโดยประการใด ๆ ? เรื่องรายละเอียดกับเกียรติยศผู้ประสาสน

จะ ของ ก เสียไม่ นำ มา กล่าว ใน ที่ นี้ อันแต่ อย่างใดก็ที่เราควรใส่ใจว่า เค็ลโอปาตรา กับ

ซิชาไต้ดำเนินการซึ่งเกี่ยวกับความผูกพันอันเกิดขึ้นแล้วใน ระหว่าง มหาบุรุษ และ สตรี

ทั้งสองนี้ เป็นธรรมทาสอยู่แก่ เค็ลโอปาตรา ต้องการเป็นสัมพันธมิตร กับ ซิชา ซึ่งมี

อำนาจใหญ่อยู่ในเวลานั้น เพื่อประโยชน์ของ เธอและของประเทศไทยอียิปต์ ซิชาไต้ต้องการ

ปกครองอียิปต์โดย อาศัย การฉ้อที่ ได้ รับ รัก
จากเคลโอปาตรา ฝ่ายเคลโอปาตราเล่า
แม้ จะ กล่าวทุกซ่ื่อน อยู่ด้วยเรื่องพลัศพราก
จากที่อยู่ ครั้นได้มาเชยชิมมอสรอันเกิด
แต่ความรักเป็นครั้งแรก ก็ยังเกิดความ
เพลิก เพลิน พาให้ลืม การเมืองไป หมก ลึน
ทั้งสองหยกพิภพ เสพสุขามรณีย์ อยู่ใน พระราช
วัง แห่ง นคร อาเล็กซานเดรีย เป็น เวลา นาน
กิจการทั้งปวงอย่างของ ชีชา ที่จะต้องกระทำ
ทางบ้าน (ไม่พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเมีย)
ก็หยกซ่รงกล้ง ด้วยความงาม และ รส เสน่ห์
ของ เคลโอปาตรา ซึ่ง รับ รัก พระ องค์ ไว้ ใน
อียิปต์ พระองค์ได้ ย้ายราชพล ออกผจญ
ราชศัตรูในอียิปต์ด้วยกายลงสิ้นแล้ว ไม่มี
อะไร ที่ เกี่ยว กับ การเมือง เหลือให้พระองค์
ต้องอยู่รักษาที่อยู่อีก แต่กระนั้นพระองค์
ก็ยังแรมอยู่ในอียิปต์ต่อมาเกือบยี่สิบ และ
ถนัดที่พระองค์จะเสด็จกลับยังกรุงโรม พระ
นางเคลโอปาตรา ก็ได้ประสูติราชโอรสองค์
หนึ่งทรงพระนามว่าชีชาเรียน

ความโลกอันใหญ่ยิ่งของเคลโอปาตรา
ต่อแต่นั้นมา ในชีวิตชั้นหลังของเธอ ที่
ได้คิดอ่านดำเนิรการทั้งปวงไป ก็ เพื่อประ
โยชน์สำหรับราชบุตรนี้เป็นมูล

ยี่สิบ เรา เริ่มกล่าวได้ แล้ว ว่าชีวิต ของ

เคลโอ ปาตรา ที่เคย มี อำนาจ มา แต่ หลั
งโดยอาศัยกำลังของ ยุลิซิสชีชา ก็มาถึงที่สุด
ลง ถ้า แม่เธอได้ เคย เป็นอนุภรรยา ของ
คิกเตเตอร์ (ผู้มีอำนาจสูงส่ง) แห่งโลกมา
แล้วอย่างไร ข้อสำคัญที่ เธอจะต้องทำทุก
ข้อไป ก็ คือ นำที่ แห่ง มารดาของบุตร คิกเต
เตอร์ หมายความว่าเธอต้องพยายามให้
ราชบุตรได้ทรงอำนาจแทนบิดางได้ ชื่อนั้น
เธอ มี ใจ ลืมตามองที่สังเกตเห็นใน ทำนองการ
ซึ่ง เธอได้ คิก อาน ต่อ มา เป็น เวลา หลาย ปี
เรื่อง ชีชา ที่ได้ มาพบปะกับเธอจนถึงร่วมรส
สวาทด้วยกันนั้น นับว่า เป็น อุบัติเหตุอันหนึ่ง
ซึ่งล่วงลับไปแล้ว โดยไม่มีเวลาจะกลบ
คืนมาอีกได้ สถิติปัญญาของเธอทั้งหมด
กำลังแรงของเธอทั้งหมด ความสวยงาม
ของเธอทั้งหมด และวิธีสะแกความรัก
ของเธอทั้งหมด ต่อมาก็คือแต่เครื่องมือ
แห่ง ความโลภ ของ มารดา ที่ระสรวรวาง อา
ณาภาพให้แก่ บุตร อย่าง เกียว บุตร ของ
ยุลิซิสชีชา ควร ต้อง เป็น ทายาท ของ ผู้ ทรง
อำนาจในโลก ถ้าทุกคนตามคคโลกโดย
ไม่ยกเอาเหตุผลผลบุญเข้ามาแทรกด้วย
ก็ ต้อง นับว่า ความประพฤติ ของ สถิติ ผู้ นั้น ใน
กาลต่อมามีอาการทุจริตโดยร้ายกาจยิ่ง
ส่วน ท่า ทาง ของ ชีชา ซึ่ง ประพฤติ แก่

เคลโอปาตรา ตั้งแต่ ซิซาร์ เว้นไค้ ปฏิสนธิมา
ในโลกนี้แล้ว มีเรื่องราวที่ทราบกันน้อยนัก
บางที ความรัก ของ พระองค์ ที่มี ต่อ เคลโอ
ปาตรา จะเสื่อมคลายไปก็เป็นที่ ประการ
หนึ่ง พระองค์มีภาระอันเกี่ยวกับการบ้านเมือง
ที่ต้องกระทำมากอยู่ และเคลโอปาตรา
เล่า ก็ เป็นตำแหน่งหนึ่งในจำพวกชายาน้อยๆ
ของพระองค์เท่านั้น แต่ ที่เคียวพระองค์
เสด็จกลับยังกรุง โรมทันที เพื่อให้พวก
โรมันทำการต้อนรับพระองค์ประดุจผู้ปกครอง
ซึ่งทรงอำนาจลือลือชา ในคราวเสด็จกลับนั้น
พระองค์ได้พาเคลโอปาตรา มาด้วยโดยประ
สงค์จะให้ประชาชนน้อยนั้นยิ่งกว่าชายาเอก
กัลเปอรันเนียก็จริงอยู่ แต่เมื่อเคลโอปาตรา
มา อยู่ใน กรุงโรม ก็มี ผู้เคารพ ค่อยศคัก
อรรครฐานเหมือนเมื่อ อยู่ใน อาเล็กซานเดรีย
ไม่ กลับเกิดความนิทาว่าร้ายโดยประการ
ต่าง ๆ พวกโรมันไม่ยอมมีนัยถอการอภิเษก
สมรสใน ประเทศอียิปต์ ว่า ถูก ต้อง ตามกฎ
หมายของบ้านเมือง ฝ่ายกัลเปอรันเนียเป็น
เชื้อผู้มีตระกูลและมีพวกเพื่อนที่มีอำนาจมาก
เพราะฉะนั้นเคลโอปาตราจึงได้รับความอุปถัมภ์
จากราชสำนักแต่เพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ และ
ไป สร้างตำแหน่งกษัตริย์ ที่ ฝรั่งเศส มาที่เขอ
การที่ เคลโอปาตรา ต้องยอมทรนาคายตน

หวานกลืนขมกลืนอยู่เช่นนั้น ก็เพราะเห็น
แก่ประโยชน์ ของ ราชบุตรน้อย ใน ภาย น้า
เท่านั้น เธอตั้งหน้าตั้งใจคอยว่าถ้าซิซาร์ทำ
การสำเร็จได้ มีอำนาจเด็ดขาดแต่ผู้เดียว เมื่อ
ไร เมื่อนั้นเธอจะได้อำนาจตำแหน่งเป็นมหา
ราชินีของโลก และซิซาร์ เว้นไค้ จะได้รับทายาท
แห่งราชอาณาจักร อื่น เยี่ยมใหญ่ไพศาล ซึ่ง
โลกยังมี ได้เคยพบเห็นมาแต่ก่อน

แต่ความหวังอันนี้ หากมีมาถึงที่เธอก็ค
มุ่งหมายไว้ ไม่ อานภาพ ของ ซิซาร์ กลับ
เป็นเหตุให้มีผู้ ริษยา ซึ่ง ทรง กำลัง มากขึ้น
ความคั่งมา ของพระองค์ กลายเป็น ส่งเสริม
ให้ศัตรูทำร้ายอีกมากหลาย ครั้นถึงวันที่ ๑๕
มีนาคม ซิซาร์ ได้ ถูกแทง สิ้น พระชนม์ อยู่ใน
สภารัฐมนตรีนั่นเอง

ความฝันของ เคลโอปาตรา ก็ มา ยุติลง
ด้วยประการฉะนี้ เธอได้กลับไปยังประเทศ
อียิปต์และนำเอาความจำ ซึ่ง เกิดแก่เหตุ อัน
โหดร้าย หลายประการ ติด ประสาท สมอ ไป
ด้วย นอกจากนี้เธอยังมีมูราชโอรสซึ่งเป็น
ทายาทสำคัญ แห่ง ราชอาณาจักรโรมัน กลับ
ยังอียิปต์อีก ถึงกระไรก็ดี เคลโอปาตรา
ยังมีจิตใจอัน ยึดมั่นอยู่ว่า แม้ซิซาร์จะสูญ
ชนม์ชีพไปแล้ว ก็ จะพยายามให้ราชบุตรได้
ขึ้นแทนที่ให้ได้ อาศัยจิตใจที่มั่นต่อความ

สมัยนั้น ผู้มารทาจึงได้ใช้เวลาเตรียม
การ ทดลอง ทดลองอย่างไวว่า โอกาสที่จะ มา ถึง
ถ้าจะนัยเวลากี่หลายยั้งแต่เคลือบตราได้

จนทุกเช้าทรงเตรียมเวที ที่ระออกเล่นละคอน
ฉากที่ สอง กับ มาร์คอินโดนี ซึ่ง เป็น ยท
สำคัญของเธออันจะมาถึงในไม่ช้า

๒

มาร์คอินโดนี ได้ เคย เป็น มหาลัยมิตร
ของข้า ข้าฉันสันสนมีไปแล้วอินโดนี
ก็ประกาศตัวเป็นคิกเคอร์แทน และเข้า
ทำสงครามกับพวกที่ลอบย่ำยีแก่ข้า
การยทได้กระทำแก่กันหลายครั้ง แต่
ครั้ง สำคัญที่สุด ก็ คือ ควรวรกันที่สนามรบ
พิลลียบ ฝ่าย มาร์ค อินโดนี ได้ มี ชัย
ปราชัยรามสักรู ให้ ถึงแก่ความพินาศ ฉิบหาย
ทสลิฮ์ก็ ถึง แก่ ความ ตายใน การรบ ครั้งนั้น
และ บุตรสักรูของข้าก็ควมมาครวมลงด้วย
อีกผู้หนึ่ง ชัยชนะครั้งนี้ส่งเสริมให้อินโดนี
มีอำนาจใหญ่หลวงเท่ากับข้าที่ได้ เคยเป็น
มา ก็เป็นคนใดที่สุกในสมัยนั้น แต่
ยังมี ผู้ แข่ง อำนาจ กับ อินโดนี อยู่อีกคนหนึ่ง
ผู้นี้ใช้ อินโดนี ไปกล่าวถึงข้าของข้าฉันนั้นนาม
ว่า ซอเคเคเวียนไม่ และเป็นผู้ที่ควรได้ รัย
ทายาท ของ ราชสมบัติ สืบ สันติวงศ์ ตาม
กฎหมาย ด้วย มาร์คอินโดนี ได้ กระทำ
สงครามมีชัยแก่ ซอเคเคเวียนอีก จึงรวบ
อำนาจความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ในโลกไว้ ใน กำ

หัดถึสัน ขณะนั้น เป็น สมัยกาลก่อนคฤค
ศักราช ๔๒ ปี ฝ่ายเคลือบตรา ครั้นได้
ทราบว่าอินโดนี มีอำนาจเข้มแข็งขึ้นเช่นนั้น
ก็เป็นผู้ระหว่าขายที่จะ ให้ อินโดนี มีความพอใจ
ในตัวเธอและราชบุตรของเธอด้วย เพราะ
ความโลภ ที่ฝังอยู่ในดวงจิตของเธอแต่เดิม
มายังหาเสื่อมคลายไปไม่

มาร์คอินโดนีกับเคลือบตราก็มิใช่เป็น
ແຈກແປກหน้าแก่กันเลย บุรุษสักรูทั้ง
สองนี้ได้เคยพบปะกันบ่อยๆ ในประเทศธิปไตย
แต่กาลก่อน เมื่อครั้ง อินโดนี ยัง เป็นนาย
ทหารม้าและเคลือบตรายังเป็นราชินีอันหา
ขัดแย้งมิได้ ถึงเมื่อครั้ง เคลือบตรา
ไปสร้างคำหนักหนักรวมอยู่ที่แม่น้ำทิเบอรเพื่อ
คอยความสำเร็จในราชกิจของข้า อินโดนี
ก็ได้เคยกระทำตามเป็นมิตรไปเยี่ยมเยือนอยู่
เสมอ ด้วยเหตุนี้เคลือบตราจึงรู้ทำได้
โดยแน่นอนว่าบุรุษ ผู้ที่ เธอจะเคยหา ค่อยเป็น
เป็นคนชนิดไร
การที่เคลือบตรามีความรู้ ในอุปนิสัย

ใจของมาร์คอินโตนได้ทั้งนี้ คงทำให้เธอ
รู้สึกว่เวใจมาก เพราะอินโตนน่าจะเป็น
เหมือนเหยื่อ ที่ ตก มา เป็นอาหาร แก่มารยา
สค์ซันสูงซึ่งเป็นคุณสมบัติประจำตัวของเธอ
มาแต่กำเนิด ปาฐกา ที่ถือว่า เป็นชิ้น
สำคัญ ๆ ซึ่งอินโตน สะแคงแก่ชาวโรมันอัน
เป็นพวกเพื่อนชาวยุโรปด้วยกันนั้น ถ้า
จะวินิจฉัยในความรู้สึกก็เห็นว่าเป็นคำพูด
ที่คลุมเครือมากกว่าที่จะได้ความถูกต้องตาม
กาลเทศะ เพราะฉะนั้นตามความจริง
กล่าวได้ว่า อินโตนก็คือนักเรียนใคร่คนหนึ่ง
นั่นเอง ท่านนักปราชญ์โบราณคึกคึกหนึ่ง
หมายเหตุไว้ว่า "อินโตนเป็นเด็กอวบใหญ่
คนหนึ่ง ซึ่ง สามารถ จะ ปราย ปรามโลกได้
แต่ไม่สามารถจะขัดฉันทสนุกพลิกพลิน
ได้" ว่าถึง รูปร่าง อินโตน เป็นคนรูปร่าง
สูงใหญ่แข็งแรง เส้นเกศาตงอนปลาย
กิริยาธำธำใจกับปากตรงกัน พลทหาร
ของพระองค์เคาะพยุชาวพระองค์ เหล่า
ราชสัตรีมีความวิษยาต่อความกล้าหาญของ
พระองค์ บรรดาสตรีมีความรักใคร่พระองค์
พระองค์เป็นราชบุรุษ ที่มีคามประพฤติอย่าง
ง่าย ๆ และตรงไปตรงมา รวมความว่า
เป็นยักษ์ใจก็คนหนึ่ง แต่เราจึงมั่นใจอีก
ว่าเค.โอ.ปาตราทราวยวิชัยโดยแน่นอนว่าเล่น

ละคอนบทรักกับยักษ์ตนนี้โดยทำนอง โทน
อาศัยเหตุที่เค.โอ.ปาตราทราวยอนิสต์
ของมาร์คอินโตนได้กลิ่น เธอจึงเคียวม
การที่จะเข้าขวางทางของพระองค์ ในชั้น
ต้นเธอพิเคราะห์เห็นว่าจะต้องใช้รูปเป็นเครื่อง
ล่อให้พศาทิงใจเสียก่อน แล้วจึงวางเหยื่อ
ก็ก่อภายหลัง เพราะเธอเชื่อมั่นในรูป
ของเธอว่า จะใช้การทางนี้ได้สำเร็จ และ
นอกจากนี้ เธอ ก็ไม่มี อะไร อย่างอื่น ที่จะ
ของกันนั้นได้ก็ยิ่ง กว่าใน เวลานั้น อีก
สถานหนึ่ง ถ้า ว่า ข้าง ฝ่าย กิจการ บ้าน เมือง
ประเทศอียิปต์ย่อมเป็นฐานที่พของชาติโรมัน
ที่จะคิดการเกินพล เข้าไปปรายปรามประเทศ
อินเคียได้เหมาะที่สุด สรุปความว่าอินโตน
อยากได้ อียิปต์ไว้ เป็น ที่ พักทวาร สำหรับทำ
การแผ่อำนาจทางทิศตะวันออก ส่วน เค.โอ.
ปาตรา ก็ อยากได้ อินโตนไว้ เป็น เครื่องฉาย
รัศมีของเธอบนราชบัลลังก์ และหวังให้
ชีชาเวียน ราชบุตร ได้ รับ รัชทายาท สืบ ราช
สมบัติในกรุงโรมต่อไปด้วย เพราะฉะนั้น
เมื่อ อินโตน กริชา พส มา ถึง แก้วนี้ ทารุณย์
เค.โอ.ปาตรา จึงยกทัพเรือขึ้นลงมามีเครื่อง
ประคัมถันแต่ยี่ขวอนใจให้หลงไหล ช้าม
ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปพยุกับอินโตนละที่นั้น
เรือที่นั่งลำทรงของ เค.โอ.ปาตรา นั้นใช้

ใบทำด้วยแพรสีชมพูล้วน แววกั๊กมั่วด้วย
เงินทั้งเส้น ขรรคาวนึ่งทาสีก็แต่งตัวหุ้ม
ห้องว่างด้วยแพรอย่างขาว สบายผมนางขาว
เพื่อยแลดูราวกับผืนนางเงือก พากันห้อม
ล้อมคนถือท้าย และ คนแจวเรืออยู่เป็นฝูง ๆ
เหล่าพนักงาน มหรสพ ก็ เล่น พิณ และ ขลุ่ย
บรรเลงเพลงอันไพเราะไปตลอดทาง อยู่
หอมและไม้หอมต่าง ๆ ก็ถูกเผาไฟเป็นควัน
โขมจไม่ขาดสาย เห็นอันท่อนอนวิตรบรรจง
ซึ่งเคสโอปาตราทอดกายเอกเขนกอยู่ภายใต้
หลังกระษัตริย์ของ ก็มานั่งอยู่จน โบกยัก
พักจนนกยูงอยู่ไปมา

ความสวดยอนแตรสังฆารชน เพื่อให้ส่วยงาน
ยากคายากใจเพียงไร ก็ได้ มีพร้อมแล้ว
ในกองราชนาวิ ของ เคสโอปาตรา ครั้น
ครกเวลาเย็น เรือ ทั้ง ๖ ก็ลงลอยมาดิ่งแคว้น
ทาร์นิช และ พอ เรือลงสมอแล้ว มาร์ค
อันโตนิ ก็ เสกฯ ออกไป รับเครื่องที่กรรม ของ
พระองค์ เคสโอปาตราได้กระทำการปฏิ
สันฐาน ก่อน รับ พระองค์อย่าง งาม จัยใจ ยิ่ง
งานที่ใช้ ใส่ เครื่องบริโภคน ก็ ล้วน แต่ทำด้วย
ทองคำประคัมเพชรทั้งเส้น และในระหว่าง
เลี้ยงดูกันอยู่นั้น ครั้นอันโตนิ รับสั่งทวงเป็นที
ชมชื่นว่า เคสโอปาตราได้ กระทำความพิศวง
ให้แก่พระองค์เป็นอันมาก เคสโอปาตรา

ก็ทูลสนองว่าการที่เธอกระทำนั้นจริงยังมีใคร
สมกัยเกียติยศของอันโตนิอีก แล้วว่าถ้า
อันโตนิต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เธอมีอยู่ที่
ยินดียอมถวายทั้งสิ้น ใน หนังสือทำนาย
ฮาร์เทอร์ไวก็อลแต่งเรื่อง "ประวัติและเวลา
ของเคสโอปาตรา" มีความที่กล่าวต่อตอน
นี้ไปก็ยิ่งนัก ดังว่า :-

"เมื่อ กลับ ขึ้นมา ขน ค่ายฟ้าเรือ อีกครั้ง
หนึ่ง ขรรคาวนึ่งทาสีก็ รับเชิญมา ในการ
เลี้ยงพากันมีความปลื้มปิติไปทั่วสุดแล้ว
อุ้งนแห่งประเทศอียิปต์ก็ขึ้น ค่ายบนคม
อยู่เป็นหมู่ ภายใต้แสง โคมกระดากซึ่งแขวน
ห้อยลงมาจากกิ่งไม้เห็นเอ็ดริช มีขนาดและ
รูปต่าง ๆ กัน ก็ แสงสว่างอย่างสีนวล
สลัว ๆ ไปทั่วทั้งถ้ำเรือ พวกแขกเหล่านั้น
พากัน ริน เริง อยู่ใน ขวัญ ของ พระราชินี จน
กระทั่ง ค่ำ เหล่า อุ้งน แห้ง และ แสงไฟ คับ
ลงสิ้น"

แต่ บัดนี้ ไม่มี เหตุ การณ์ อย่าง อัน ที่ จะ
บรรยาย นอกจากเรื่องที่เกิดขึ้นที่คิดคดของใจใน
ประการต่าง ๆ ซึ่ง เคสโอปาตรา ได้ บันทึก
ให้เกิดขึ้นแก่ อันโตนิ เมื่อกลางดงมออีกสอง
สามวัน เป็นอันพอเพียงที่จะกล่าวว่า เคส
โอปาตราได้กระทำให้อันโตนิ มีความคิดเห็น
ต้องใจได้สำเร็จดังคาดไว้ทุกอย่าง

อวยโรมันผู้ให้คำปรึกษาของเธอลงลักแล้ว
ก็ทำการเมืองขึ้นโคที่เธอต้องการอันโคนั้นก็ยอม
อนุญาตให้ตามไปปรารถนาหาความซีกซ้อง
มิได้ ใช้แต่เท่านั้นเมื่อเธอระอกร้อกลย
ไปบ้านเมืองยังได้ รับคำปฏิญาณสัญญาจาก
อันโคนั้นว่าจะไปเยี่ยมเยือนเธอให้ถึง ประเทศ
อียิปต์ด้วย คำสัญญาอันโคนั้นก็ถือถือจริง
และกระทำจริงเหมือนกัน เพราะฉะนั้นในปี
ที่ ๔๑ ก่อนคริสตกักราช พระองค์ก็เสด็จไป
ถึงนครอาเล็กซานเดรีย โดยทางทะเล
อานาพาให้กว้างขวางในทาง รัฐประศาสน์
ขายอีกฝ่ายหนึ่งด้วย แต่อนิจจา ! ซ้ำเข้าไป
ตกไป อยู่ใน อาเล็กซานเดรีย โดย ลักษณะ
อย่างไร อันโคนั้นก็ เป็นไปโดย ลักษณะ
อย่างเดียวกัน คือพระองค์ได้ตกไปอยู่ใน
อำนาจ ของ สตรีงาม ซึ่ง มีความฉลาดในกล
มารยาเสียแล้ว

บุลธาร์ยังกล่าวว่า “ถ้าเรทหมายเทศ
รายละเอียดแห่งความเหลวไหล ของ อันโคนั้น
ที่ประพฤติในอาเล็กซานเดรีย ก็เช่นเดียว
กับเทกเล็น ทาสาประโยชน์อันโคมิได้”
ในนครอาเล็กซานเดรีย หรือ จะ เรียกอีก นัย
หนึ่งว่าปารีสโบราณนี้ อันโคนั้นยอมปล่อย
ปลดพระองค์ให้ไปไปในสิ่งทั้งง่าย ๆ และ
สะดวกสบายง่ายเพียง ทั้งนี้ ก็ เพราะ

พระองค์มาเมื่อมาหลงใหลในความสนุกสนาน
อย่างเหลือเฟือ ซึ่งเคลโยปাত্রาได้กักตัง
พร้อม ล้อม พระองค์ ไว้ หมด ทุก สิ่ง ทุก อย่าง
พระองค์ออกทรงดำเนินด้วยพระราชินีเสมอๆ
บางทีก็ออก ทรงแบก จัป ปลา ตาม ทะเลสาบ
ต่าง ๆ ถ้าประทับอยู่ในพระราชวังก็เสด็จ
ออกทรงดำเนินหน้าพระลานด้วยกัน และ
ทรงหยอกเอน กัน เลี้ยง ซีกซ้อง เช่นที่ สำราญ
หลุดยไม่มีที่สิ้นสุด ถึงคราวที่ อันโคนั้น
ทรงกีฬาต่าง ๆ ในทางออกกำลังกาย พระ
ราชินีก็ อยู่ เฝ้า ทอด พระนคร และ ทรง สรร
เสริญเป็นยอด้วย พระวาทะ อันหวานจ้อยยิ่ง
ความ สนุก สบายได้ เป็นไปโดย ประการ นั้น
เป็นเวลาช้านาน ทรงพิศดูงาม ที่ใช้ง่าย
ในการร่วมมัยก็หมดเปลืองไปเป็นอันมาก

สำหรับพระราชและราชินีสองพระองค์
นอกจากจะมีความกลมเกลียว กันใน การ
บ้านเมืองแล้ว พระองค์ยังมีความแสนหา
แก่ กัน อย่างยิ่ง พระองค์ได้ กระทำการ
อภิเษก สมรส ดูด ต้อง ตาม ซีกซ้อง ประเพณี
และมีความประสงค์ของพระทัยในกันและกัน
ล้นมิตร์อันล้นเกินกว่าใด เคลโยปাত্রาได้
ยอมด้อมยคลงถวายองค์เป็นประจักษ์ทางทาสี
ของมารคอันโคนั้นผู้หนึ่ง มิได้มีความหวง
หึงห้ามปรามใน การมมัย สุดแต่ อันโคนั้น จะ

ปรารภณา การอภิเษกสมรส (แม้อินโตนี่
จะมีเมียอยู่แล้วในกรุงโรม) ก็ถือกันว่าถูก
ต้องตามกฎหมายทั่วไปใน หมู่ชน ที่เป็นชนรา
วาสและบรรพบุรุษแห่งประเทศอียิปต์

ด้วยประการฉะนี้จึงเห็นได้ว่าเคลโอปาตรา
ไคโอเน เธอความหวัง ทั้งหมก ที่เธอเคยมอ
หมายไว้แก่ยูลิสซัสชา แต่กาลก่อนมาครอย
ให้แก่อินโตนี่ในอียิปต์ คือเธอหวังว่าอินโตนี่
คงได้เป็นราชาธิราชของโลก และ เธอคงได้
เป็นอัครมเหสีใหญ่ ต่อนั้นไปชีซาเรียน
จะต้องได้รัยรัชทายาทเมื่อภายหลัง

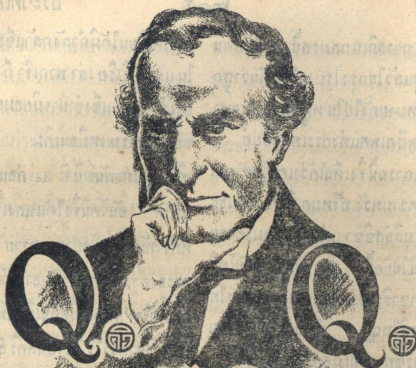
แต่ในระหว่างที่เคลโอปาตราใช้ความรัก
เป็นเครื่องรั้งอินโตนี่ให้ตกเป็นทาสของเธอ
อยู่ในอาเล็กซานเดรียณั้น ก็กิจการงานเมือง
ใน กรุงโรมไคโอเนแปรไป ต่าง ๆ เพราะ

ออกเคเวียนได้มีกำลังกล้าแข็งขึ้นอีก ฝ่าย
ใน แคว้น ซีเรีย แล้ว พวกเจ้า ก็ พากันก่อการ
กำเริบ แข่งอำนาจมีจอมอยู่ในปกครอง
ของ กรุงโรม เหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้ใน
เดือน กุมภาพันธ์ ปีที่ ๔๐ ก่อนคริสต์ศักราช
ยุกาล อินโตนี่จึงได้แถลงเรื่องราวเลวทาง
หลังให้แก่เคลโอปาตราทราบ และถึงแม้
พระองค์จะมีความอดลยฮาวรณ สักเพียงไร ก็
ต้องจำใจจากเธอเมื่อคืนเดือนมีนาคม สละ
เคลโอปาตราไว้ ให้ เป็นสตรี อันประกอบด้วย
ความระทมทุกข์ เพราะเธอกำลังทวงกรรม
แก่พระประสูติราชบุตรฝาแฝดในไม่ช้า แล้ว
ตั้งแต่นั้นมาก็มิได้พบปะ อินโตนี่อีกเป็นเวลา
นานถึงสิบ

(จะจบในเล่มหน้า)

๖๖. ท่านอาชานาชนอบาเบงต่างน้ำ แม่ชีวิตก็สูญพลแล้ว ถึงกระนั้นถ้าท่าน
เป็นคนอื่น ท่านจะต้องอับอยู่นั่นเอง เนื่องจากนายของท่านชอบให้ท่านอับ.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

เรื่องใหม่ นักสืบใหม่

พ. ทองพูนศักดิ์

แปลและเรียบเรียง

คดีที่ ๒ :- การทรมานอย่างใหม่

ไซโรต์แห่ง กรม สักออต แลนด์ ยาร์ก
แวะ เข้ามาในสำนักงาน ของเรา เพื่อ คุยกัน
ฐานสหายตามเคย เมื่อเขานั่งลงและหยิบ
บุหรี่ชนิดที่สนิทของ นายข้าพเจ้าผู้ ไม่เคยสูบบุหรี่
เลยแต่มีไว้สำหรับรับแขก ออกสูบบุหรี่
แล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อ เข้านี้ ที่ สถาน ที่ ทำการ รัฐบาล
แผนกต่าง ประเทศ ทำ ผม บัง พิลึก คุณเขว่น
คุณรู้เรื่องแล้วกรรมัง ?”
“คิ.คิ. เลิกคิ้วชันด้วยความลงนามว่า
“เรื่องอะไรกัน ?”
“เรื่องอาร์บูนอหิงค์ตาย”

“อาร์ยูนอกยิงตัวตาย?” นายข้าพ
เจ้าถามเต็มไปด้วยความทลางใจและสงสัย
ทันที

“ซอร์บี” เขาโบกพยักหน้ารับ, แล้ว
ทศพรซึ่งจับไว้ในระหว่างนิ้ว “เก่งจริง
บุหรีของคุณ, คุณขอมาจากบ้านไหน
กัน?” เขาทำเป็นไม่ได้ยินคำถามนอก
เรื่องเสีย

เขาชะโงกตัวข้ามโต๊ะไปทาง
นายเซโยรต์ ด้วยสีหน้าเปลี่ยนแปลงไป
ทันที ซึ่งถ้าเป็นคนอื่น ข้าพเจ้าต้องเรียก
ว่าคนเด่น แต่คิวนิว ไม่เคยเป็นคนเด่น
คงเกิดจากสมองอันเย็นเป็นน้ำแข็ง ใ้รับ
เครื่องส่งเสริมพิเศษเข้า จึงสามารถรวม
เหตุผลให้เข้าเป็นเรื่องได้ โดยอาการรวก
เร็วก็พาแลบ รับรองรอยงอนงำที่กลลย
มาแต่

ก็สรุปเหตุผลทุกๆ ก็เป็น
แค่อาการธรรมดา เข้าเป็นเรื่องราวแรงได้
ด้วยอาการว่องไวทั้งข้าพเจ้าหลกๆ ปล่อย
ให้ข้าพเจ้าลงนสนเท่ห์อยู่แต่กันๆ นั้นเอง ใน
ภักดิ์คงมีเหตุบางอย่างผิดปกติ ทำให้
นายข้าพเจ้าทั้ง มีสเคอร์อาร์ยูนอกแห่ง
สถานที่ทำการต่างประเทศ ได้มานั่งใน
ห้องนี้ เมื่อวานนี้แท้ๆ

“คุณเซโยรต์” คิวนิว พุกด้วยเสียง
ทำให้เขาของนามยหน้าขึ้น “คุณแน่ใจ

แล้วหรือ?”

เขาโบกพยักหน้าอีก แต่ความไม่ความ
หมายรับหนักแน่นกว่าคราวก่อน แล้วพูด
อย่างไรเป็นว่า

“แน่ ผมเห็นกับตาเองที่เคียว”

“ผมถามว่า คุณแน่ใจหรือว่า เขายัง
ตัวตาย?”

เขาโบกต์ ของหน้าคิวนิว เขม็ง แล้ว
ตอบว่า

“ซอร์บีไม่ต้องสงสัย เสมียนคนหนึ่ง
เดินไปตามเคลือบได้ ยืนเสียบนในห้องของ
เขา จึงเบียดประตูและวิ่งเข้าไปพบอาร์ยูนอก
ตายอยู่ในเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานนั้นเอง ที่ซอร์บี
มีผลลูกปืน และบนพนักของเขาคือคอก
ทพน เสมียนคนนั้นจึงได้ร้องไวยวายน
ทันที—ผมจึงถูกเรียกไปในเวลานั้น ยังไม่มี

ใครแตะต้องสิ่งใดเลย ผมจึงลงความเห็น
ว่าไม่ใช่เหตุอื่นนอกจากผู้ตาย กระทำอัตต
วินยาศกรรม นั้นแหละครับ, บางทีการ
ได้ส่วนของเจ้าพนักงาน อาจได้รองรอย
อื่นอีกก็ได้ แต่ที่นั่นไม่มีใครสืบได้ความ
พิเศษอะไรออกไปได้อีกเลย” เขาเล่า
ด้วยอาการเฉื่อยๆ และเมื่อหยุดได้ถามอะไร
อย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงว่าเขาไม่ได้เอาใจใส่
ในเรื่องนี้สักต่อไป

นายข้าพเจ้าจึงก็อยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามว่า

“แสดงอยู่ที่เซมโบสถ์คุณเซไบรด์?”

“เซมโบสถ์ครับ”

“คุณแม่ใจหรือ?”

“แน่นอน คุณก็รู้จักทองเขายู่นนา
เมื่อคุณเข้าไปทางเฉลียง โตะเขาคงอยู่
ทางซ้ายมือ คุณและเขานั่งหันหลังให้ประค
หันหน้าตรงหน้าต่างวิ่งไหม? แสดงอยู่ที่
เซมโบสถ์ คุณเห็นได้ ใน ขณะ ที่คุณ เข้าไป
ผมจำได้ว่าผมเห็นก่อนสิ่งอื่นทันที และผม
ยังได้เสียดูไปประย่นเข้าด้วย ต้องเป็นข้าง
ขวาตามธรรมชาติอย่างแน่นอน

“อืม!” คิวคิว. สนเทห์ “แต่ไม่
ใช่ธรรมชาติของอาร์ยูนอก เพราะเขาเป็นคน
ถนัดมือซ้าย คุณคงไม่นึกอะไรสงสัยถาม
ถึงข้อนี้?”

“เปล่า ใครจะไปสงสัย เพราะคนไทย
มาก ไม่ใคร่ถนัดมือซ้าย”

เซไบรด์ทำหน้าคั่นในขณะพัก และจึง
มีสเตอร์โควนเซมิ่ง กล่าววว่า “แต่คุณไม่
เหมือนว่าเป็น——”

“เป็นการฆาฏกรรมแท้ทีเดียว” คิวคิว.
กล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคง แสดงอาการ
แน่ว

“แต่ทำไมเล่า—?” เซไบรด์ถาม,

สายตายคงจ้องจับอยู่ที่คิวคิว. “อะไรเป็น

เหตุให้คุณคิดเช่นนั้น? ใครจะฆ่าอาร์ยูนอก
ผู้ชราเพื่อประสงค์อะไรกัน?”

“คุณเซไบรด์” คิวคิว. พกพลาข้ม
น้อยๆ “เมื่อวานเอง, อาร์ยูนอกได้นั่ง
ในเก้าอี้ตัวนั้น เขามาหาหมส่วนตัว—ไม่
ใช่ราชการ—มีความทุกข์ร้อนในใจ เขา

สงสัยเป็นเลา ๆ ว่าข้อความ ดิกลัษ ของเขา
เกิดรั่วขึ้น คุณคงไม่รู้กระมังว่าอาร์ยูนอก
เป็นคนแปลกอยู่หน่อย งานอดิเรกอย่างหนึ่ง
ของเขา ตามที่ผมทราบก็คือการทาบ

ปริศนาและแปลงอักษรลึกลับต่าง ๆ เขาเคย
อ่านคอลลัมน์ที่ ทำให้เขา หัวเสียใน หนังสือ
พิมพ์ใดมัสทุก เวลา เย็น อย่าง ละเอียดละออ
และแปลงโคตรรหัสของคุรุภักที่ไม่เคย เคยใช้
ข้อนั้นเป็นการสื่อสารลึกลับเป็นพิเศษ เมื่อ
เย็นวันก่อนที่จะมาหาผม เขาคิดไปเป็น

อย่างยิ่ง ในเมื่อได้เห็นสัญญาณรหัสคณ
หนึ่ง กล่าวถึงข้อความดิกลัษ ซึ่งจะวิ่งไป
ไต่จากแขนของเขาเท่านั้น เขาก็ร้อนใจ

อย่างยิ่ง เพราะไม่อยากจะไปเปิดเผยก่อน
เมื่อยังไม่ทราบตัวคนร้าย แน่ละ, เขาก็เป็น
ข้าราชการชั้นสูงผู้หนึ่ง ผู้รักในเกียรติยศ
ในการทำงานของเขา ถ้ามาเกิดการขายหน้า
ขึ้นเช่นนั้น เขาก็เสียชื่อเท่านั้น, เขาก็ได้

มาหาผมเพื่อขอความแนะนำ และยังได้
สัญญาว่าจะมาในวันอีก."

"แล้วกัน" เขไวยกกล่าวด้วยความ
ยุ่งใจ "ทุกสิ่งทุกอย่างโธระพอกันหมด
ผมอยากให้คุณมาหาผมเสียแต่แรกนัก ผม
จะเสียอะไรก็ไม่ว่า ขอแต่ให้คุณมาเล่าเรื่อง
ด้วยตัวเองเถิด ผมไม่ชอบเรื่องสองทอด
สองเทเช่นนี้เลย"

คิวิ. คิวิ. ยิ้มน้อย ๆ แล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้
"อาร์ม่อนขอโทษให้คุณฟัง คุณจะได้
ยินด้วยสำเนียงของ อาร์ม่อนเอง—เรื่อง
เขาให้เล่าผมฟังทุก ๆ คำก็เกือบ แล้วก็
หรือว่าคุณจะทำประการใด" เขาเดินตรง
ไปยังตู้ที่ผนังอีกด้านหนึ่ง เขากลับมาหยิบ
เอกสารบอกเล่ายาวมากระบอกหนึ่ง "เมื่อ
มีใครนำคดีมาหาผม ผมไม่ช้าแต่ให้คุณ
เล่าให้ฟังเท่านั้น ผมยังใช้เครื่องอัดเอา
เสียงและคำพูดของคุณไว้ด้วยโดยเจ้าคิวิไม่
รู้เสมอ ปรากฏมากกว่าครึ่งหนึ่งว่าผมได้
ช่วยให้คุณเห็นช่องทางได้ คิวิ. เมื่อผม
หมดปัญญา ไม่รู้จะทำอะไรได้แล้ว ผมก็
ฟัง—เจ้าเครื่องนี้ให้การ ขำตาม ปากคำเดิม
อีก และจะต้องการสักครั้งก็ได้—เขานั่ง
ลงยังโต๊ะใหญ่ข้างเดิม พลังเลจนกระบอก
นั้นเข้าไปในช่องลิ้น แล้วก็นั่งลงหนึ่ง ให้

ช่องข้าง ๆ โต๊ะทางห้องเปิดออก แล้วจึง
กดปุ่มหนึ่ง ทันใดนั้นเสียงเครื่องจักร
เดินแล้วก็มีเสียงดังว่า—

"เสมียนคนหนึ่ง ของผมคงจะไต่ อีกเอา
รูปคุณมาของผมนะ—"

ข้าพเจ้านั่งอยู่ ทางโต๊ะด้านหนึ่ง ของห้อง
รู้สึกประหลาดใจยิ่ง ด้วยข้าพเจ้าทราบดีและ
จำได้ว่าเป็นเสียงของนายอาร์ม่อนนอกอย่างแน่

แท้ ทำให้นึกเห็นภาพชายชราพร่างส่ง
ใหญ่ผ่องผายไต่ทันที เมื่อวานเองแกยัง
มานั่งอยู่ที่เก้าอี้ ตัวที่ เขไวยกนั่ง อยู่เกือบ
พอได้ยินเขไวยกก็ กระโดดโหม่งขึ้นโดยไม่
รู้สึกตัว

"ตายจริง ! คุณเขว่น" เขาร้อง
"ไม่ไหวละ ผมคิดว่าเขามานั่งอยู่ตรง
ที่เขว่น"

คิวิ. คิวิ. ยิ้มน้อย ๆ น้อย ๆ ขณะที่ยัง
ลังเลกระบอกนั้น

"เข้มนี่ไม่ได้อยู่ที่ตรงที่คิวิ. เขาพูด
"เราจะให้เขาเล่าให้เราฟัง อีก ครึ่งหนึ่ง"

พลังมออีกทำธุระอยู่กับเครื่องนั้น
ข้าพเจ้าเองเคยฟังเรื่องเช่นนั้น แต่ก่อน ก็
จริง แต่มาคราวนี้รู้สึกชอบกล (คิวิ. คิวิ.
ไม่ได้ใช้เครื่องคิดจะเพราะเหตุ เขาใช้ปาก
ลำโพงให้เสียงดังก้อง ขณะที่เกิดขึ้นไปมา

อยู่ในห้อง) ที่พึ่งเสียงของชายชราผู้ถึงแก่กรรมแล้ว มากล่าวซ้ำขึ้นอีก—เป็นเสียงคล้ายคนมีชีวิต ดังก้องกังวณในเสียงสังกรวกษิพระแสงธรรม มิกุนแสดงว่าพียงเสียงนั้นได้เล่าเรื่องให้เรารู้อีกครั้งหนึ่งเป็นเรื่องราวที่ข้าพเจ้าเคยได้ยิน จากเจ้าของเสียงเอง และ คิว. คิว. ก็เล่าย่อๆ ให้เซไยรัฟังแล้ว ในคำพูดที่บอกสุดท้ายมีประโยคหนึ่งกล่าวอย่างเอាកางานว่า

“มันจะต้องสสารภาพ, คุณเควน, ผมจะให้มันสสารภาพจนได้”

“ยังไรคุณเซไยรั” คิว. คิว. เอ่ยขึ้นขณะที่หยุดเครื่องกลนั้น “ได้รอรอยอะไรบ้าง คุณก็ได้ยินเสียงของเจ้าตัวแล้ว”

“ผมไม่อยากจะยินอีก” เซไยรัพูดพลางหลีกตา “หยุดเรื่องนี้เสียเถิด ผมขยาคึกคักแล้ว เพราะผมได้เห็นศพชายผู้หนึ่งเมื่อตะกัณเอง”

“ต้องฝึกหัดจิตใจของคุณให้ห็น้อย” นายข้าพเจ้ากล่าวด้วยอาการยิ้ม “มันจำเป็นสำหรับกิจการของนักสืบมาก คุณจะว่าอย่างไรเล่า? เมื่อได้เรื่องเช่นนั้นแล้วจะทำอย่างไรต่อไป”

“ถึงกระนั้นก็” นายเซไยรัพูด “ตำรวจนอกกองกระทำคดีความที่กรรมกิจได้

เนื่องด้วยเรื่องรักอันช้ายชานี้ ในเรื่องที่เขาได้พบเช่นนั้น”

“ตามธรรมดา คนใดก็มีข้อขัดแย้งของตัวเองที่ขมขื่นหรือคุณเซไยรั?” คิว. คิว. ถามเรื่อย ๆ ผมรู้จักอารบูนนอกเป็นอย่างดี และผมได้เตรียมข้อไว้สำหรับถามเจ้าพนักงานชันสูตรศพด้วย”

“นายละคนคงได้ โยกันใหญ่คุณเควน—คงเป็นเรื่องไม่เหมาะสำหรับที่ ทำการวิจัยyalเป็นแน่”

“แต่ผมเกลียดคนนั้นทว่าร้าย” นายข้าพเจ้าพูด “ผมถือเสียว่าอารบูนนอกเป็นเพื่อนเก่าแก่คนหนึ่ง—และเราคงพยายามสืบเสาะหาตัวคนร้ายให้ได้” คุณจงถนอมความเห็นของคุณเสีย, คุณเซไยรั และถ้าเรานำตัวผู้ร้ายมาลงโทษได้ ตาม กระบิล เมืองแล้ว กรมสกอตแลนด์ยาร์ก ก็จะไม่ถูกมหาชนคนหมิ่นแค้นได้ นอกจากสรรเสริญในการสืบสวนของเราเท่านั้น”

“แต่เราจะไปหาตัวคนร้ายได้อย่างไร?” เซไยรัถามด้วยความโกรธ “ไม่มีร่องรอยอะไรเลยสักนิด ยันก็ปรากฏเป็นของอารบูนนอก ซึ่งตามธรรมดาเขาเคยเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะ เสมอ พอเสียงบัน คังซัน เล่มใหม่ของเขาก็ดึงประตูเข้าไปที่เก็บไว้ แต่

“ไม่พบใครนอกจากผู้ตายคนเดียว”

“แต่มีคนอื่นคนที่ใคร?”

“โอเกิลธอร์ฟ ที่สองของอาร์มุนออก
เขาว่า เขากำลังเดินไปคาเฟ่เดลิยอง” เข
โยกศีรษะ “เอะ หรือบางทีเขาจะ—”

“อะไรไร?”

เขาโยกศีรษะเห็นตัวคนร้ายจึงพูดว่า “จะ
มีอาร์มุนออกด้วยชั้นของเขาเอง แล้วก็
วิ่งออกมาที่เดลิยอง แต่นั่นแหละเราไม่มี
หลักฐานอะไรชั้นไหน จะเป็นอย่างนั้นก็ได้อะ
หรืออย่างนั้นก็ได้อะ ที่เดลิยองไม่มีใครอยู่
พวกที่อยู่ในบริเวณนั้นได้ ยืนเสียชั้น แต่
ก่อนที่เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น โอเกิลธอร์ฟก็
วิ่งปราดเข้าไปในห้อง ซึ่งเสมือนพนักงาน
อื่น ๆ กำลังนั่งกันอยู่แล้วก็เล่าเรื่องให้ฟัง”

“ฮัม!” คิว. คิว. อุตานพลางเคาะ
ลูกคาง “ผมรู้จักโอเกิลธอร์ฟก็ ในที่
ทำการอาร์มุนออก มีเสมือนพนักงานกัน
ด้วยกัน?”

“อ—รวมทั้งโอเกิลธอร์ฟด้วย”

“คุณทราบใหม่ว่า เมื่อโอเกิลธอร์ฟ
เข้าไปในห้อง เสมียนทั้ง ๕ นั้นอยู่ครย
หรือเปล่า?”

“เปล่ามี ๓ คนเท่านั้น”

“ใครได้ยู่ที่นั่นบ้าง?”

“ยอนสันไปค้น กระดาษ มีคนหนึ่งในห้อง
ยัญชี”

คิว. คิว. พยักหน้าแล้วถาม

“และคนอื่นล่ะ?”

“คาร์ซีไวแกน ตำแหน่งรองจากโอเกิล
ธอร์ฟลงมา เขาออกไปรับประทานอาหาร
กลางวัน”

“คุณแน่ใจหรือ?”

“แน่ที่เดียว เขาออกไปรับประทาน
อาหารเวลาเที่ยงวันตามเคย การฆาฏกรรม
นี้เกิดเมื่อเที่ยงวัน ๑๒ นาฬิกา ผมเห็นเขาเมื่อ
ตอนกลับมา ทั้งยังได้บอกข่าวเขาด้วย
เปล่าคุณแควน!” เขาโยกศีรษะเข้าตนเอง
เพื่อประกอบคำพูดให้แน่นแน่นขึ้น “ถ้า
อาร์มุนออกถูกฆ่าตาย ผู้ฆ่าจะต้องเป็น
โอเกิลธอร์ฟเท่านั้น!”

“ทำไม?” คิว. คิว. ถามเล็กคิ้ว

“ตามคำให้การของเขาว่า เขาวิ่งปราด
เข้าไปทันที เมื่อได้ยินเสียงชั้น ถ้าผู้ร้าย
เป็นคนอื่นแล้ว มันคงจะต้องอยู่ในห้องนั้น
เอง จะหนีไปไหนไม่พ้นแน่นอน

“ฮัม!” คิว. คิว. คำราม “ผม
รู้จักห้องอาร์มุนออกก็ ผมจำได้ว่าดูเหมือน
มีตู้ใหญ่ใบหนึ่ง ซึ่งอาร์มุนออกใช้แขวน
เสื้อคลุม คุณลองตรวจความเห็นใหม่นี้

อีกทีหรือ เมื่อเราคนร้ายได้ยินเสียงไอเกิล
ฮอร์ฟเข้ามาแล้ว มันอาจแอบเข้าไปซ่อน
ลับในตู้ แล้วหนีตามหลังไอเกิลฮอร์ฟออก
มา ขณะที่เขาออกมาอะละไวบวาก็เป็นได้
จริงไหม ? ”

“จริงครับ” เซไบร์ทตอบประซก “อะ
ไร ๆ มันก็อาจเกิดขึ้นได้ทั้งนั้น แต่ผมคิด
ว่ามันน่าจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อผมได้เห็นจริง
และสิ่งที่มีมูลค่าความจริงแล้วก็คือว่า เสด็จ
ที่ไวเนอเซอร์ของอาร์ชบิชอปคนหนึ่ง ได้
แยกแยะความลับในทำนองของอาร์ชบิชอป
และพยายามค้นหาคำถาม เกิดขึ้นอย่างที่จะ
ได้พบแล้ว และถ้าอาร์ชบิชอปเป็นคนฉันท
มือซ้ายจริง ๆ เขาคงไม่ไปยิงตัวเอง และ
ไอเกิลฮอร์ฟเข้าไปในห้องทันทีทันควัน ไม่
มีผู้ร้ายคนไหนหนีไปได้เป็นแน่ นอกจากร
จะเป็นตัวเขาเอง ทั้งเรื่องราวของเขาก็คง
ประจักษ์ขึ้นทั้งสิ้นเท่านั้น” ฟุกดิงดรง
เซไบร์ทกับลูกชาย “ผมจะไปถามอะไร
นายไอเกิลฮอร์ฟบางอย่าง และถ้าเห็นมีพริ
มากเขาคงจะไปนอนที่สถานตำรวจคนนั้น”

“คิว. คิว. หัวเราะพวกเขา

“ความเห็นของคุณน่ากลัวแท้ ๆ คุณ
เซไบร์ท นั่นนอนคุณอาจเป็นฝ่ายถูกก็ได้
หรือคนร้ายอาจเป็นคนอื่นก็ได้ หรือไอเกิล

ฮอร์ฟก็ได้ แต่ผมเชื่อว่าต้องเสมียนอาร์ช
บิชอปคนหนึ่งแน่นอน คุณควรระวังภัยใหม่
ถ้าผมจะทำการสืบสวนแต่ลำพัง เพราะรู้สึก
สนุกขึ้นมาแล้ว แต่คงไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง
กับอะไรของคุณคอก”

“ตามใจคุณจะสืบสวนอย่างไรก็ได้ ขอ
แต่อย่าให้เสียการดีแล้วกัน” เซไบร์ทพ
อย่างพากพม “ผมต้องไปธุระ—และถ้า
ผมสะดวกถ้าได้มี คนร้ายได้ เมื่อไร ผมจะ
บอกให้คุณรู้ทันที”

“คิว. คิว. บัมมิก พวกเรา”
“ผมก็จะทำอย่างคุณเหมือนกันต่อไป
เดชะ ขอให้คุณประสบความสำเร็จ”

“ในทันทีที่งานประจำของคุณมาถึง เซไบร์ท
ออกไป นายข้าพเจ้าก็โทรศัพท์ชวนฟุกค
ไปยังเลอที่หนึ่ง

“ฮัลโล !—ไปเร็ว ต่อไป ยังนายไอเกิล
ฮอร์ฟ—นั่นนายไอเกิลฮอร์ฟพวกหรือ?—ค. น
แควนดินแควน สำนักรงาน คิว. คิว คุณ
กรุณาสะดวกเวลาสักเล็กน้อย มาพบผมที่
น้อยได้ไหม?—โรงละครสัตว์ฟิคคาคิลล์
เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ผมจะขอไปของคุณมาก
ครับ เป็นการสำคัญมาก—สำคัญมากที่เคียว
—ขอไปครับ—ดีมาก”

นายข้าพเจ้าวางโทรศัพท์ของตรง มา ขัง
ข้าพเจ้า

“กำลังมาที่เคียว โอเกิลธอร์ฟรู้จักฉัน
ก็ และรู้ว่าเมื่อฉันพูดว่า ‘สำคัญ’ มันต้อง
สำคัญจริง เอละ, เดอะเรโกรีอะไรเพิ่ม
ขึ้นอีกเป็นแน่”

ในระหว่าง ๓๐ นาที ที่รออยู่นี้ คิว.คิว.
เอนกายพิงพนักงกิดลักคั่วหนึ่ง แล้วจึง
ก้มลงเขียนคำต่าง ๆ เป็นแถวขวยยักบนกระ
ดาษอย่างเร็ว พอเสร็จก็ไ้เขียนชื่อนายโอ
เกิลธอร์ฟ

เขาเข้ามาในห้อง เป็นคนที่มีอายุราว ๔๕
ปี ๖ เป็นคนเจ้าทุกข์โง่หนวกเกลี้ยงเกล
ศีรษะล้านนีก ๆ แต่งกายอย่างข้าราชการ
ชั้นสูง และพอเข้าห้องก็ถลกหมวกออก
อย่างสุภาพ ออกมีกิริยาที่เหมือนข้าราชการ
ทั่วไป นายข้าพเจ้าจับมือกับเขาอย่าง
สุภาพคนคุ้นเคยสนิท พลังซึ่งเกาะอยู่ที่เขียง
กับโต๊ะใหญ่ของเขาให้นั่ง นายโอเกิลธอร์ฟ
จึงนั่งลง

“ผมเข้าใจว่าคุณต้องการจะพูด กับผม
ถึงเรื่องอันสลักไฉนในกรณีฆาตกรรม” เขา
กล่าวขึ้น

“เป็นดังนี้” คิว.คิว. ยิ้มตอบ
“ผมทำงานมากับนายฮาร์วีย์ฮอธ เป็น

เวลาถึง ๒๐ ปี แต่ผมไม่เคยนึกถึงเลย
ว่าเราจะทำคดีฆาตกรรมลงไปได้” นายโอ
เกิลธอร์ฟพูดด้วยเสียงสั้น เมื่อฟังความจำ
ถึงเรื่องนั้นมา

คิว.คิว. ยังกังขามอยู่ แต่ว่าไม่มีความ
ขงขืนอยู่ในอาการนั้นเลย

“บางทีเกาะไม่ไว้ข้าตัวตายกระมังคุณ
โอเกิลธอร์ฟ?” เขาพูดเรียบ ๆ

นายโอเกิลธอร์ฟสั่นทั้งตัวพูดว่า

“อะไรกัน ไม่ไว้ข้าตัวตายเอง? คุณ
หมายความว่ากระไรขอรับคุณเควน?”

เป็นคดีฆาตกรรม แน่นอับ—เพราะ ผมเล่น
เข้าไปในห้อง เมื่อไ้เขียนเสียงขึ้นไม่กี่ถึง
วินาที—เป็นไปไม่ได้ที่ออกขอรับ ต้องเป็น
คดีฆาตกรรมอย่างเคียว ถึงจะไม่น่าเชื่อ
อย่างไรก็ตาม” สติหน้าของโอเกิลธอร์ฟ
เต็มไปด้วยความลงสนั่นแต่ในคำบอก
เล่าของ คิว.คิว. อย่างยิ่ง

“เป็นจริงตามคำของ ผม คุณโอเกิล
ธอร์ฟ” นายข้าพเจ้าพูดด้วยเสียงเรียบที่สุด

“ไม่ทั้งสงสัย—แต่ผมจะไม่ อ้างเหตุผลให้
คุณฟังละ คุณกระกรุณาเล่าเรื่องทั้งหมดให้
ผมฟังได้ไหม?”

นายโอเกิลธอร์ฟ จึงเล่าเรื่องของ เขาให้
ฟังอย่างแจ่มแจ้งและถวิลวน ครบถ้วนเรื่อง

ที่เขาให้เรารู้แล้ว เขากำลังกิน
 ความเลื่องมาากท้องอีกท้องหนึ่ง เวลา
 เกือบ ๑๒ นาฬิกาเมื่อเขาได้ขึ้นเตียงขึ้น เขา
 จึงวิ่งเข้าไปในห้องทันที พยอรรษณนทอน
 หงายตายอยู่ในเก้าอี้ ที่ขมขื่นขมขื่น
 สาส์ เขาตกใจมากจึงได้วิ่งกลับออกมา
 ข้างนอกห้องเพื่อจะร้องโวยวายขึ้น—แต่เวลา
 นั้นก็ระยิบระยับหรือไม่—เขามิได้คิดถึงมันเลย
 ทั้งไม่เห็นผู้ใดอยู่ใกล้เลยก่อนหรือ หลังจาก
 การฆาฏกรรมด้วย

คิว. คิว. พยัคฆ์ร้ายอย่างเศร้า ๆ ขณะ
 ที่เขาเล่าของพวกว่า

“ก็แล้วคุณมัน อาจ เป็นได้—แต่ผมไม่
 ยากจะพูดมาก ผมขอบอกว่าเสมียนของ
 อรรษณนทอนคนหนึ่ง เป็น คน กระทำการ ฆาฏ
 กรรม”

“เป็นไปได้ไหมอย่างเด็ดขาด” นายโอ
 เกิลธอร์ฟ พุกที่หน้าหนักคำด้วยความโกรธ
 “เป็นความเห็นที่ร้ายแรงมากคุณเขวน ผม
 ผู้มีหน้าที่แจ้งการฆาฏกรรมในเวลาอัน และ
 เป็นผู้ที่ได้เห็นมาแก้ตัวเองแล้ว ไม่ยอมลง
 หัวเป็นอันขาด !”

“เปล่า, คุณโอเกิลธอร์ฟ เป็นแต่เพียง
 การเพิกถอน—การเพิกถอน ซึ่งผมจะยกเอา
 เป็นเครื่องสืบสวนต่อไป แต่สมมุติว่าเขา

ถูกฆ่าตายจริง ๆ คุณคงจะกรุณาช่วย ทาควิ
 คนร้ายไม่ใช่หรือ—”

“แน่ละ ผมจะช่วย แต่อย่างไรก็ตาม
 จะเชื่อไม่ได้เลยเป็นอันขาด คุณต้องการ
 ให้ผมทำอะไรบ้าง ?”

“ผมอยากจะทำสอง พนักงานที่ไว้ใจ
 เชื่อใจได้ ๖ ในกรมของคุณคุณตามวิจิตรว
 จิตต์สักเล็กน้อย—เป็นวิธีที่ ตำรวจ กรุงเวียน
 นาใช้อยู่ และเมื่อเพิ่มความวิจิตรของผมเข้าอีก
 เล็กน้อย ผมคิดว่าคงได้ผล คุณคงจะเคย
 ได้ยินบ้างแล้วกรรม ?”

“วิธีที่เกี่ยวกับการตรวจจิตหรือกรรม ?
 ตามความคิดของคุณ ๆ คิดว่า เหลวไหลที่
 เรือ” นายโอเกิลธอร์ฟทำให้เราเห็นว่า
 ยังเป็นคนสลับมือสลับเท้า และมีความพุ่ม
 ใจที่เป็นเช่นนั้น

“เป็นดังนี้” คิว. คิว. คอยด้วยอาการ
 ยิ้ม “เป็นวิธีที่นักจิตศาสตร์ชอบใช้กัน
 มาก ผมถามคุณด้วยคำหนึ่ง ๆ คุณจะ
 ต้องคอยด้วยคำแรกที่ปรากฏขึ้นในใจของคุณ
 และมีใจความสัมพันธ์กันกับคำนั้น โดย
 เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ทุก ๆ ครั้งผมจะคำนวน

เวลาระหว่างคำถามของผมและคำ คอย ของ
 คุณในขั้นสุดท้ายของผม จะมีคำหนึ่งหรือ
 สองคำที่มีใจ ความ ติดต่อกัน โดย ตรง กับ คน

เมื่อผมนำคำเหล่านี้ไปถามคนที่มีความผิด
เขาจะนึกหัวน้มนึกถึงที่—ไม่ต้องวิตกว่าเขาจะ
คุมสติได้ก็เพียงไร คงจะต้องนั่งลงนึกคำที่
ระบอบเป็นแน่—เป็นอาการกระทำฝ่ายตัวเขา
เอง เมื่อเป็นดังนี้เวลาที่ใช้สำหรับคำนี้นั้น
คงจะเน้นไป กว่า ราย เฉลี่ย ที่ใช้สำหรับ คำ
ธรรมดา เช่นนี้แหละผมจึงต้องขอความ
กรุณาคุณช่วยไปรบกวน พนักงาน ของ คุณมา
หาผมทีละคนในตอนบ่ายวันนั้น และอีก
ประการหนึ่ง ผมต้องการจะให้คนที่หมด
ความสงสัยใน ทุก ๆ คน ผมจะมีความยินดี
มากถ้าคุณจะได้ค้น ด้วยตัวคุณเองก่อน ”

“ ผมไม่มีความเชื่อได้เลย แม้แต่
เล็กน้อยในเวลานี้ ” มิสเตอร์โอเกิลธอร์ฟ
พูดด้วยอาการหยิ่งอย่างออกหน้า “ แต่ถ้า
คุณเห็นว่าเช่นประโยชน์ต่อคุณก็ เชิญ ลงมือ
เถิด—ผมเตรียมพร้อมแล้ว ”

คิว, คิว, ทั้งกระชายของเขาออกมาตรง
หน้ามือนักสืบสองคำไว้

“ ขนมหิ่ง! ” เขาพูด และกินสอ๊ก
เริ่มพูดลงบนกระชาย

“ เนย! ” โอเกิลธอร์ฟตอบทันที คิว,คิว,
หยุดทุกในขณะที่ได้ ยืนเสียงคอย แล้วพูด
คำตอบลงโดยเร็ว

“ ทะเล! ” รุก-รุก

“ เรือ! ”

“ ม้า! ” รุก-รุก

“ รถ! ”

“ บ้าน! ” รุก-รุก-รุก

“ ห้อง! ”

“ ไตร! ” รุก-รุก-รุก-รุก

“ เก้า! ”

“ ตู! ” รุก-รุก-รุก

“ กระตัก! ”

นายโอเกิลธอร์ฟคอย ด้วย ความ ลำบาก
ลำบาก อาการที่คอยระวังให้คงความคิด
แถมใส่ไว้นั้น เขาทำไต่ยากกว่าที่คาด
ไว้มาก

“ พรหม! ” รุก-รุก

“ พิน! ”

และเรื่องไปหมดคำในบัญชีซึ่งมี ประ
มาณ ๕๐ คำ ในบางตอนข้าพเจ้าก็ได้ยิน
คำว่า “ ระหัสสัญญา ” “ ยืน ” และ
“ ขาฏกรรม ” ซึ่งมีมีความสำคัญเป็น
พิเศษ

เมื่อหมดแล้ว คิว, คิว, เงยหน้าขึ้นด้วย
อาการขมขื่น ๆ

“ ขอบใจมากคุณโอเกิลธอร์ฟ ” เขา
กล่าว ยากที่จะทราบได้ว่า เขาได้พยายาม
เป็นที่น่าสนใจแล้วบ้างหรือไม่ “ ในความ

กรุณาของคุณเข่นนี้ และทั้งในทางที่จะส่งพนักงานในกรมมาที่ละคนยังสมัคร ถ้าคุณจะไปรอส่งมาตามลำกับขึ้นด้วย จะดีกว่า”

แล้วนายโฮเกลธอร์ฟก็ลาไป ขณะที่เราทั้งสองคนอยู่นั้น คิว. คิว. มิได้พูดสิ่งไรแก่ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าทำธุระของข้าพเจ้าเรื่อยไป ส่วน คิว. คิว. เอนกายลงฟังบันทึกประสานมือ หันมาเป็นเชิงใช้ความคิดกัน ซึ่งเกินความสามารถของข้าพเจ้าที่จะหยั่งถึงได้

นายคาร์ซี ไวแกนถูกขานชื่อ เขาหันมกว่านายโฮเกลธอร์ฟ แต่งกายสมสมัย ทำทางแปลกหล่ยมแปลกคม หนวกริมสัปาก ขนคิ้วไว้อย่างเรียบร้อยและแว่นตาข้างเดียว ทำให้เห็นว่าเป็นคนเจ้าชู้เจ้าศักดิ์ ผิดกว่าข้าราชการธรรมดา และอาจปรีชาอย่างใจเป็นของเขา แสดงว่าเคยผ่านโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่ศึกษาแล้ว เขามัมน้อย ๆ พูกว่า

“นายโฮเกลธอร์ฟบอกผมว่าคุณต้องการพหุผลเรื่องอาร์มุนอท, คุณเควน”

สาธุ คิว. คิว. ร้องตอบว่า

“ก็แล้ว เมื่อเวลาเรื่อนี้เกิดขึ้นคุณกำลังรับประทานอาหารอยู่หรือ?”

“ขอรับ ผมมิได้ทราบอะไรเลยจนกระทั่งกลับมา และนักสืบจากสกอตแลนด์บาร์กเล่าให้ฟัง พอทราบผมก็ไปหาบวช เข่นเกี่ยวกับคนอื่น ๆ พุทโธ! ใครจะได้อะไรเกี่ยวกับว่าแกะฆ่าตัวตายเองง่าย ๆ เข่น เห็นจะเป็นเรื่องยุ่งในใจ”

คิว. คิว. เขามือเคาะลูกคางแล้วพูกว่า

“นายโฮเกลธอร์ฟ บอกคุณหรือเปล่าว่าเหตุไรผมจึงต้องการพหุผล?”

“เปล่าขอรับ เขายอกแกว่าคุณต้องการพหุผลเรื่องนักยัสมเท่านั้น”

คิว. คิว. กัมมัยพูกว่า

“เขาเดอะผมจะบอกคุณเอง มีเหตุผลที่จะสงสัยว่านายอาร์มุนอทไม่ได้ทำ อัครวินยาดกรรม แต่ถูกเสมียนคนใดคนหนึ่งยิงในที่ทำการของเขา”

ขณะที่พูดสาธุคาของเขาขยับขึ้นนายไวแกน แต่นายไวแกนไม่มีกิริยาผิดแปลกอย่างไร นอกจากอาการทั้งตามธรรมดาเท่านั้น

“คุณว่า เป็นการฆาตกรรมหรือ?”

เขาถาม

“เป็นเช่นนั้นที่เกี่ยวกับ” นายข้าพเจ้าตอบอย่างแน่นแน่น

“แต่คุณเควนขอรับ” นายคาร์ซี ไวแกนพูอย่างล้ายาก “ผมไม่เห็นจริงด้วย โอ

เกิลธอร์ฟแทบ จะเห็น เขาใน เวลากำลังวิ่ง—
เพราะพอสิ้นเสียงขึ้น เขาก็ปราศเข้าไป
ก่อนที่ผู้ร้ายจะหนีได้ คุณมีเหตุผลอย่างไร?
และใครเล่าจะยิงได้ นอกจากโอเกิลธอร์ฟ
เอง ซึ่งเป็นการปรัยร่ำอย่างเหลวไหล
ที่สุด”

“นั่นเป็นสิ่งที่เราก็ต้องพยายาม ค้นหา
เอาเอง ผมหวังว่าคุณคงเต็มใจช่วยไม่
ใช่หรือ?”

“ขอรับ แน่ที่เกียวก จะให้ผมทำอะไร
เล่า?”

“ก็อย่างนั้น” คิว, คิว, คอย แล้วก็
อธิบายให้ฟัง เหมือนกับได้อธิบายให้โอเกิล
ธอร์ฟฟังมาแล้ว

นายไวแกนรับรองยอมทำตามด้วยความ
เต็มใจ

◎ ◎ ◎ ◎ ◎

อีกครั้งหนึ่ง คิว, คิว, อำนวยชัยที่รักไว้
ทีละคำ และจะระยะเวลาระหว่างตามกัน
คอยด้วย ข้าพเจ้าสังเกตเห็นนายไวแกน
คอยคอยรวดเร็ว เห็นได้ว่าเป็นคนมีความ
คึกคักไวเฉียบแหลมคนหนึ่ง

“ขอใจมาก คุณไวแกน” เข่น
กล่าวเมื่อเสร็จแล้ว, ก็อีกนั่นแหละ ข้าพเจ้า
ไม่สามารถจะหยั่งได้จากสีหน้าและกระแส

เสียงอันเป็นไปอย่างธรรมดาของเขา “ว่า
พยะไรพริบข้างหรือไม่?”

ต่อจากนั้นไป เสมียนอีก ๓ คนก็มาเรียง
กันทีละคนตามลำดับ คือ นายเวนว ไรท์,
นายเก็นเนอร์ และนายบิลโมร์ ทั้งสองคน
นี้ไม่เป็นที่น่าคิดใจสงสัยอย่างไร เพราะ

ตามคำให้การก่อนนายข้าพเจ้าว่า เขาไม่ได้
ลุกออกไปไหนตั้งแต่เข้าจนกระทั่ง เวลา ที่โอ
เกิลธอร์ฟวิ่งเข้าไปบอกเหตุการณ์ถึง กระนั้น
ก็ ที่บุคคลทั้งสามก็ยังคงถูกทลของตาม
วิธีที่กระทำมาแล้ว เมื่อเสร็จแล้ว คิว, คิว,

ก็ยังคงนั่งยิ้มอย่างใจเย็นอยู่นั่นเอง

คนถัดไปและที่สกลท้าย คือ นายชอนสัน
เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ทำทางคด ประหม่า แต่
ร่นเร้ง อายุราว ๒๐ เศษ

“เชิญนั่งซิ คุณชอนสัน” คิว, คิว,
พูดอย่างขมขื่น

“ซิเก้อคควักเสมียนคน
ก่อนๆ ไถ่” “คุณอยู่ในห้องขังขังอะไร
เกิดเหตุขึ้นหรือ?”

“ขอรับ” เขาตอบเห็นได้ชัดว่าตกอยู่
ในอำนาจของ คิว, คิว, แล้ว “ผมกำลังทำ
การภายในสี่มว่งไว้มิดหนึ่ง”

“ระหว่างเวลาไหน?” คิว, คิว, ถาม

“ผมออกจากห้องผมก่อน ๑๑.๕๐ ก.ท.
กว่าสี่ก่น้อย และกลับถึงห้องต่อเที่ยง ๒๐

นาทึ” เขามีอาการประหม่อมามากจนถึงแก่
 คอระเลียบมีผลปากที่แห้งผากเสียก่อน

“เพราะคุณนี้ระหว่าง ๓๓.๕๐ กับเที่ยง ๒๐
 นาทึ คุณอยู่ในห้องขังขี้หรือ?”

“ขอรับ”

คิว. คิว. มองห้องเซหม้ง จากสายตาที่อยู่
 ไคซันคิวส์เทาตก

“ก็แล้ว เป็นหน้าที่ของผมที่จะต้องสอย
 ส่วนคว่ำ ทำให้การนั้นถูกต้องดีหรือไม่ ผม
 จะโทรศัพท์ถามกองขังขี้ถึง เรื่อง เวลาของ
 คุณเดี๋ยวนี้” พูดแล้วก็เอื้อมมือไปกดโทรศัพท์

“อย่าขอรับ” นายบอนสันแทยแผ่นขน
 รากเก๊าช

“เพราะอะไร?”

“เพราะผมปกติของคุณขอรับ”

ข้าพเจ้าเห็นทามหน้าผากของเขามีเหงื่อ
 ไชมเลียบมีผลปากอีกครึ่งหนึ่ง, แล้วก็กลด
 สายคารากอการร้อง คิว.คิว.

“ถ้าดังนั้น จงไปบอกความจริง
 เดียวนี้”

“ขอรับ, ผมไม่มีไค้คงไปกองขังขี้
 ที่เคียว ผมได้แอบออกไปข้างนอก”

“ออกไปข้างนอกหรือ? ไปทำไม?”

“ผมไปโทรเลขที่ทำการไปรษณีย์
 ข้างถนนปาร์เลย์เม้นต์”

“โทรเลข ถึงใครกัน?”

“ผม—ผมขอลาไม่ได้ครับ?”

คิว.คิว. หน้าเซหมวก ข้าพเจ้ารู้สึกเสีย
 ใจแทนพ่อหนุ่มน้อย ความสงสัยอันน่าสพึง
 กลัวกำลังห้อมล้อมอยู่รอบตัวเขาแล้ว

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

“บอนสัน!” เสียงนายข้าพเจ้าทวาด
 แหว—เป็นเสียงซึ่งไม่สามารถจะหลีก เลี่ยง
 ไม่ทำคามไค้ “ต้องบอกเดี๋ยวนี้ ว่าส่ง
 โทรเลขไปถึงใคร?”

บอนสันนิ่ง อยู่อย่าง ชัดอีก ลำบากลำบาก
 ข้าพเจ้าเห็นเขามือค้อมไปมา แล้วก็ คลายออก
 หน้าขาวซีด

“ถึงเจ้าหน้ขอรับ” เขาตอบออกมา
 โดยเร็ว ภายหลังเมื่อคออีกอยู่นาน

“เจ้าหน้หรือ?”

“ขอ—ขอรับ ผม—ผม ต้องการจะให้
 เป็นความลับ เขาเชื่อว่าระชอนนายของ ผม
 ถ้าผมไม่ชำระให้เสร็จภายในวันนี้ คุณก็
 ทราบแล้วไม่ใช่หรือว่า นั่นหมายความว่า
 กระไร ผมได้มีจดหมายไปถึงพี่สาวของผม
 แล้วให้แก่งทั้งหมด รวๆ ๓๓.๕๕ ก.ท. ผม
 ได้รับโทรเลขจากแก, ระบุว่าระชบ น้ขอรับ”
 พูดแล้วก็ควักกระดากยื่นออกจากกระมัยอัน
 ให้นายข้าพเจ้า ซึ่งรับเอาไปโดยมิไค้เคลือบ

สายตาจากยอนสันเลย “ผมจึงรีบไปยังที่ทำการไปรษณีย์ส่งโทรเลขไปบอกเขาว่า พี่สาวผมกำลังจะใช้ให้ ขอบ่าเพื่อทำอะไรลงไปก่อน” สายตาของผู้พักขยับขึ้นหน้าขมขื่นของ คิว, คิว, อย่างตกขื่นใจยิ่ง

นาย ขัฟเฟ้ มองลงไปดูโทรเลข ที่ถืออยู่ในมือ

“ข้อความไม่ชัดเจนเลย” เขาพูด “บอกแต่ว่า ‘คี้แล้ววีวี’ มันจะหมายความว่าอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

“ตามที่คุณเล่าว่าออกจากที่ทำการเวลา ๑๑.๕๐ ก.ท. ส่วนเวลาเที่ยง ๑๐ นาทีล่ะคุณไปอยู่ที่ไหน?”

“ในที่ทำกรไปรษณีย์ชอรัย”
“แต่ ๑๑.๕๐ ถึงเที่ยง ๑๐ ยี่สิบนาทีหรือ?”

“ผมต้องคอยอยู่”
“แล้วคุณไปยังห้องขังอีกหรือ?”
“ชอรัย, ผมไปเฝ้าวันกระดากที่ผมต้องการ แล้วก็กลับไปยังห้องขังไค้ทราว เรืองฮาริชชอนท”

“ฮัม! คี้ละ, โทรเลขของคุณคงลงเวลาที่คุณยื่นเข้าไปเป็นแน่ คุณบอกว่าเที่ยง ๑๐ นาทีหรือ?”

“เปล่าชอรัย ผมบันทึกเวลา

เที่ยง ๑๕ นาที เที่ยง ๓๐ นาทีผมยังคงคอยอยู่”

“เที่ยง ๑๐ หรือ? ยอนสัน คุณวิ่งจากที่ทำการมายังที่ทำการไปรษณีย์? กินเวลามากน้อย

“ไม่ถึง ๒ นาทีชอรัย”

“ແລ่คุณแน่ใจหรือว่า รีบมาก่อน ๑๑.๔๕ ไม่ใช่หลังเที่ยง ๑๐ ความในข้อนี้สำคัญมาก”

“ชอรัย”

“คี้แล้วผมกำลังจะพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับ พี่ผมนะแล้ว คิว, คิว, ก็อธิบายวิธีที่ใช้มาแล้วแต่ก่อนอีกครั้งหนึ่ง “การตอบนั้นก็เพื่อจะ เปรียบ มณฑล ที่ กำลัง ห้อมล้อมคุณเท่านั้น”

“ชอรัย แต่ไปทักเชื้ผมเถอะชอรัย— ผมไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย ผมสาบาลให้ไค้ทชอรัย” เห็นไค้ทว่าเขากำลังสับสนกลัวอย่างใหญ่หลวง “ผมอยู่ในที่ทำการไปรษณีย์เวลานั้นชอรัย!”

“สายตา คิว, คิว, ร้องเขาเซมิ่ง

“ทำให้ โง่ไปปรกติไ้เว้เก็นนายยอนสัน พยายามสำรวจไปคอยคอยคำที่ผมนะถาม”

ยอนสันกลืนน้ำลาย

“ชนมข้ง!” รุก-รุก-รุก

“เนย!” เขาพยายามบังคับใจคอย คอยด้วยควาลำบาก

“ทะเล!” รุก-ruk

“ฝั่ง!” มอมมอ รือรือ รือรือ

“มา!” รุก-ruk-ruk-ruk

“ก๊ย!”

คิว.คิว. ตามเหมยคยัญชี ระยะเวลา
ระหว่างที่คอยคำทอขนานเกินควร และคำ
ทอก็ไม่ค่อยสัมพันธ์กัน ซากๆ ห้วนๆ บน
หน้าผากมีเหงื่อออกโซม แวแสความ
กลัวในการทางซึ่งร้องคิว.คิว. คล้ายกับ
อวลีที่ถูกสกดวงจิต

เมื่อเสร็จแล้วนายข้าพเจ้าก็ ควบคุมระยะ
เวลาและคำทอ แล้วก็เปรียบเทียบกับคำ
ทอของคนอื่น ๆ

“ฮัม!” เขาความร่วมมือ แต่ข้าพเจ้าไม่
ซาอ่านสัหนึ่งเขาออกไป

ยอนสันนั่งร้องอิกมือไปมา “แทบจะไม่
หายใจเลย

กระทั่งไทรศัพทกิจสันระวีขึ้น คิว.คิว.
จึงหยิบขึ้นฟัง

“ฮัลโหล? ยะ—แควนพุด นั่นใคร?”

ฮัล, คุณเขไมระห์หรือ? อะไว?—คุณจับไ้
แล้วหรือ? ใครกัน—ไอเกิลชอร์ฟ?”

คิว.คิว. ยัม “ระวีสิ่งที่คุณเห็นได้งๆ เกิด
มีอะไรแปลกๆ ปรากฏ ความลึกของคุณเอง
ก็นึก ผมเกรงว่าคุณจะค่อยปล่อยไอเกิล

ชอร์ฟ—พร้อมด้วยคำขอสมา—ชอร์บ ทำไม
หรือ? เพราะผมจับผู้ร้ายได้แล้วล่ะสิ ไม่

ใช่ไอเกิลชอร์ฟ ผมจะส่งให้เร็วๆ านแหละ
ฮัล! นั่นคุณพูดมาจากไหน?—ที่ทำการ ทาง

ประเทศหรือ? ก็มาก—คุณจะกรุณาออก
นายคาร์ซีไวแกนให้มาหาผมอีกโดยเร็วที่สุด

จะไ้ไหม? ผมมีเรื่องสำคัญจะพูดกับเขา
ขอยใ้มา” คิว.คิว. วางหูลงตาม

ขณะที่กำลังพูดอยู่ ยอนสันได้กระโดด
ขึ้นจากเก้าอี้ มีความหวาดกลัวอยู่ในดวงตา

“ผมไม่ไ้ทำชอร์บ!”

นายข้าพเจ้าข่มพูดว่า

“ผมทราบแล้วว่าคุณไม่ไ้ทำ”

“แล้ว—แล้ว—ทำไมคุณจึงบอกให้นาย
ไวแกนมาที่นั่นเล่าครับ?—คุณจะ—จะช่วย

เรื่องหนี้สินของผมหรือ?” เขาเกิดกลัว
ขึ้นม่ออีก “ไ้ ไ้ปรคเกิดเกิดชอร์บ!” อย่า

ขอกเลย นายไวแกนคงจะรายงานผมทันที
ก็เกีย! ”

นายข้าพเจ้าข่มอย่างกรุณา

“ไม่ไ้ทั้งสองเรื่องแหละ เรื่องกู้เงิน
ครั้งนั้นคงจะทำให้คุณเข็ด เหนียว เช่น แฉะวัง

ไหม? หมดเรื่องกัน” พวกแล้วก็พยัก
หน้าเป็นเชิงอนุญาตให้ไปไ้

ยอนสันยังไ้ไม่ค่อยจะเข้าใจก็ ตามว่า

“คุณหมอบ—หมายความว่าสมมติให้หรือครับ?”

“ถูกละ และถ้าพบมีสก็อตว็อดตามทาง ขวดย่างอกอะไรแก่เขาเลย ก็คือเอฟเตอร์นั้น” พวกนั้นก็ก้มหน้าลง อ่านข้อความในกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะ

“กู—ก็เอฟเตอร์นั้น ขอรึ” แล้วยอนสัน ก็ออก รุก หือ ไป ด้วย ความที่ ไทโยเร็ว

เมื่อเขาไปแล้ว ข้าพเจ้ามองไปยังนายข้าพเจ้าถามว่า

“จับตัวการได้แล้วหรือขอรึ?”

“ก็... ขอรึ” มองไปยังข้าพเจ้า แล้วก็ยิ้มกับด้วยความพอใจ “ได้แล้ว”

“ดูท่าทางยอนสันมีพริ้วมากไม่ใช่หรือขอรึ? แลเมื่อท่านถามเขาออกจะตกตะกุกมากสักหน่อย” อันนี้จึงข้าพเจ้าลองเกลี้ยถามดู

“หวังจะทราบอะไรเป็นพิเศษออกไปอีกข้าง”

“เปล่าเลย! ถึงแม้ระยะเวลาที่เขาตอบจะค่อนข้างช้า และไม่ว่าเมื่อสักก็ก็เป็นด้วยความกลัว และความ ประหม่าของเขาส่วนความสับสนระหว่างคำ ไม่เห็นมีข้อควรสงสัยอย่างใดเลย แต่แน่นอน”

เขาขกกระดาษขึ้นอีกแผ่นหนึ่ง “ต่อมาเมื่อ

กันอย่างแปลก—เป็นระยะเวลาที่เร็วกว่าของใครๆ และยิ่งเร็วขึ้นๆ, เร็วขึ้น ทุกที่ จนเหลือตัว ตอบคำพูดว่า “ดี” เพียงคำเดียวเท่านั้น และเมื่อสำนักได้ก็เลยตั้งค้นระวังตัวทันที และระวังกันเกินไปด้วย” เขาหัวเราะด้วยความพอใจ “นั่นแหละคนนั่นแหละเกรงกัน!”

“ใครขอรึ?”

“นายคาร์ซีว็อดแกน”

“คาร์ซีว็อดแกน!” ข้าพเจ้าร้องด้วยความแปลกใจ เพราะปรากฏแก่ตาและหูของข้าพเจ้าเอง ว่าคำตอบของเขามีระยะเวลาเท่ากันและมีความเร็วเป็นอย่างที่ “ถ้าเขามว่า, ท่านก็จะจับตัวที่เคียวหรือขอรึ?”

ข้าพเจ้ารู้สึก ทัน เค้นใน ความรู้ ใหม่ นี้ เป็นอย่างยิ่ง

“คงจะไม่เร็วอย่างนั้นหรอก นายเกรตตัน พยานหลักฐานที่มีอยู่นั้น เหมาะสำหรับฉันเท่านั้น แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับศาลระงับไทยไค ฉันกำลังหาอยู่ กำลังหาภาสารภาพที่คล้ายเช่นนี้ด้วย” เสียงของเขามีกระแสรัดความแน่ใจอย่างมั่นคง

ข้าพเจ้าออกความเห็นเห็นว่า “คาร์ซีว็อดแกน” ความความเห็นของสมณะขอรึ—เข้าใจว่า คงไม่ใช่คนที่ จะ ระวัง สวรรภาพ ง่าย ๆ เขา คง มี

ประสาธต์แข่งพอ จึงแสดงอาการกิริยาอย่าง
วันนี้ได้”

“เขามิประสาธต์แข่งมาก แต่ประสาธต์
แข่งที่สดกยิ่งไค่นไค่น มิสเตอร์เกรตตัน”
คิวิ.คิวิ. เอนกายฟังพนกั้มกับข้าพเจ้า “เธอ
เคยได้ยินเรื่องการทรمانที่เขาทำกันนักไทย
แล้วไม่ใช่หรือ? เราเวลานี้เป็นพวกอารยะ
แล้วจะทำเช่นนั้นไม่ได้ แต่ฉันจะทรمانอีก
อย่างหนึ่ง ทรمانด้วยความอ่อนโยนกว่า
แต่ได้ผลดีกว่า”

“ผมไม่เข้าใจมิได้ แต่ผมจะมีส่วนเกี่ยว
ข้องในกรณีหรือไม่ขอรับ?”

“สำหรับเธอ เพียงแต่ลุกขึ้นแอบไปใส่
ประแจประตูเจ็บบๆ เมื่อเขาเข้ามาใกล้แล้ว
กัน แล้วเธอก็กลับมาทางานที่โต๊ะของเธอ
ไปตามเกม และอย่าพูดอะไรหมกมุ่นกว่า
ฉันจะพูดกับเธอ”

“ขอรับ” ข้าพเจ้ารับ แต่ในใจนั้น
เล่ามันคิดถึงอุบายของ คิวิ.คิวิ. ว่าจะเป็น
ประการใด จนไม่เป็นอันทำงานตามหน้าที่ได้
คอยอุ้มเข็มยวนาฬิกา ซึ่งคอยๆ เลื่อน
ไปๆ จนใกล้จะถึง ๕.๓๐. อยู่แล้ว—หรือบาง
ทีเขาได้กลิ่นกับเขา จะไม่มากระมัง? ข้า
พเจ้าคอยประตูเปิด ด้วยอาการทั้งแตรอันใจ
ในทันทีกระดิ่งโทรศัพท์ก็ดังระวิขึ้น ทำ

ให้ข้าพเจ้าสับสนตกใจ นายข้าพเจ้ายกหู
ขึ้นฟัง

“นายคาร์ซีไวแกนหรือ? โปรดนำเขา
มายังข้างใน” ฟังหูแต่เสียงระเหินไค่นไค่น
เขาพูดเชิญแขกตามธรรมดา แต่ขณะที่
วางหูโทรศัพท์ลงเขาหันมามองกับข้าพเจ้า—ยิ้ม
ด้วยความพอใจ—

ประตูเปิดออก คาร์ซีไวแกนย่างเท้าเข้า
มาอย่างสง่างาม แว่นตาข้างเดียวสวมอยู่
ในที่ทำงาน เต็มไปด้วยความรื่นเริงตามเคย
ข้าพเจ้าลุกขึ้นไปใส่ถุงมือประแจ โดยเขา
มิได้สังเกตเห็น แล้วก็กลับมานั่งตามเดิม
นายคาร์ซีไวแกน เดินตรงไปยัง คิวิ.คิวิ.

“คุณเควน” เขาพูดอย่างร่าเริง “คุณ
ทราบดีแล้วกระมังขอรับ? ผมไม่คิดว่าจะ
เป็นไปได้โดย แต่สออคแลนด์บาร์บร่าทรา
นำที่ของเขาก็ ไม่ใช่หรือขอรับ? ข้างซ้าย
กาเรจๆ รัยกาเรจๆ?”

“ครับ ผมทราบดีแล้ว”
นายไวแกนนั่งลงในเก้าอี้ ค่อยๆ ขยับ
วางหมวกใหม่ไว้บนโต๊ะ และไขว่คว้าซึ่ง
สวมกางเกงรัดแน่นเป็นมันอย่างช้าๆ ถ้า
เขาเป็นวิศวกรจริงแล้ว ข้าพเจ้าต้องชมเขา
มากทีเดียว

“ก่อนจะพูดกันถึงเรื่องอื่นๆ” เขา

กล่าว “ผมอยากถามคุณสักนิดว่า วิถี
 ศรัทธาของคุณนั้น ได้ผลตรงกับวิถีของ
 คำว่าหรือไม่ว่าง?”

ศิว. เอนหลังฟังพนัก ประสานมือ
 แล้วพูดว่า

“เปล่า, ไม่ตรงกันมีไ้”

“เฮ้!” เขาอุทานด้วยอาการขม “ถ้า
 กระนั้นผมคิดว่า วิถีศักดิ์สิทธิ์ของคุณควรว
 นการฝึกหัด”

ศิว. อยู่ในที่ประสานมือตามเดิม—
 ขมแล้วพูดว่า

“ไม่ฝึกเลย”

“ไม่ฝึกหรือครับ? แต่—ผมไม่เข้าใจ
 เมื่อถามคุณว่า—” เขาพูดอย่างสุภาพ

“ไม่ฝึกเลย” ศิว. พุกด้วยเสียง
 เบาที่สุด ในทันใดเขาขยับขึ้นตรง พุกด้วย
 เสียงดังพร้อมว่า

“คุณเองแหละนายคาร์ซีไวแกน! คุณ
 ถูกบีบละ!”

เขากระโดดขึ้นจากเก้าอี้ทันที ด้วยความ
 โกรธ จะเป็นแส้วหรือเป็นริงข้าพเจ้าก็
 คุกไม่ออกและเหลือทิ้งเขา

“คุณหมายความว่าอะไร?” เขา
 ถามด้วยเสียงต่ำ “คุณพูดอะไร?”

“ผมพูดว่า” ศิว. พุกอย่างฉะฉาน

“คุณเป็นสหายในที่ทำการของคุณเอง คุณ
 นำข้อบกพร่องออกเสีย และมิสเตอร์อาร์
 บุรุษอภินิหารเข้า จึงเรียกคุณเข้าไปในห้อง
 ขณะที่คุณ กำลัง เค้นไปรับ ประทานอาหาร
 และเขาจะเอาขโมยเข้ามาเพื่อขู่คุณ หรือ
 เพื่อจะข่มขู่กันตัวอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วคุณ
 จึงได้ขโมยขโมยเขาตาย เมื่อคุณได้ขโมย
 ผลเทศน์เดินมา คุณจึงกระโดดหลบเข้าไป
 ในตู้เสื้อผ้า และเมื่อเวลาปล่อยคนแล้วคุณ
 จึงหลบหนีไป เท่านั้นหรือยัง?”

นายคาร์ซีไวแกน ตั้งถ้าจะทศหน้านาย
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นเขากำหมัด ริมฝีปาก
 ใต้หนวดสีน้ำตาลกลายเป็นขาวซีด ดวงตาทุก
 แฉ่งข้างเดียวที่สวมไว้คักลงมาห้อยอยู่ เขา
 พยายามสลักใจของเขาไว้อย่างเต็มที่แล้ว

“คุณ เกวน, ถ้าคุณมีอายุอ่อนกว่าผม
 ผมจะชยคุณเสียทีเดียว!” เขากลั่นน้ำ
 ลายด้วยความโทสะ “นี่ก็แล้ว, คุณได้
 สบประมาณผมต่อหน้าผู้อื่น” แล้วเขาขโมย

มายังข้าพเจ้า “ผมจะให้หนายของผมกับ
 การต่อไป” พุกแล้วก็เ็นตรงไปยังประตู

ข้าพเจ้ามองตามเขาไป พอดังประตู
 เขาก็แล้วปิดไปมา ไม่เป็นผล! เขาหัน
 ขวับมาอีก หน้าแดงด้วยความโกรธ

“เปิด ประตู เกวน!” เขา ร้อง ขึ้น

“แปลว่ากระไรกัน?”

“แปลว่า” คิวคิว คอย คายน้าเสียง
แสดงว่าไฉนที่สุด “คุณเป็นนักโทษอยู่
ในท้องถิ่นกว่าคุณระยัสวภาพ และเซ็น
นามแล้ว”

“นี่เป็นการหมิ่นประมาท—หมิ่นประมาท
อย่างร้ายแรง. แก่ช่างกล้า เหยียดข้า
ราชการอย่างขึ้นกันถึงเพียงนี้เทียวหรือ เควน
ระวังเถอะ, กันจะสู้กันต่อไปทุก ๆ คิวคิวให้
แก่ล้มละลายวายวอดกันไ้”

คิวคิว ยิ้มน้อย ๆ

“คุณจะต้องแก้คดีก่อนคดีที่พวกคนออก
ช่ย่วิตกละย, ช่ยวการ, ช่ยวตั้งเลยเข็คไ่ม่
ไค้กอก”

เมื่อเขาคัง และบิคไ่ม่าค้วยความโกรธ
และเห็นว่าไ่ม่ออกแน่แล้ว จึงหันกลับมามี
ริชองว่า

“เข็คเคี้ยว! เข็คนา! มิดนั้น!”

“มิดนั้นอะไร นายไวแกน คุณจะทำ
อะไรไ่ม่ไค้กอก สักครู่พอคุณเห็นอยเข็ค
เขิญนั่งบนเก้าอี้ขึ้น แล้วให้ การสารภาพ
ไป ผมจะให้เขาทไ้” คิวคิวพูดแล้วก็
นั่งลง หยิยกระพายนมาแผ่นหนึ่ง พ่ง
อ่านอย่างตั้งใจ

มิสเคอร์ไวแกนยังคุเขาคูหนึ่ง กล้าม

เนื้อตามหน้าขึ้นเป็นก้อน ๆ ตามแก่งก้ำแล้ว
ตรงมายังข้าพเจ้า

“แก!” เขาพูดเป็นเชิงขึงขัง, แม้
ข้าพเจ้าไค้ไค้รับมทไ้ไค้แล้วก็ ก็ยังไ่ม่วาย
ตกใจ เมื่อไค้ ยินเสียงของเขาเจ้า “เข็คประตุ
เคี้ยวทเคี้ยว มิดนั้นฉันจะฟ้องแก่ฐานเป็น
ผู้สมรู้ร่วมคิดในการชักรโซกัน—เข็คไค้ไหม ?
ความผิดทางอาญาเทียว!” ข้าพเจ้านั่งเฉย
ก้มหน้าลงทำงานต่อไป “ไ่ม่ไค้ยินวี่?”
เขาสน่ยข้าพเจ้าโดยแรง “เข็คประตุช,
เคี้ยวท—” ความโกรธทำให้เขาพูด
ไ่ม่ออก

ข้าพเจ้ามองเขาอย่างไฉน—เห็นส่ายตา
เป็นประกายค้วยความโทสะพลุ่งขึ้นแรงกล้า
เพราะความสงขเจียของเวา ข้าพเจ้าเภา
ว่า เขาพยายามระยัความพลุ่งพล่าน และ
ซึ่งกำลังระหว่างเขากับเวาของคน

ลงท้ายเขาคงตักสินไค้ตกลง เมื่อรู้ สัก
ว่าเขาคออกไค้ทางข้าพเจ้าแล้ว จึงเขยหน้า
ขึ้นดูเห็นเขาไปยืนอยู่กลางห้อง หันหน้าไป
ทางข้าพเจ้า พูดว่า

“คุณเควน!” เขาพูดพยายามระยั
เสียงอันแห่แห่งค้วยความโกรธลงเป็นเสียง
ธรรมดา “คุณหมายะกักผมไวไ้ในท้องถิ่น
ทนกว่า ผม จะ เซ็น นามในคำ สารภาพในการ

หาฎกรรม ซึ่งผมไม่รู้เรื่องกระนั้นหรือ?”
คิ่วคิ่วซ่อนสายตามอง คล้ายกับฟัง
รู้ว่าเขาคืออยู่ในห้องทักทายเหมือนกัน

“คำถามของคุณคง กับคำตอบของผม
แล้ว” เขาพูดค่อยๆ พลังมือพลิกกระดาษ
“ผมมี พยาน หลักฐาน พร้อมแล้ว” ยิ่งแต่
ต้องการคำสารภาพ ของ คุณเท่านั้น” และ
ผมจะต้องกักตัวคุณไว้เสมอ เหนกว่าจะได้ คำ
สารภาพอย่างแน่นอน” นายคาร์ ซีไวแกน
หัวเราะเย้ย, พูดว่า

“ก็แล้ว คอยดูที่หรือว่าใครจะทนคอย
อยู่ไถ่ยาวนานกว่ากัน” ว่าแล้วหย่อนตัวลงบน
เก้าอี้ พลังเท้าก็เกาะพื้น “คุณคงนั่งอยู่
ในห้องนี้ไม่ไถ่เรื่อยไปตลอด และเมื่อเราไป
กัน, คุณก็จงระวังตัวเด็ก, ผมจะจัดการ
เรื่องน่ะเอง”

แควน พลิก สมุด ค่อย ไป แสดง ว่า สนใจ
อย่างยิ่ง

อีกฝ่ายหนึ่งมองจ้อง แล้วก็หยิบเอา
ซองใบหรือออกจากกระเป๋ามา เขาก็อดทศ
ข้าพเจ้าแล้วเห็นมีเหล็ก อีก ตัวเดียว เท่านั้น
ความเงียบบนภายในห้อง คล้าย กับ ยี่ห้า,
เงียบบนกระทั่งข้าพเจ้ารู้สึกในใจไม่มีใครก็ มี
แต่เสียงถอนหายใจของชายนั่งเก้าอี้ตรงข้าม
กับโต๊ะของคิ่วคิ่วเท่านั้น ข้าพเจ้าคอยจ้อง

ทุกอย่างระมัดระวัง เกรงว่า เขาจะกระโจน
เข้าใส่หน้าข้าพเจ้า แค่นั้นแหละ, คงเงียบบ
อยู่เช่นนั้นเรื่อยมา ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นดู
เขื่อนาฬิกา ๕ ธ.พ. กิ่งแล้ว

นายไวแกนไหวตัวกลัวขึ้นว่า
“คุณแควน!”
คิ่วคิ่วเลิกคิ่วเป็นเชิงถามว่าต้องการอะไร
“อ้ายเรอชยาๆ พรพคั้น เมื่อไรจึงจะสัน
สุคกันเสียที?”

คิ่วคิ่ว คอยว่า “ เหนกว่าจะได้ รับคำ
สารภาพจากคุณ”

“ยี่!” เขาลุกขึ้นจากเก้าอี้โดยเร็ว
และเดินทวงมายังข้าพเจ้า คงจะมาขู่ข้าพเจ้า
ให้เข็ดประคูดัก, ข้าพเจ้านั่ง, ก็ทำงาน
เฉย แต่ไต่ยืนเสียงฝีเท้าห่างออกไป จึง
เงยหน้าขึ้นดู เห็นเขากลับไปนั่งที่เดิมอีก,
เขามือเกาะเล่นบนเข่า ปาก ก็ สูบบุหรืพ่น
ควันโขมง

๐ ๐ ๐ ๐ ๐
ภายในห้องคงเงียบบเช่นเดิม ไม่มีเสียง
อะไรหมกมุ่นออกจากเสียงนาฬิกาเดินจนว่าคาญ
หู เข็มของมันก็หมุนเรื่อยไปตามเกณฑ์
เวลา. ภายนอกห้องแสงสว่างค่อยๆ ลง
ส่วนภายในมีแต่เงาตะคุ่มๆ อยู่ทุกหนทุก
แห่ง บุหรืของมิสเคอร์ ไวแกนหมกคิ่วมา

นานแล้ว. แต่เขาคงนั่งนิ่งไม่ไหวตัวเลย
ประจวบที่นั่นจนตลอดเวลา เขากำลึงคิด
อะไรหนอ? ข้าพเจ้าแปลกใจนัก

ในทันใดนั้นเขาทำลายความเงิบ โดย
พูดขึ้นว่า “คุณเควน!” แล้วก็นั่งคอย
เพื่อจะให้ คิวคิวเงยหน้าขึ้น “ผมไม่รู้ว่ามัน
จะเสร็จสิ้นกันเมื่อไร แต่ถ้ายิ่งจะให้หัว
ผมสึกมวนหนึ่ง จะดีมาก”

เควนแกลังทำเป็นไม่ไ้ ยืนเออมน มีสมา
หิยเพิ่มภาระกายไปอีกอีกแผ่นหนึ่ง

ในห้องเงิบลงอีกครั้งหนึ่ง เป็นความ
เงิบอันเต็มไปด้วยความน่ากลัว—เต็มไปด้วย
ทิวความลึกลับ. คล้ายข้าขามุกตลึงชุก
ชุม. เวลานั้นควินกำลังยอแสง แสงสว่าง
ในห้องก็น้อยลง—น้อยลง. ความเงิบยิ่ง
ลึกยิ่งขึ้น นาน ๆ เขาก็ยืนพึมพำขึ้นลึกลับ
ก็ยิ่งเพิ่มความน่ากลัวมากขึ้น อากาเรชั่น
จะเป็นไปนานสักเท่าใดหนอ? ตัวข้าพเจ้า
เองรู้สึกวุ่นวายประสาทไปหมด ถ้าข้า
พเจ้าเป็นผู้มีความคิดและมานั่งอยู่เช่นนั้นแล้ว
จะพูดให้เรื่องราวมันแตกหักกันไปทีเดียว
ข้าพเจ้าคงไม่สามารถระวังไว้ได้ไ้แน่นอน คง
จะกระโดนรับสารภาพออกมา เพื่อให้พ้น จาก
สถานอันน่ากลัวอันเลือนนานแล้ว. แต่กระนั้น
ชายผู้ซึ่ง ข้าพเจ้าในขณะนี้ เห็น ตัวไ้ว่าง ๆ

ก็คงยังนั่งเงิบไม่กระดุกกระดิก อยู่ในเก้าอี้
นั่นเอง ส่วนคิวคิวนี้ ยังคงซุ่มคกตัวอยู่
แสงสว่างอันขมุกขมัวอยู่ ข้าพเจ้าเองเลิก
จากอาการแสรังทำเป็นทำงานนานแล้ว แต่
นั่งเฉยคอบ—คอบจนไม่สามารถจะอ่านเวลา
บนนาฬิกาพิกาได้แล้ว

ในทันใดนั้น—ข้าพเจ้าไ้ยินเสียงคราว
น้อย ๆ ก่อนแล้วก็—

“มันจะต้องสารภาพ, คุณเควน ผมจะ
ทำให้มันรับสารภาพนไ้”

เสียงนั้นเป็นเสียงคุท้าวหาญ หาญค้าย
อำนาจ—เป็นเสียงของอาร์ยอนอท ที่ดังแก่
กรรมแล้ว แม้แต่ข้าพเจ้าผู้รู้ทันเหตุแล้ว
ว่ามาจากไหนก็ไ้ แรกยังสั่นทุกทังตัว
บึงไวแค้นแล้วบึงเกินความสามารถที่จะทน
คุมสติได้. เพราะเป็นเสียงซึ่งอยู่ไ้ ๆ ก็ดัง
กึ่งวาล ออก มาเอง คล้ายเสียง ยึดาง ฉะนั้น
เขา กระโดดขึ้น ยืนทันที ตัว สั่น เทา ๆ,
ร้องว่า—

“อะไรกัน คุณเควน! ไ้ยินไหม? เสียงของอาร์ยอนอท ผม—ผม—เขาลำนา—
เป็นไปไ้ไ้ไ้!—เป็นไปไ้ไ้ไ้!” เสียง
ของเขาเต็มไปด้วยความกลัว “ขอให้ผม
ออกไปจากนี้, ผมเข็นมาแล้ว! ทนไม่
ไหวแล้ว!”

คิดคิดแกล้งทำไม่ได้ ยืน คงนั่งนิ่งมือ
ถือแฟ้มกระดาษอ่านอยู่ก็แสงหัว ๆ นั้นเอง
ไวแกนฮักปากหยาบใจหยาบ เขาหันมาทางข้า
พเจ้า และข้าพเจ้าเห็นเขายกมือขึ้นสั่นเทา
ขึ้นเหนือศีรษะซ้ำ ๆ ขณะที่ยืนฟังหน้าต่าง
อยู่นั้น เขาเกิดความกลัวใจที่ขู่อะไร ๆ เขา
—เงาของตัวเขาเองชัดแล้ว!

“ไม่ใช่!” ข้าพเจ้าได้ยืนเขย่งกับ
ตัวเอง “เป็นไปได้! เป็นไปได้! เป็นไปได้!
เป็นอันขาด!”

“มันจะต้องสารภาพ, คุณแควน, ผม
จะให้มันสารภาพให้ได้!”

เสียงร้องด้วยความหวาดกลัว หลุด
ออกจากปากผู้ถูกทรมานว่า

“อย่า! อย่า! เจ็บเย็บเถอะคุณอาร์ยูนอก!
จงเห็นแก่พระเจ้าเถอะครี! ผม—ผมทนไม่
ไหวแล้ว! ผม—ผมจะบอก—จะสารภาพ!
ผมจะรับสารภาพ! จงได้ผมจะรับละ!”

คิดคิดวางกระดาษลงแล้วลุก กับข้าพเจ้า
อย่างค่อย ๆ ว่า

“เขียนตามที่เขาจะสารภาพ, เครทน์”
หันไปทางไวแกน “โอ! คุณไวแกน,
เจียนู่นักเกอ์เล็ค” ว่าแล้วเขามีกายุม
ไฟฟ้าที่โต๊ะ ทันใดห้อง ก็สว่างไสว ด้วย
แสงไฟ

คราวนี้นายคาร์ซีไวแกนหาใช้ข้าราชกรม
ที่ภูมิจาน, ผังผาย ถือข้อคดีคดีกึ่งแก่
ก่อนไม่—กลายเป็นคนละคนไปแล้ว ข้าพเจ้า
แปลกใจในการทรมาน อันแปลกที่ทำให้เขา
กลายเป็นคนใจอ่อนไป มีความเชื่อฟังเป็น
อย่างดี และนั่งลงไปในเก้าอี้ความคำสั่ง ข้า
พเจ้าหยิบปากกาขึ้นลงมือเขียน—ตามปากคำ
ของชายที่ฮักปากหยาบตัวสั้น หมกคดีกึ่ง
สารภาพไปนั้น เขาให้การว่าได้โยกเสีย
ความลับในหน้าที่จริง โดยส่งไปลงข้อที่
ใช้ อักขระรหัสในหนังสือพิมพ์ เพื่อให้สมาคม
พานิชย์กรรม ต่าง ประเทศ ใหญ่โต แห่งหนึ่ง
ทราบ ข้อความเหล่านั้น มีประโยชน์ต่อ
สมาคมนี้มาก และอาร์ยูนอกได้เรียกเขา
ให้เข้าไปในห้อง วังสมถังคำ ของ คิดคิด
ในเวลาที่เขาจะเดินไปรับประทานอาหาร แล้ว
อาร์ยูนอกจึงได้ขังคืบ—กักขัง เป็นเชิง จะให้
เสื่อมเสียแก่ตัวเขาในทันที จึงได้เกิดต่อสู้
กันขึ้น อาร์ยูนอกได้กระชากยื่นออกมา
จากลิ้นชัก แต่เขากลับแย่งเอาไปแล้วก็
ยิง ในทันทีนั้นโอเกลลอร์ฟออกมากที่ประตู
เขาจึงเดินเข้าไปซ่อนอยู่ในตู้ และต่อมา
สักครู่ เมื่อโอเกลลอร์ฟออกไปร้องโวยวาย
เขาก็ออกทางเฉลียงไปรับประทานอาหารโดย
มิได้ มีใครสังเกตเห็น

คิวคิว นิ่งนึ่ง พังโดย มิได้ ไหวติง กาย
จนจบ

“เสร็จแล้ว เซ็นซื้อเสียบ คุณไวแกน”
เขาพูดด้วยเสียงค่อยๆ ตามเคย

ไวแกนลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินตรงมายังโต๊ะ
ข้าพเจ้า ทันใดนั้นก็หยุดซังก

“ไม่เอาละ!” เขาร้องขึ้นพยายามร้องยี้
ให้เพิ่มความกลัว คุณเหมือนจะสำเร็จ “กัน
ไม่เซ็น!” เขาหัวเราะคล้ายคนวิกลจริต
“มันเป็นคำ ของแก ทั้งสอง ปรีกปรีว่า กันต่าง
หาก—และกันจะยอมสาบานว่า เป็นเรื่องที่
แท้จริงทั้งเพ! กันไม่เซ็นเพื่อให้ชีวิตของ
กันหลุดไป เพราะการเล่นกลของแกออก
กันไม่รู้ ว่าแกเล่นอย่างไร, แต่รู้ว่ามัน
เป็นกล!”

“ตามใจซี,” นายข้าพเจ้าพูด “ไม่
เห็นแปลอะไรเลย จะเซ็นหรือไม่เซ็นคอย
ฟังนี่ซี!” เขาก็มีตัวลงมายังหน้า, กก
บุบทั้งใจ “นี่ก็กลอีกนะแหละ” พูดแล้วก็
หัวเราะอย่างซอຍใจ

ข้าพเจ้าปลากใจอย่างสิ้นเหลื่อ เมื่อได้
ฟังเสียงไวแกนเองที่เกี้ยว เล่าเรื่องให้เรา
ฟังเหมือนที่แกเล่ามาอีกทุก ๆ คำพูด—ประโยค

แวกๆสองสามประโยคก็พอเสียแล้ว ไวแกน
เข้าใจซึ้งมาก จึงยกมือขึ้นบอกห้าม

“พอแล้ว” เขาพูดด้วยอาการยังค้ำใจ
“ผมไม่อยากได้ยินอีกนอก ใช้เครื่องอีก
เสียงกระมัง?”

“กระบอกคู่ด้วย” นายข้าพเจ้าพูดด้วย
อาการว่าเรึง “และมีแผ่นใหม่คอยสำรอง
อยู่เสมอ”

“เซ็นเสียบก็เหมือนกัน” เขามาทันที
ข้าพเจ้า หัวคล้ายเซ็นลงที่ท้ายกระดาษ ซึ่ง
ข้าพเจ้ายื่นให้แล้วก็กลับไปยังตามนายข้าพเจ้า
ว่า “แกจะทำอย่างไรกันต่อไปอีกเล่า?”

คิวคิวมีมพลางยกหูโทรศัพท์ ขึ้นบอกต่อ
ไปยังเลขจำนวนหนึ่ง

“คุณเซไยรค์หรือ? — อ่อนแวนพูค—
คุณจะมาที่นั่นขอได้ไหม? ผมได้
คิวไวแล้ว—ครัย คำสารภาพ—เซ็นเรียบ
ร้อยแล้ว เขากำลังคอยคุณแม่ของคุณ
อยู่เท่านั้น” เสร็จแล้วเขาก็วาง

“คุณแวน” ไวแกนหลับตาพูด “จะ
เป็นกลอย่างยิ่ง ถ้าคุณจะให้ผม ก็มดัก
หน้อย—ขงันก็เกิดขอร้าย!” พอเซไยรค์
มาถึงเขาก็มีหมกด้วยพดด้

๓๒

ตัดต๋เฮล็ดหมั๋บ

ด้อย

อวยงไผ่บ

(ต่อจากหน้า ๒๐๘ ฉบับ เมษ)

บรรพที่ ๑๐

จุ้บอัฐศกฤศศักราช ๘๔๘ เขต
ปุษยะมาศเหม็นคฤกฎ พระนครเทพทวารวดี
ศรี อัยยธยา มหา คิลกภพพรคัน ราชธานี ยวี
รมย์ราชฐาน เป็นวาระกาลสุชาดาวรรดิวนา
สันติภาพ ตลอดกษัตริย์ไผ่บเห็นทั่วขอบ
แคว้นซันตลิมามณฑล ก็ เคิกสภักดิ์ สงบราย
กาย กว๊ยผลคะยะชัยชำนะพม่าข้าศึกใน
มหายทอสงครามทุ่งนากราชันแล้ว ได้
ปรากฏ ขรรค์คือ เกียวริ และ คักกั ไบโน นา ๆ
ประเทศที่ใกล้ เคียง แฝด พระราช

อำนาจานุภาพนิทราให้กำรชทายไปทั่วอัฐ
ทิศ อันขรรค์ราชขั้รามีตรึงกึกกอบกอบของ
ย้าเบงเกรงกลัวอยู่ทั่วไป ขาทมุลเสวก
มายุราชขั้รวิพารทพณู ปวงสมณชีบา
อาณา ประชา ราชภูริ ไค้ อยู่เป็นเป็นสุข สวัสดิ์
ปราศจากสรรพ โทภัย ท่าง ๆ ก็ตั้งหน้า
ปรารถนากิจงานกิจตาม คักกั กระจุก แห่ง คน
อยู่บริบูรณ์ทั่วกัน
ครั้นสิ้น พระราชพิธี ทวีบาอย่าวาย เสรีไป
แล้ว - ท่านออกพระพรหมานุก็ไค้รับนิกรตั้งให้

เป็นข้าหลวงใหญ่ ไปเฝ้าราชบรรณาการ
ยี่เมืองทวาย และจัดการขึ้นเขตแดน
เมืองมฤตชนันคัวย จึงกรมอาสาใหญ่และ
ทหาร ภายหลังการว่าใน ชัยนอก ขวา อันมี
จำนวนพลในบังคับบัญชาของข้าพเจ้าหนึ่ง
รวมอยู่ด้วย ก็ได้ไปราชการพร้อมกันถนัด
หน้าอีกเป็นวาระหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความยินดี
ที่จะเล่าให้ฟังว่า พวกเราทั้งหมดได้รบ

ความ รบแรงแข็งชอย ของ ท่านพ่อเมือง เป็น
อันดี เมื่อได้จัดการกระทำศึกยวระณ
ประณอมความรับผิดชอบ เป็นที่ตกลงกัน
เสร็จแล้ว ว่าต่อไปเมืองทวายจะขอออก
กับพระนครศรีอยุธยาราชธานี สบายไปของ
หน้าและเพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ท่านพ่อ
เมืองจะขอส่งราชบรรณาการเข้ามาทูลเกล้าฯ
ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยระ
วาง ๓ ปีครั้งตามพระราชประเพณีประเทศ
ราช อันได้จัดทำขึ้นทำเนียบเป็นหัวเมือง
เอกในแคว้นตอนตกเฉียงใต้ ซึ่งในหน้า
ราชการของกรุงศรีอยุธยาขึ้นยอมตาม กัง
นั้นธรรมเนียมค่าเกาะครั้งแรก มีช้างสาร
และนางงาม และวัตถุจิตรบรรจงอันเป็นชิ้น
เอกของพื้นเมืองทวายก็ ต้อง เป็นราชพัทยา
ก็ให้นำมามอบแก่ท่านข้าหลวงใหญ่ผู้มีอำนาจ
จัดการหัวเมืองขึ้นเป็นสักการไว้ แล้วแต่

จะมากนัก้อยประการใดก็ตาม หากได้ลือเอา
เป็นกฎกระเกณฑ์กันให้เป็นที่ เกิดกรอื่น แก่
อาณาประชาราษฎร์ไม่ว่า แต่เป็นคัวยท่าน
พ่อเมืองเกรงกลัวพระราชอาญา เป็นนักหนา
เพราะตนเป็นคนผิด ได้บรรทุกเข้าของทอง
เงินแพรวพรรณช้างม้าผู้คนมา มอไว้ ให้เป็น
เอนกอันตั้ง อันกระบวนช้างม้าโคต่างและ
เกวียนเลื่อนได้เตรียมไว้พร้อมสรรพ ใน

ลานพระอารามรัตนสังหาคารามซึ่งมีมณฑล
อันกว้างใหญ่ไพศาล อยู่บนเขมออีก เพื่อ
คอยเวลาให้รุ่งขึ้นจึงได้โดยกลัวยัง กรุงศรี
อยุธยา

วันนั้น ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวออกจากที่พัก
แล้ว ก็เที่ยวไป ตาม ชนบท ต่าง ๆ ในเมือง
เพื่อจะเสาะแสวงหาสัตว์คนที่ข้าพเจ้าได้ช่วย
ขังกันอีกคราไว้ ท่านสหายทั้งหลายคง
จะยังจำได้ว่า ข้าพเจ้าเคยสารภาพอย่างลูก
ผู้ชายมาครั้งหนึ่งแล้ว ว่าข้าพเจ้าได้ตก
หล่มรัก จนไม่สามารถจะถอนตนขึ้นได้
แต่การนั้นเป็นความในใจ ซึ่งข้าพเจ้าต้อง
ยอมจำใจให้มันผ่านพ้นไป เพราะตนยังต้อง
อยู่แต่ราชการในหน้าที่ แต่หัวในนั้น ข้าพเจ้า
มิได้หลงลืมระลึกถวิลเลย ข้ามากระทย
เขากลับได้เห็นแม่ทัพทวายซึ่งอ้างตนว่า ได้
เก็บวคองเป็นน้องพันกันด้วย ทั้งประคอง

กษัตริย์วิญญูอย่าง ซึ่งชวนให้ข้าพเจ้า
 ครึ่งศตวรรษให้หลัง ในตัวของหญิงชอกรัก
 นั้น หนายครั้งข้าพเจ้าได้คลุกคลีใจเอาเอง
 ตามถ้อยคำของอนามยืนยันว่า คงจะเป็น
 คนๆ เดียวกัน แต่แสวงปลอมแปลงเป็น
 ชายเสีย เหมือนท่านองเจ้าหญิงกิ่งฟ้าพา
 หุ้มนัยที่ถูกคดีโศกเสีปลงพระชนม์ เสีย
 เพราะว่ามีสักขีพยานที่แม่ทัพถวายไต่ สรวม
 ประคำพระพทอดคุณ ของ ข้าพเจ้า อยู่ เมื่อ
 เชื้อวัน แต่เมื่อนักทรงยศๆ ก็กลับเห็นไป
 อีกทางหนึ่งว่า คงจะเป็นไปตามข้าพเจ้า
 เอาเองนั้นไม่ได้ แม่ทัพถวายอาจะเป็น
 พยายามของนางจริงก็ได้ โภชนธสวของ
 เอาให้ประคำของข้าพเจ้าสรวมมา เพราะ
 เป็นงานทัพศึก ดังนั้นจึงเป็นขบถหาเกกชน
 ว่า เคียวแม่ทัพถวายนั้นอยู่ที่ไหน ? น
 พะเป็นหนทางนำให้ข้าพเจ้าไป ประสพ พ
 ประเขาได้บ้าง นี่แหละเป็นข้อที่กล่าวที่สุด
 อันประชาชนชาติถวายตั้งแต่ เบิกหัว เท่า
 ยัน ตลอดจนไปถึงทั้งยายเจ้าอาแม่ ทั้ง
 ชันสูงชันกลางชันคำ ที่ข้าพเจ้าพอจะได้ถาม
 เขาได้เป็นไม่มีใครรู้จักเสียเลย ข้าพเจ้า
 กลัวจะ พณให้ ไป เกี่ยวตามจนปากหักเสีย
 เปลา ก็ไม่มีใครบอกได้สักคนเกี่ยว เป็น
 ที่น่าปลากใจนัก ยิ่งเจ้าพวกทหารก๊วยแล้ว

ทั้งนายทั้งย่าวต่าง ก็ พวกนั้นยืนยันว่านอกจาก
 ท่านพ่อเมืองแล้ว ก็ไม่มีใครมีตำแหน่ง
 เป็นแม่ทัพในการสงครามทั้งนาคราช ที่แล้ว
 มา ฝ่ายข้างท่านพ่อเมืองเลยยังชั่วร้าย
 ใหญ่ แต่พอฟังข้าพเจ้าซักถามเรื่องลง
 เท่านั้น ก็ถึงกับออกถ้อยกึ่งกล่าวขบถเสียด
 เรื่องราวคลอเคลีย และท่านยังกลับเหมา
 เอาว่าข้าพเจ้าโดนใครแอบยอคว้างลักเค้าเอา
 เสียแล้ว ครั้นข้าพเจ้ารุกคืบไปว่า ก็คือ
 ใครเล่า ? ที่ไปรับตัวท่านพ่อเมืองมาจากออก
 ขุนสุวรรณคีรียังที่ท่าน้ำในเขต คุ้มของ พม่า
 ข้าศึกนั้น ท่านก็กลับยืนยันคอยแกข้าพเจ้า
 ว่านั่นคือเจ้าทัพต่างหาก และยิ่งกว่านั้นท่าน
 ยังได้เรียก อีตาชื้อเอาที่พนันมาให้ข้าพเจ้า
 คุกขี้ ขี้มนเป็นคนละคน ผิดไกลกัน
 เกือบจะเป็นฟ้าและดินที่เกี่ยวและ ท่าน สหาย
 ทั้งหลายเอ๋ย

ข้าพเจ้าเที่ยว เค้น สอศ สรวบคาไต่ถาม
 หาไปแทบจะทั่วทั้งเมืองก็ว่าได้ แต่จะได้
 วัเรื่องราวแม้แต่สักนิดก็หาไม่ หนอกรู้สัก
 อีกหนาระอาใจ เพราะไม่ทราบเค้าเงื่อนหลัก
 แหล่งพำนักอาศัยของ ท่าน แม่ทัพถวาย นั้น
 ได้ตามความประสงค์เสียเลยกระทั่ง คว้นยอ
 แสงจะสิ้นไปแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเลย
 เผลอใจลงเข้าไปในงานวัจ วัจน ถึงทวนถาม

เพื่อจะกินส้มสิ่งซึ่งและผู้คนซึ่งท่านพ่อเมือง
จกส่งไปเป็นราชบรรณาการนั้นด้วย และ
บริเวณที่นั้นช่าง เป็น ภาพ ที่ น่า ทักน่า ยิงนัก
แต่ว่าก็มีสิ่ง ที่ กระทำให้สลกใจได้ อยู่เหมือน
กัน ถ้าท่านสหายทั้งหลายได้ ไปอยู่ยังณที่
นั้นจะได้แลเห็น แถวเกวียนกระเทียมและ
เกวียนโถงผูกม่านต่าง ๆ สีสองสี มีเพิง
ลมน้อย ๆ เบิกไว้กระเทียมกระเทียม หลักร
ชักเงาเขียนลายด้วยน้ำรง กุ่มกงแกลงอน
ทวน้ำ มันแปน มัน ปลาย ทุก ๆ เล่ม เสริศ คำ
ปลงโคออกผูกไว้ ให้กินหญ้าและน้ำ พร้อม
ทั้งนายโคพิทักษ์กำลังชักกลุ่มสรวนเสเฮฮา
คือเป็นวงล้อมรอบกระเทียมไว้ไปประเบียดเรียบ
เรียบ ประมาณได้สัก ๓๕๐๐ เล่ม ซึ่งภายใน
บรรทุกยักเงินค้าย เป็น แท่ง ๆ สุกระคณา
น้อยจำนวน ช่างก็บรรทุกเครื่องช่าง เครื่องม้าทอง
เงินและนา ๆ สัตว์วิชาวุธ โขมพัตรสำใหม่
และรัตนกำพล อีกหม้อน้ำมันกินกำมะถัน
การพลุกยั่วว่องวรวน กฤษณานอไม้ทำ
อันมีค่าดกไปในทางหนึ่งก้าน ช้างก็มัวหมู ม้า
พันอุ้มฤทธิ ๕๐๐ ม้า และก้านทางขวามี
พลูชาช้างสาร อันกอบร์ ด้วย มงคด ลักษณ ๓
ช้าง ม้าต่าง โคต่างและคนต่างบรรทุก
ธัญญาหาร เกลือปลา เป็นจำนวนนานก
บุรคาธัญญาณกทรพย์และธัญญาณกทรพย์

ต่าง ๆ ประการเหล่านี้ ย่อมจะเป็นที่เจริญ
ตาและเจริญใจเพียงใด สำหรับฝ่ายเราเช่น
ผู้จะได้เป็นเจ้าของสิ่งนั้นนั้น ไม่มีขัดท้าวไร
จะต้องอธิบายเป็นแต่ข้าพเจ้าขอให้ท่านสหาย
ทั้งหลายช่วยกันมาระลึก ถึง สิ่ง ที่ จะ ทำให้
สลกใจนั้น ว่าเป็นด้วยเพราะเหตุผลประการ
ใด? หลากร้อยคนซึ่งเป็นหญิงสาวสรวน
ตาในตระกูลต่าง ๆ ของอาณาจักรทวาย ประ
เทศ ซึ่งจะต้องกอดอยู่ในเขตงานางามะ
ไปเป็นราชพัทธยาด้วยนั้น ได้ มีญาติพี่น้อง
พ่อแม่ มานั่งห้อมล้อมส่งเสียไว้ด้วยซึ่ง
กันแลกันอย่างพุ่มพ่ายน้ำตา ยังก็อดรัก
กันเพราะอาลัยรัก ด้วยเป็นที่ปรากฏชัดใจ
อยู่ว่า ในชาติหนึ่งชาติเป็นไม่ได้มีโอกาส
จะได้ใกล้มาเห็นหน้ากันอีก เปรียบดังกัย
การตายจากกันคนนั้น ถ้าใครใจเป็นยักษ์
มักสันเห็นเป็นแต่เพียงว่า การจากไปของ
สตรีพวกนี้เป็นของธรรมดาแล้ว ก็มักจะ
เห็นนิสัยและน้ำใจนั้นได้เป็นอันดี ซึ่งการ
ทั้งนี้เชื่อว่า ฝ่ายข้างท่านข้าหลวงใหญ่จะได้
กะเกณฑ์เอาเองแต่โดย พละการ ก็ หา มิได้
เป็นส่วนท่านพ่อเมืองจกไป ด้วยโทษ ตัว ท่าน
เองโดยเฉพาะ ถ้าคิดไปเสียอย่างหนึ่งว่า
เป็นข้าช่วยพระของข้าได้ ก็เป็นผลดีบุญ
รัฐคุณ ควรที่จะสรรเสริญได้แล้ว ข้าพเจ้า

ออกรู้ สักสองสัปดาห์เป็นอันมาก

ในหมู่ประชาชน หญิงชายทั้งหลาย นั้น มีบุรุษกลางคนคนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า เป็นราชมัญญ์ เขากำลึงแหวกผ้าคนทรงมา ยืนข้าพเจ้า ครั้นมาถึงแล้ว ก็เข้ามานั่งลง หย่อนของขมอมขึ้นให้ และพูดเบาๆ แก่ ข้าพเจ้าว่า

“นายทนายกาซอรัย! ผมมีความลับ ยากจะพูดด้วย”

“แกยังจำฉันได้ว่า เป็นทนายกาซอรัย?”

ข้าพเจ้าขมวดม

“นายจะเป็นทนายกา หรือนายหมู่ขวัญ ผมก็คิดว่า เป็น คน ๆ เดียวกัน คอกร ขอรัย”

เขาว่า

“แกมีความลับอะไรหรือ? พูดไปฉัน จะคอยฟัง!”

“ไปรบกวนผมไปให้ลับตา คน สักหน่อ ย ข้าขอรัย”

เขาคบแล้วลุกขึ้นเดินนำหน้าไป ทางขวา ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะจำเป็นต้องวิ่งหรือเกรง กลัวอะไร เขาจะพาข้าพเจ้าไปถึงไหนก็ถึง กัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงก้าวขาออกเดินตาม เขาไปบ้าง เขาแสวงพาข้าพเจ้าเดินวกไป วกลับมาหลายทอดยทวน คล้ายกับว่าข้าพเจ้า นั้นจริงใจเต็มประดา เมื่อถึงที่สุดทางเข

ก็คือที่ข้าง ๆ ของคพระเกียติชัยชิตองทางบ้าน ประจิมทิศนั้นเอง แต่ว่าที่ตรงที่เวลายืนอยู่ ควักกันหาผู้คนลี้ภัยไปมาไม่ เขาก็หยุด นิ่งลงพูดกับข้าพเจ้าค่อย ๆ ว่า

“นายจะ ช่วยทำอะไรให้แก่ ผม สักนิด หน่อยได้ ไหมขอรัย?”

“งมออกมาตรง ๆ บอกว่า จะให้ฉันช่วย เหลืออะไร?”

“คือเรื่องมันเป็นอย่างนั้นขอรัย” เขา หยุดหัวเราะ “ออฟฟิศเซอร์คาทิโอลูเปส! ให้ผมมาช่วยขอความอนุเคราะห์ให้นายหมู่”

พอข้าพเจ้าไต่ขึ้นเขาออกซื้อ อ้ายคาทิโอ ลูเปสเท่านั้น ก็ตั้งขึ้นมาทันที แค่นี้แล้ว ข้าพเจ้าก็รับขวัญความตื่นเต้นเสีย ทำเป็นถาม ส่วนออกไปอย่างไม่เอาใจใส่ว่า

“ทำไมหรือ? คาทิโอลูเปสมีทุกซอรัย อย่งไร? จึงให้แกมาขอความอนุเคราะห์ จากฉัน”

“เขาคิดคุกอยู่ที่เมืองนั้น นายไม่ทราบ บ้างดอกหรือ?”

“เปล่าฉันไม่ทราบเลย” ข้าพเจ้า สรวลภาพ “เขาถูกคิดคุกด้วยความคิด อะไร?”

“ใช่—ผมเห็นว่านายหมู่คงทราบอยู่แล้ว! แต่เขาเถอะผมจะเล่าให้ฟัง ท่านออฟฟิศ

เชื่อว่าถูกขโมยมาพร้อมกันเมื่อออกทัพกลับเมือง
ยังไร้เล่าขานสืบ เกือบยี่สิบแล้วคงแต่อยู่
ในชุมชน "

"แล้วเขาคง การ จะให้ฉัน อนุเคราะห์
อะไร ? "

"ท่านออฟฟิศเซอร์สั่งมาว่า ถ้านาย
หมู่ช่วยเหลือให้ท่านเป็นอิสระได้ ท่านจะ
สมนาคุณชีวิตแม่ทัพทวาย คนที่นายหมู่
ต้องการระบุกันให้ "

"เอ๊ะ ! จะให้ฉันไปแลกคุณช่วยเขาได้
อย่างไร ? "

"อ้อ...ไม่เป็นไรหรอกซิ... เพราะว่า
คืนวันเวลาทุ่ม ๓ เจ้านาทกเรือนำเขาจะ
นำเอาท่านออฟฟิศเซอร์ออกมาบรรทุกถวายน
เพื่อที่ส่งตัวไปพิจารณาความผิดที่ เมืองไทย
ด้วย โดยท่านพ่อเมืองจะแจ้งไทยกำกับ
ไปพร้อมกัน และท่านออฟฟิศเซอร์ทวายว่า
นายหมู่จะเป็นผู้ควบคุมถวายนักโทษ จึง
ใช้ให้ผมมาขอความกรุณา เพราะไม่เห็น
ใครเป็นที่พึ่งได้แล้ว ! "

"ถ้าแกคงจะได้สินจ้างรางวัลอะไรมา
ด้วยซิ ! "

"โอ้...ขอรับนายหมู่ โอ้คนที่มิดานะ
เช่นอย่าง ผม จะได้ เบี้ยหวัด เงิน เกือบ เลี้ยง
ชีวิตสักเท่าใด ? "

เป็นคำสมจริง ที่ออกขุนสุวรรณคดีออก
แก่ข้าพเจ้าว่า แม่ทัพทวายมักเอาอัยการ
โอรสไปสอยกอนั่นลงเรือมาด้วย ขอร้องว่าอัย
เลื้อยาค้นคนคงจะถูกขังคุกอยู่ทั้งยี่สิบข้าง
สมน้ำหนำนก บุคิธรรมไม่เข้าด้วยคนลึก

เป็นของที่เที่ยงแท้ ข้าพเจ้าไปอยู่ภูมิลำเนา
ก่อนหน้าพระศพเจ้าหญิงกิ่งฟ้าพาทนัย ว่า
ขอแก้แค้นทดแทน ชีวิต อัย คากิ โอรสไปส
นั้นให้แกเธอ ด้วยมีกลิ่นที่ข้าพเจ้ายังเห็น
คิดก็อยู่กระทั้งยี่สิบ แต่ขณะนั้นอัยคากิโ

เท่ากับเสียซึ่งมีเชื้อและเลือด อันได้หลุดถอน
เสียสิ้นแล้ว หามีราคาเสมออย่าเสมอไต่
กับข้าพเจ้าไม่ ถ้าข้าพเจ้าจะมีลูกก็ขึ้น
พันมันเลย เทพยาก็จะรวมกันมาแข่งชัก

หักกระดูกข้าพเจ้าได้ ว่านายหมู่ขวัญทหาร
ค่ายแห่งกรุงศรีอยุธยา พอใจแก่เจ้าสุนัก
ยี่ ครั้นว่าข้าพเจ้าจะปล่อยให้เขาทั้งสองมัน
ไปยี่เมืองไทย ฝ่ายมันก็จะได้รับราชลัญ
ชัย กระทำให้ผลแห่งความอาชญากรรม
ร้าย ของ ข้าพเจ้า เปล่า ประโยชน์ ไม่ สมกับ

ความประสงค์ อย่างเลยข้าพเจ้าจะรับปาก
ช่วยชีวิตมันไว้ก่อน เมื่อได้ตัวมันตกมา
ถึงมือเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่พระอาทิตย์จะ
รุ่งขึ้น ซึ่งกองราชบรรณาการจะยกจากเมือง
ทวายไป ข้าพเจ้าจะทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง

ให้มันได้รู้ความยุติธรรม หรือต่อสู้กันกับข้าพเจ้าให้ถึงผลที่สุด กล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือต้องตายกันเสียข้างหนึ่งก่อน แล้วจึงจะหมดกระของข้าพเจ้าที่โค่งใจไว้ อันส่วนค่าตอบแทนที่มันอ้างว่าจะบอกเล่าแก่ข้าพเจ้าถึงตัวแม่ทัพทวายนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ปรารถนาจะเชื่อถ้อยฟังคำโกหกพกลมของมันนักหรอก เพราะว่าเรื่องชนิดที่ว่านี้ มันเป็นเกียรติยศของข้าพเจ้าโดยทรง คนอย่างเช่นอ้ายคำทิโอรุสหาสมควรจะมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยไม่ เมื่อข้าพเจ้าคิดได้ดังนี้แล้ว จึงรีบทำเป็นยี่เก และ รัยคำกับราชมัญญ์ขึ้นโดยทันที ซึ่ง เขาก็ได้ แสดง ความ พอใจ เช่น อัน มาก ครั้นเสร็จเรื่องที่ ระบุ กันแล้ว เราต่าง ก็ แยกกันไป

ข้าพเจ้ารีบกลับถึงที่พัก โดยมีได้แพร่กระจายให้ผู้ใด ทราบ ตลอด ในกระทั้ง องนาม ครั้นตื่นพลบไป ครึ่งหนึ่ง เจ้านาทินครบาลของทวาย ก็ ชัยเกวียน แท้หอมควมคุมกันมาโดยรอบ ข้าพเจ้าได้ รับ คำสั่ง ของ ท่าน ข้าราชการใหญ่ให้จัดแรงค้อนรัย และมอบหมายนักโทษกันเสร็จแล้ว เขาก็กลับไป ข้าพเจ้าสั่งให้ หมู่ผลึกเปลี่ยนแวรกัน อยู่ยาม พิทักษ์รักษาโดย กวขวาง ซึ่ง เขา ทั้งหลายได้ ขมกัเชมนัการงานเป็นที่พอใจแก่ข้าพเจ้าเป็น

อันมาก

เมื่อเสร็จ ธุระ สมกับ ความ ประสงค์ ของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบซึ่งเขาทันอนทันที โดย ตั้งใจว่า ระนอนเสีย ให้ เต็ม คืน สักหนอย แต่เมื่อก่อนระลึบทวนอน ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายไว้ฉบับหนึ่ง ซึ่งมีข้อความดังนี้

ถึงองนาม

ถ้าเห็นว่าฉันตายไปถึงเมืองเข้า ยังไม่กลับมา แด จง ไป ที่ ยี่เก หลัง วัตรคืน สิงหาคมราม ฉะนั้น แด ระได้ เห็นฉันนอนตายอยู่ด้วยความเป็นสุข เพราะว่าได้กระทำกร่างอย่างสำเร็จไปแล้ว และจงช่วยบอกเขาแหว่นพเก้าในนามของฉันเก็บรักษาไว้ อันส่วนศพของฉันทัน จงจัดแรงชุดหลุมฝังเสีย อย่าให้ ใคร ทน มา พย เห็น ร่องรอยได้ แล้วชักเนือความไว้ ต่อเมื่อไปถึงกรุงศรีอยุธยาแล้ว จึ่งค่อยเขียนให้คุณพระราชมานทราบ และแกก็ต้องเป็นธุระสืบสวนหาผู้ เป็น เจ้าของ แหว่นให้ จน สัก ความ สามารถ ถ้าได้พบเขาแล้ว จงแจ้งแก่เขาคือว่า ฉันขอลาตายไปก่อน และฉันจะรักษาความไม่คืนนี้ไปอยู่ปรภพด้วย แล้วขออนุญาตเขาแลกเอาประจำทองคำทองคำคุณด้วยแหว่นพเก้านี้กลับคืนมา ถ้าเขาขอมแลกก็แล้วไป แกเอาประจำคำนั้นไปมอบให้

คุณปู่ของฉิน ถ้าเขาไม่ยอมแลก ก็ร่นำ
แหวน นพเก้าไปมอบให้แก่ คุณแม่ ของ ฉิน
อินสัมยกันตอนนั้น ฉินยอมอยู่ให้ยกแก่ ถ้า
แก่เห็นสมควรจะแจกจ่ายเงินทองซึ่งฉินมีอยู่
บ้าง ให้แก่ทหารในหมู่โดยสถานใด ก็ตาม
แต่ใจฉินอนุญาต

เสร็จแล้ว, ข้าพเจ้าก็ พ้น สดกไว้ยังได้
หมอนหนุน พลาถักลัมตัวลงนอน ชักผ้า
ขึ้นคลุมเพียงคอ หลับตานิ่งสงบใจ อยู่ ต่อไป
ลำเนียงลำนำ ของ หอึง ปวยพ้อน ภายใต้น้
ท่านพ่อเมือง กำลังขับเร่ร่อนกันเล่นวิเวก
ถึงวาลหวานหู ลางบทแปลลารไทยทวล
ระหับก่าครวญไครก อันลางบทก็เลือกเล่า
เป็นชิ้นเชิงสังวาสสุดแสนจะไพเราะ มีลูกคู่
ชานแข่งรับ ประกอบด้วยพิณ สาม สาย เป็น
จังหวะระโคน ข้าพเจ้านิ่งเพลินฟัง ด้วย
ความรู้สึกละโล เป็น อย่างยิ่ง จนกระทั่ง
เสลดควมอยหลับไป

จะเป็นเวลานานเท่าใด ข้าพเจ้าก็หา
ทราบได้ไม่ ใกล้เคียงกันจนคล้ายกับมีคน
มาจับแขนกระซอก ข้าพเจ้ากระโดดลุกขึ้น
นั่งล้มคาทูลอยู่ด้วยความตกใจ ทันทีนั้น
ข้าพเจ้า ก็ไ้ ประสย กับสิ่ง ที่ปลุก เป็นที่สุด
ตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดเป็นตัวมา ใน ขณะที่
ข้าพเจ้า แหงนหน้าขึ้นไป ดู ทางช่อง หน้าต่าง

อันสิ่งนั้น มีสีนํ้าตาลอม ๆ โดย ประมาณสัก
เท่าผลมะพร้าวท้าว สุกเหลืองอร่ามประกาย
กึ่งแววว้าง ส่งรัศมีไ้รอบตัวเอง เป็นทาง
ยาวสง่างาม สว่างวาวว้าง ไร้น้โชติกากาล
กำลังวิ่งผ่านไป ในท้องที่ขมมพร เมื่อข้าพเจ้า
ไ้เห็นกึ่งนั้น จึงกระโดดตามออกไปยืนดู
อยู่ที่หน้าต่าง รู้สึกว่าใจเต้นคึกคัก มี
ทั้งกลัวและสงสัยระคนกัน อันก้นทอง
หรือดวงไฟอย่างมหัศจรรย์นั้น ก็แล่นฉวัด
เฉวียนเป็นวงก่ง นำทัศนียภาพ บักรล
ก็ถึงองค์พระเจ้ายุชชิตของ ซึ่งประดิษฐาน
อยู่สูงตระหง่านตา พลาถักเวียนวนทักษิณ
วัตรไปโดยรอบคอร่มงอย่างแจ่มจ้า ส่อง
แสงสว่างจ้า ไ้เห็น องค์พระเจ้ายุชชิตได้ฉิน
ชักเเน

พลันความทรงจำขึ้นนึกหนึ่ง ซึ่งไ้เคย
สกยักรบยั้งคำผู้ใหญ่อ่านออก ว่าด้วยเหตุ
ปญฺิหาร แห่ง พระบรมสารีริกธาตุ พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าขึ้นมาไ้ ข้าพเจ้าก็รีบรุดไป
เทียบขึ้นกระทำการวระนมัสการ พร้อมด้วย
ไตรทวารน้อมนบเคารพบูชา สมเ้พระ
อรหันตธาตุกลับเวียนจากขวาไปหาอุทรวัด
อีก ๓ รอบ ก็หายองค์ และ รัศมีเขาไปที่
คอร่มงพระสถูปเจดีย์สถานนั้น อันเหตุ
การณ์มหาอัศจรรย์นี้ ตั้งแต่แรก อุบัติ

และได้ตั้งอธิษฐานไว้ไว้ กระทำผล นำมา ซึ่ง
ความ ปลาย ปลัม ปรีชา ปราโมทย์ให้แก่ ตัว
ข้าพเจ้า อย่าง ดัน พัน สุก ระ ประมาณ ที่เคย
ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย

ขณะ กัดปลุกฤษ์ กำลังขึ้น ซึ่ง เป็น
เครื่องหมายว่าขณะใกล้รุ่งอยู่แล้ว ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นล้างหน้า และ จักแต่งตัว
ครั้น เสร็จ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ออกไป นอก ที่ พัก
เคียนตรงขึ้น ไปในเกวียนที่ซึ่งคาทิโอลเป็สอยู่
นั้น เห็นมณีนั่งกำลังนอนคุกค่อมไปอยู่
ข้าพเจ้าจึงเขย่าตัวปลุกให้มันลุกขึ้น

“โอ— หนาวออกจะตายไป! ปลุกให้
ลุกขึ้นทำไมไม่เร็ว?” มันลุกขึ้นยืนอับอาย

“แกระนอนอยู่ทนรุ่งเช้าไ้หรือ ไป
ซิ! คุณะพาแกระไปปล่อยให้พ้นนอกเขต”
ข้าพเจ้าแกล้งว่า

มันได้ฟังข้าพเจ้ากระตู่เข้าดังนั้น ก็
โกสสิ ทำความเหลือกขึ้นมากขึ้น ทั้งนั้น
ข้าพเจ้า จึง ตรง เข้าถึงที่เคียนปลุกขึ้นพันทนา
ซึ่งเจ้านาททวายเป็นของจำนไว้ ออกจน
หมดสิ้น ผ่านมันก็เข้าไป ลุกขึ้นยืนแต่งตัว
เป็นปกติออก เสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ให้มันออก
เคียนหน้า ข้าพเจ้า คอยเคียนคุมเชิงไป
ทางหลัง อันเหตุการณทั้งนี้ ข้าพเจ้า
ยังไม่หาย ที่ใดเห็นสหายนำทหารของข้าพเจ้า

สองคนซึ่งเป็นยามรักษายู่นั้น ได้แสดง
ความ หลากใจเป็นอันมาก เขาลุกขึ้นยืน
มองตามข้าพเจ้าจนลึกลงไป อันชัยคาทิโอ
ลเป็สใน วาระนี้ ดู ประหนึ่ง คง กับคนตายอด
สุกแล้วแล้วข้าพเจ้าจะเร่งรีบไปทางใด ก็
ไปทางนั้น มิได้คิดคำนึงข้าพเจ้าเสียเลย
เราทั้งสองคน พากันเดิน ผ่านไป ตามทางลึก
ข้างวัดวัดถึงสิงหาคณาราม ด้วยความระมัด
ระวัง ไ้ยินเสียงผู้คนในกองราชบรรณา
การบ้างก็คนหาชนโอหาม และละเมอเพื่อ
โอรน อยู่ ค้าง ๆ กัน เมื่อพ้นคู่ออกมาจึง
หลังวัด ก็ถึงป่าช้าเผาศรี มิเชิงตระกองยัง
ตัวปรากฏอยู่ อาศรัยที่เป้นวนข้างขึ้น เคียน
ก้าวส่องสว่างลงมารับพันกิน สิ่งใด ที่อยู่
ใกล้เคียนก็มองเห็นได้ โดยสนิท ครั้นถึงที่
รวายหน้าเชิงตระกองตามทักลำนนั้น ข้าพเจ้า
จึงร้องขอมอคาทิโอให้หยุดไว้แล้วพุดขึ้นว่า
“คาทิโอเอ๋ย! แกระมันอยู่ยอในโลก
ที่เคียนพร้อม ๆ กันถึงสองคนเลย แกระ
เห็นเป็นอย่างไร?”
“เอะ! นั้นนายหมู่หมายความว่าอย่าง
ไร?” มันร้องออกมาพร้อมกับไ้สตั้งขึ้น
มาทั้งตัว
“ฉันหมายความว่า เราคงตายกันเสีย
สักข้างหนึ่งจะเคียนระมัง?”

“ท่านกษัตริย์ก็โต ดังที่สุดกันไปแล้ว ใน
เรื่องวิวาทกันคราวนั้น” มันทันหน้าตอบ

“จริงอยู่ เวลาฉันกับกษัตริย์ได้สนทนกันไป
แล้ว แต่เวลาข้างหน้ายังมีอีกมากไม่ใช่
หรือ?”

“ท่านเป็นชายชาติทหาร จะมาสำนึกที่ไม่
สู้รบกับมือกับกระนั้นหรือ?”

“เปล่า คาคิโอะ! ฉันการทั้งนี้ สำหรับ
ตัวฉันเองก็ทำเนาเถิด แต่เป็นธุระของเจ้า
หญิงกิงฟ้าพาทุมย์ ซึ่งเธอได้สนชกกับฉัน
เพราะ ความขลาดของ แก และฉันก็ได้
ปฏิกูลเสียแล้วว่า จะใช้ชีวิต เธอ ด้วย
ความแค้นเคือง

“สำหรับตัวกิงฟ้าพาทุมย์ ฉันเองก็ไม่
ไต่เต้าใจจะฆ่า หากว่าฉันเป็นเหตุประจวบกัน
เอาเถอะ! สำหรับท่าน ถ้าฉันจะปลิดเชื้อ
ท่านจะอย่างไร?”

“ถึงกระนั้นฉันก็ต้องฆ่า โดยตามฆ่า
ผู้ร้ายฆ่าคนตายเสีย!”

“นั่นหมายความว่า ท่านจะฆ่าฉัน อย่าง
ขลาดขมัง?”

“เปล่า ๆ สิ่งใดที่ฉันได้มาเกี่ยวข้องกับ
อยู่กับแก แกเคยได้ รับความยุติธรรมต่อ
ฉันเสมอมิใช่หรือ? มา! จงคอยดูว่า
การวิวาทกันครั้งนี้ฉันเที่ยงตรงหรือไม่?”

ข้าพเจ้าว่า แล้ว ก็ จงข้อมือ มั่นเค้นไปยัง
เชิงตะกอน พลังก็ชักเอามีศพกซึ่งยังมี
ความโลหิตของเจ้าหญิงกิงฟ้าพาทุมย์ติดกรัง
อยู่ออกมาจากพง แล้ววิ่งยกลงตรงกลาง
เชิงตะกอน แล้วข้าพเจ้าก็หันมายิ้มแก่มัน
และพูดว่า

“จากที่เชิงตะกอนนั้น ต่อไปอีก ๓๐ ก้าว
แก่กษัตริย์จะไปยืนอยู่ที่ตรงนั้นด้วยกัน เมื่อ
ฉันนับ ๑-๒-๓ ข้าพเจ้าดัง เราทั้งสองก็มี
สิทธิที่จะวิ่งมายังที่มดขี้อยู่ เมื่อใครได้
มาก่อน ก็ใช้เขาเป็นเครื่อง ประหาร กันได้
โดยเราจะไม่ยอมเห็นการตายกันเลยทั้ง ๒ คน
อย่างไร ฉันว่าอย่างนี้? แกเห็นเป็นยุติธรรม
หรือไม่?”

“ก็มีฉันเล็มเคียวเท่านั้นไม่ใช่หรือ?”

“ก็นั่นละ! เล็มเคียวเท่านั้น ทั้งมัน
ก็เป็นเล็มที่แก้ไขแก่เจ้าหญิงกิงฟ้าพาทุมย์
สิ้น พระชนม์ด้วย มาเถอะนะ! เรามา
แย่งมีดแทงกันเล่นดีกว่า อย่ามัวชักช้าอยู่
เลย มันจะสว้างเสีย!”

ข้าพเจ้าก็ข้อมือมั่นรุ่งเค้นออกจากเชิง
ตะกอนไป โดยไถ้นับก้าว ๑-๒-๓ ก้าว จน
ถึง ๓๐ ก้าวไปพร้อมกับข้า ซึ่งมันชัก
คาคิโอะไม่ใคร่จะตกลงเต็มใจ ด้วยก็ ๆ เลย
แต่พอข้าพเจ้าข้อมือขึ้นบนขี้นิสัญญา คาคิโอะ

ก็ยกมือขึ้นห้ามพทว่า

“ประเดี๋ยวก่อนนายหลุม!” มันหยุดพท
เอามือลูบหน้าผากเช็ดเหงื่อ “ท่านถนัดนัก
เห็นจะดังทสกกันในวันนี้ คุณันดาฉันตาย
ก็มีบางอย่างที่ท่านจะไม่รู้ ไปอีกนาน สิ่งใด
ที่ท่านยังสงสัยอยู่ถึงถามฉันเสีย?” มัน
แค้น ๆ ยมือออกมาช่วยความผ่น

“ไม่มี คาพิโอ! ฉันไม่มีเรื่องอะไรที่
จะสงสัยถาม? อย่างมิวซิก ข้าอยู่เลย!”
ข้าพเจ้าวิ่ง

“ก็เรื่องแม่ทัพทวาย ก็ไม่ต้องถามอะไร
ไต่ถามฉันหรือ?” มันหัวเราะขบขันก้อง
“จงรู้ไว้เสียซะ-ว่า เขานั้นและ คือ เจ้าหญิง
เบญจวไลยธิดาโทสรุพเมืองทวายละ! อ้าว-
อย่าอย่าปาก ถ้าท่านตายด้วยฉันน่ะ ท่าน
จะเสียใจมาก จริงไหม?”

“เออะๆ อย่างมิวซิกนี้ขายให้มากคาพิโอ
เขาละนะ ระวัง!”

ถึง ตรงนี้ จึงคิดว่า มันค่อย ทำท่า กระปลี
กระเป๋ว่า เตรียมตัวคอยระวังเป็นท่านักเลง
ชนพื้นน้อย

แต่พอข้าพเจ้าลืมนึกพร้อมก็วิ่งไถ่ร้องสาม
ออกไปจากคำ และจะออกวิ่งไปยังเชิง
ตระกอน อ้าย คาพิโอ ข้าก็ซัดสาด ก็แสดง
ท่าฉลาด แกมโกง แก่ข้าพเจ้า อีกวาระหนึ่ง

กล่าวคือมันวิ่งยกขาข้าพเจ้าไว้ คืบเซดล้าไป
จนเกือบจะล้มไถ่แล้ว ฝ่ายมันเองก็วิ่งไป
ยังเชิงตระกอนคนเคี้ยว อาครียกขาพเจ้าก็
ไม่ไถ่เผลอตัวไถ่ที่เคี้ยว ทั้งนั้นแต่พอมัน
วิ่งไปถึง ข้าพเจ้าก็ตั้งหลักไถ่ แล้วก็กระโจน
ไปถึงตัวมันข้างเหมือนกัน และช่วยเหวี่ยง
เองไถ่ไปบนอากาศให้ คาพิโอ คว้ามไถ่ ก่อน
จึง ต้อง เกิด การ ปล้ำกัน ขึ้น อย่าง อารหาญ
อันกองมูลถ่านเชิงตระกอนนั้น ไถ่ไปลั่น
สภาพไป เป็นสนามมวยอย่างน้อย ๆ

ฉันลองเจ้าพทกลบกลบเข้าไถ่ แล้วแต่มัน
จะเข้าหุหมกปากคออย่างไร ต่างคนต่างไม่ถึก
ถึงกัน ประเดี๋ยวข้าพเจ้าขึ้นข้างบน ประ
เดี๋ยว ๆ ข้าพเจ้าถลันลงไปในนอนอยู่ข้างล่าง
มัน ฝ่ายมันขึ้นนั่งคร่อมหน้าอกข้าพเจ้าไว้
เฝ้าแต่ลั่นกลิ้งกลิ้งกันอยู่ทั้งนี้เป็นเวลาช้านาน
ซึ่ง ครึ่งหนึ่ง ฝ่าย มันไถ่ทำ เอา มือกักขังมา
เกือบถลอกหอยชัก แต่ข้าพเจ้าวิ่งชิง
พลิกตัวเสียทัน ชีวิตหวุดหวิดไถ่ถึงเส้นผ่น

และทันใดนั้นข้าพเจ้าก็จับข้อมือข้างที่มัน
ถลันไว้ไถ่ พลางก็เบ่งกำลังคืบ ๆ กิ่ง
แขนมันให้ ไหว่ซัดไป ทางข้างหลังของมัน
ไถ่ แต่พอตัวมันเหยอ ข้าพเจ้าก็ชักขา
ขวา ถอนออกมา และ ตัวถลัน มันไว้ไถ่ มัน
เพื่อไม่ให้มัน หันหลังไถ่ มัน เลยถลันเอา

โลกกัน ข้ามาโดนข้าพเจ้าไว้จนยกปาก
เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าสู้กับคนทอนไว้ จึง
รับคางแขนของม้นให้ยกขึ้นมาทางศีรษะมาก
ขึ้น ฝ่ายม้นกระโดดขยับศีรษะไม่ขึ้น มี
มือออกข้างหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ดึงขึงพริ้วเสีย
ถึงจะใช้เท้าทั้งสองก็ไม่ได้นัก เพราะข้าพเจ้า
เอาเขี้ยวข้างหนึ่งขัดไว้ได้พอเหมาะพอเจาะ
ก็เสียด้วย

ถ้ามันคงจะให้รับความเจ็บปวดมากขึ้น
จึงรวมแรงกันเป็นชนานใหญ่ และในเล่ห์
เอง อ้าย คาทิกโฮลเบ๊ส ก็สร้าง กระทำมารยา
ปล่อยย่นที่กัดโดนขาข้าพเจ้าไว้ และให้
ตะโกนร้องโวย ออกมา เค็มเสียง พร้อมกัน
มีอีกในม้นก็หลุกกลกลงกลางเจ้า แต่
พอข้าพเจ้าวางข้อม้นจะเอื้อมไปกระตุ้ม
กำปั้นไม่มีรูปของ คาทิกโฮ ก็แล่นวิ่งมากอง
หน้าข้าพเจ้าเข้าโฉบฉกใจ แก้วตาทั้งสอง
ข้างเป็นประกายวาว พลันมันก็ผละออก
ไปจากข้าพเจ้าได้อย่างง่ายดาย แล้วก็เผลอ
ลงจากเชิงตะคอนว่องหันไปอย่างไม่มี คึก ซัก
ข้าพเจ้าคิดว่ามันได้แล้วก็กระโดดวิ่งไล่ตามไป
คึก ๆ กัน

เวลานักกำลัง เป็นแสงเงิน แสงทอง แล้ว
ฉันก็ไต่คาทิกโฮไปได้ ข้าพเจ้าก็เป็นต้อง
ตามไปไต่เหมือนกัน เพราะเลือกเลือกขึ้น

ชมองเสียแล้ว จะเป็น ค้วยม้นไม่รู้จักหน
ทางก็หรืออย่างไรก็ตาม ไต่ วังเคล็กเย็ก
เบ้งเข้าไปในลานพระเจ้ายี่สิบชิตอง ซึ่งเต็ม
ไปด้วยผู้คนในกองราชบรรณาการ ทักาลัง
คนขึ้นหุงอาหารในเวลาเช้า ครั้น คนพวก
นั้นเขาเห็นร่างกายของม้น สกปรกมอมแมม
ค้วยเจ้าม้น และประภอยค้วยท่าทางวังมา
ผิดปรกติทั้งนั้น จึงต่างคนก็พากันลุกขึ้น
ให้ร้อง สักเข้าจะจับ คาทิกโฮเห็นล้วยเกิด
ขึ้นโดยไม่ทันคิดถึงเพียงนั้น ก็กลัวยื่นหน้า
วักขึ้นบ้านขึ้นไปบนยวรีโคสิงขององค์พระเจ้ายี่
สิบชิตอง ค้วยความรวกไว้ความนี้สลับของ
ชาวทะเลอันเป็นพื้นเพเดิมของมัน แต่พอ
มันไต่ขึ้นไปถึงยวรีทั้งสอง ข้าพเจ้าก็ มาถึง
ยวรีโดยง่าย ข้าพเจ้าจึงเอาปากคาบมันเสีย
แล้วก็กระโดดขึ้นมายึดความได้ม้นขึ้นไปข้าง

อันยวรีโคสิง ซึ่ง ครึ่ง คึก อยู่กับองค์พระ
เจ้ายี่สิบ ไต่ ทำขึ้น ค้วยลวกเกรี้ยวชานาก
เส้นเท่านิ้วหัวแม่มือ มีแผ่นทองเหลืองโค
ประมาณสัก ๒ นิ้วทำเป็นลูกกัน ทุก ๆ ๓ กัน
ยวรีโคใช้เหล็กซึ่งทำค้วยเหล็กกล้างรูปกลม ๆ
ปักคึกอยู่กับองค์พระเจ้ายี่สิบ มีโครงราวพนัก
เหล็กเช่นเดียวกับกันชนากเท่าปลายค้อย วาง
ทอดเป็นระตัยไว้ทั้งสองข้าง ผู้ซึ่งจะขึ้นยวรีโค
ไป ต้องใช้มือทั้งสองยึดยวรีคึกพนักเหล็กนั้น

ใจจะมีคน แต่ทุกสิ่งในเครื่องประกอบของ
บรรลือลึงนั้น ไก่มีอายุล่วงพ้นไปแล้วถึง
๖ ชั่วโมงของพ่อเมื่องทวาย ซึ่งถ้าจะนับ
เป็นยี่สิบสองชั่วโมงกว่า ๓๕๖ บเลียดโดยแน่นอน
นั่นจะเป็นหลักกัก หรือราวพนักคันบรรลือ
กัก บ้อมทองไค้ด้วยความเหี้ยมขี้ หรือ
ความเหี้ยมขี้ของมนุษย์มาแล้ว นับเป็น
จำนวนไม่ถ้วนครึ่ง ในคราวเทศกาลหรือ
ในยามประทศเช่นโฮมวักซึ่งต้องขึ้นไปทุกโคม
เป็นพทอชชาทุก ๆ วันเป็นต้น จึงจะยัก
เข้าส่วนต่าง ๆ ในบรรลือลึงขององค์พระเจ้าย
ชยชิตอ จึงมีสภาพเปลี่ยนไปเป็นวัตถุอัน
ชราภาพ กล่าวคือมีทั้งแกว่งไกวและสัน
คลอนโยกโยนอย่างน่ากลัวอันตรายเป็นที่สุด
ทุก ๆ ระยะเวลาที่ก้าวขึ้นไป จะไค้ ยืนเสยง
กรือก ๆ แก้ว ๆ และ ลั่น เอียก ๆ ช็อค ๆ
เหมือนอย่าง ก็ว่า มันจะล่วงหลด ลงมาเสีย
ให้ ไค้ฉนั้น

เมื่อข้าพเจ้าไค้ ตาม คาติโอขึ้นไป ถึงย
ที่ ๕ ฝ่ายมันจึงไค้หยกกลลันหลังลงมาอง
ข้าพเจ้าครึ่งหนึ่ง กวงทางทั้งสองของมันล
โหลงเพราะความตระหนกตกใจ แล้วคร
หันมันกริบไค้ขึ้นไปอีกอย่างรวดเร็ว ข้า
พเจ้าเห็นคันทันกริบกระโคคข้ามบรรลือขึ้นไป
เป็นห้วง ๆ ย่างเอะใจให้เร็วทันมัน ครั้นหมก

ยวัก ๓๓ ถึงทไค้ ซึ่งถ้าไค้ยืนค้อยข้าง
ล่าง จะแลเห็นตัวผู้ไค้โดยทางเบี่ยงบนัน มี
รูปร่างคล้ายกันกับตัวกระรอก ซึ่งกำลังไค้
อย่งก่งไม่ เพราะจะต้องใช้ทั้งเท้าและมือ
โยงโยไปไค้ที่ลานมากกว่าที่ ยืนขึ้นไป
เฉย ๆ พอขึ้นไปถึงกลางโคงซึ่งเป็นระบ
ที่นาเสียได้ที่สุด คาติโอไค้หยกเกาะราว
พนักงอยอยู่ ข้าพเจ้าทันทไค้ เลี้ยวไค้
อันตรายอย่างไค้ไม่ เมื่อมองไปเห็นมัน
เกาะหยกค้อยอยู่ ก็รีบคลานขึ้นไปตามมัน
ไค้เร็ว พอถึง ๒ คันทันกัน อ้ายเจ้า
เล่ห์ก็ใช้พละกำลังเขย่าโยนตัวบรรลือ ให้
แกว่งไกวไป ตามสภาพ ของมัน พร้อมกับไค้
ใช้เท้าอีกข้างหนึ่ง หย่อน ลงมาถึกระแท้มือ
และครึบเข้าพเจ้าเล่นไค้อย่างสยايใจ ไค้
ข้าพเจ้าสกรึสกดุทธที่ระบคยมันไค้ สดอันไค้
ด้วยบรรลือนั้นหาไค้ย่น ๆ พอทำให้ข้า
พเจ้าชยมือหรือเท้าไค้ฉนั้น นอกจากกระนัง

ทนเกาะเฉยอยู่ให้มัน ถึบกระแท้มือตามขอ
ใจเท่านั้น ข้าพเจ้าไค้ไค้ถึมันกันทันเปล่าด้วย
เท้าสัดกักรก หัน ก็ไม่ มีจิตใจจะกระทำ
เป็นแต่เมื่อมามี สักถึงตัวขึ้นว่า ถ้าขึ้นท
นังให้มันทำเลนอย่างข้างเคียวแล้ว ก็ไม่
ต้องสงสัยว่า ข้าพเจ้าไค้ไม่พลาททำเสียที่
ปฏิจหารตกลงไค้จากบรรลือ ให้ว่างกาย

แตกเลื่อยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเป็นแน่ ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงแขงใจวางมือเสียข้างหนึ่ง ด้วย
ความลำบากยากเข็ญ ย่อมมีช่วงพัวพัวใจ
เสียเหลือเกิน ชวนะให้ม่งทรงหยงหลังตก
ลงไปให้ถึงได้ ครั้นเอามากม้ามักที่ปาก
คายอยู่นั้นได้ แล้ว ข้าพเจ้าก็เสียดชีวิต
อยู่มาบัดนี้บอกกับแทงคาก็โดยขงขึ้นไปที่เก็บ
มีโยมนะเถี่ยกระเทยเขาอย่างไร บรรดาใคร
แกว่งโยน อย่างไร ข้าพเจ้าไม่คิด ถึงมัน
ทั้งหมด คาก็โอวณตัวก็เถี่ยชีวิตร์แก่
ข้าพเจ้าในขณะนั้น อยู่แล้ว ถ้าไม่กระโดด
หนีขึ้นไปเสียทันที อันการสู้ อย่าง จนตรอก
ของข้าพเจ้ามันได้เป็นไปในทำนองเดียวกัน ๒-๓
ครั้งในระบะของส่วนโค้งขององค์พระเจ้ายัน
ซึ่งในกรุงมณักถึงเหลี่ยมกลคณมณีสฐานเป็น
จักรมชสูรชันลิลลิว และมีโค้วร้อยอีก
ต่อไป ให้รับกระโดดโค้วคังไปโดยรวกเร็ว
จนถึงกระพริบ และหลยตัวหายเข้าไปโดย
พลัน เป็นการคาดคณคณ ซึ่งข้าพเจ้าคิด
ว่าคาก็โอ้วกระคอบแถมทำร้ายข้าพเจ้า อย่าง
กลลขบรรโค แต่ที่เปล้า เมื่อข้าพเจ้าขึ้นมา
ถึงกระพริบม่ง แต่คาก็โอ้วโยยเสียทีไหน
แล้วก็ไม่ทราบ ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงเ็นอ้อม
ไปหาโดยเร็ว ครั้นเห็นข้าพเจ้าก็พอมันขึ้น
หาเหิง คง ถิ่นข้าม กยทางบรรโค มัน

กำลังหันหน้ามาทางข้าพเจ้า และทำท่าทาง
อย่างไรชอยกล กล่าวคือออกเสื่อขึ้นออก
ออกกองไว้ และ ยืนแซนตลก เสื่อขึ้นใน
คล้ายกับว่ากระเตริมตัวคอยต่อสู้กับ ข้าพเจ้า
อย่างขานานใหญ่ แต่ว่าเป็นโณตามันจึง
มิได้คุมาทางข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าก็
ยืนอยู่ตรงหน้ามันแท้ๆ อันอาการทั้งหมด
ของมันได้กระทำให้ข้าพเจ้าซึ่งก็กลัวจะก้าว
ขาเข้าไปหา แต่มิใช่เพราะเกรงกลัวอะไร
เป็นเพราะข้าพเจ้าพิวงใจเป็นอันมาก เท่านั้น
สมหนาวได้กระพือพิคปลายผลมันหีบของมัน
ให้สับคไปสับคมาจนอยู่เหิง หน้าตาก็ขาว
ซีดไป ตลอดจนกระทั้งท่าทางก็ตลกเขย
ไปเป็นคนละคน

“เฮ้ย-อย่า-อย่า-มันทำอะไรเล่นหรือทำจริง
กันวะ?” มันซ่อนคานพุกกับเพกลอย่าง
แทบแท้ง “แล้วกัน! บอกว่าไม่ใช่!!
คช-ยังห้ามขึงเข้ามา อย่างนั้นเข้ามา
ก็ค้อยคยหักด้วย ไม่เชื่อกลองค เอ--
อายน น--”

มันว่าแล้ว ก็กระโดดขึ้น ค้อยเคะ อากาศ
เป็นโกลาหล คล้ายกับว่ากำลังต่อสู้อยู่กับ
ใครคนหนึ่ง

อนิชา-คาก็โอ! คาก็โอลเฮ้! ผู้ซึ่งมีหน้า
โณนอมหคโคคว้ายชอยกระทำการฆาตกรรม

๑๖๑๐ คันทอภัยพอกี พันเอญ์ถำไม่มีเหตุ
 จำเป็นเสียอย่างหนึ่งมาทำลายความตั้งใจของ
 ข้าพเจ้าเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไต่ทรมายความ
 เวียง วาระระสูคำจากคอรพะลงมายังพัน
 พาไลนั้นว่า จะเป็น สักเท่าใดแน่ที่เคียว นั้น
 เป็นแน่ภายหลัง ชาวเมืองเขายืนยันให้ฟังว่า
 ถ้าจะสู้รวมทั้งหมดแล้ว ก็จะได้ ๑๗๑๒ คน
 จึงจะถูกถ้วน โดยคนหนึ่งส่งประมาณหนึ่ง
 ศอกกว่าเป็นกำหนด จะวิ่งเท่าใดนัก ข้า
 พเจ้าไม่กลัวรับรอง

ในขณะนั้นข้าพเจ้าได้ลงมาถึงขรรโคกคนที่
 ๑๖๑๐ ตามที่เวลานั้น ก็ได้รู้สึกละอายใจ
 และหน้าขาวอกระดำๆ ไปบ้าง ฉะนั้นจึงตก
 ลงไปหยุยกเกาะพักเฉยอยู่ เป็นที่น่าสงสาร
 ท่านสหายที่รักของข้าพเจ้า อนิศาภาทิโอ
 ลุเปสธัย ผลกรรมนำสนองให้เจ้ามาถึง
 มาดักด้วยอาการดังเพียงนั้นก็เคียวหรือ

ขณะที่ทางพันพาไล ผู้สถาปนาได้ก่อกอบ
 ผนั้ว วังไว้โดยรอบ ตามช่องๆ สี่ด้านที่
 สำหรับเป็นทางขรรโคกหิน ส่วนบนของผนัง
 ด้านทางขรรโคกเขา ประคิบ เทวรูป สัตตะโลหะ
 มีหกตัวทั้งสองอันกำลังประคองพุ่ม เขยิบเข้า
 ถือบุน อยู่ช่อขรรโคก ๒ รูป คนๆ หนึ่ง
 ไต่กว่า ๒ เท่าคน คาทิโอลูเปสธัยข้างตก
 ลงมาเสียแล้วกับเสวริคของเทวรูปนั้น ใน

ทะลุหน้าอก โลหิตกำลังไหลนองไปเป็น
 แฉกฉ่อง คงจะได้เข้าหัวใจอยู่เท่าที่เป็นแน่นอน
 ข้าพเจ้าก็ค่อยๆ พยายามมีค ปฏิญาณ ทั้งลงไป
 ข้างๆ ศพของคาทิโอลูเปสธัยนั้น พร้อมกับ
 ไต่กล่าวคำอธิษฐานมาศเสวริคแล้ว ก็เขียน
 หน้าหน้าไปเสียทางเบื้องหลัง

เป็นการปลุกใจมิใช่น้อย ด้วยขณะที่
 ลานพระเจดีย์นั้น ได้มีกระบวนช้าง เครื่อง
 ปลูกเขียนลายทอง ๘ เชือก มาสมทบอยู่ใน
 กองราชบรรณาการด้วย ทุกๆ ปลูกได้มี
 สัตว์ทำนอง จะเป็นนางใน อันได้แต่งกายเป็น
 ทวายเป็นกำลังนั่งแผ่ผ้านางๆ สี โส้
 หน้าออกมาจากการใต้บรรไดลงแท่งข้าพเจ้าเป็น
 คาเคียวกันไต่หมก ฉะนั้นในปลูกซึ่งคิด
 มานใจใหม่สี่ชมกขลิบทอง ข้างเชือกท้าว
 นั้น มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเอาพัดเล็กถือ
 ย่องหน้า นั่งเท่าแขนจึง คงคาเขมึงมายัง
 ข้าพเจ้า อันคงหน้าของนางนั้นช่างงดงาม
 ประการทั้งคอกไม้ ซึ่งกำลังแย่งขานและ
 กำบายเกษร อยู่ในเวลาเช้า ภายข้าพเจ้า
 หยดซังกฝั่งระหลังวิ่งไปด้วยใจลอย โดย
 พึงนึกจำได้อย่างแม่นยำทีเดียวว่า เป็นสตรี
 คนที่ข้าพเจ้ารักใคร่อยู่นั้นเอง และเป็นภรร
 ญ์เดียวกับ คาทิโอลูเปสธัยบอกว่า ชื่อ เจ้าหญิง
 เขื่อนรวลีย์ เพราะว่าเป็นคนเคียว

กันแท้ ๆ ก็มิใช่ ซึ่งอ้างตัวว่า เป็นแม่ทัพทวาย
หรือพชายของนางท้าวเจ้าต้องการจะพบเป็น
ที่สนิทสนม ตลอดจนลักขีพยานก็ปรากฏอยู่
ที่ประจำกองกำลังของข้าพเจ้า ซึ่ง
นางกำลังสรวลอยู่

วาระนั้น, แต่พอว่า สายตา ของนาง แล
มา ประสาน ประ สม เอา ตาของ ข้าพเจ้า เข้า
ความรู้สึกนึกหนึ่ง ซึ่งยังมีเคยมีความ
รู้สึกนึกใหม่มีค่ายิ่งยวดหรือเท่าเทียม ก็
ผูก ปรากฏขึ้นใหม่ในทวาร ของ ข้าพเจ้าทันที
ได้กระทำให้ข้าพเจ้าผู้ มี ภายอินทนคร ค้วย
คมสรวลพวาททั้งหลายยังเกิดความรู้สึกวุ่นเสีย
แปลยปลิว เข้าไปตรงกลางกลางหัวใจ
คำกึ่งอันน่าแห่งพระแสงศรกำลังพระกาม
เทพเสียน สถิต ทรงใน เส้นประสาธ ของ ข้า

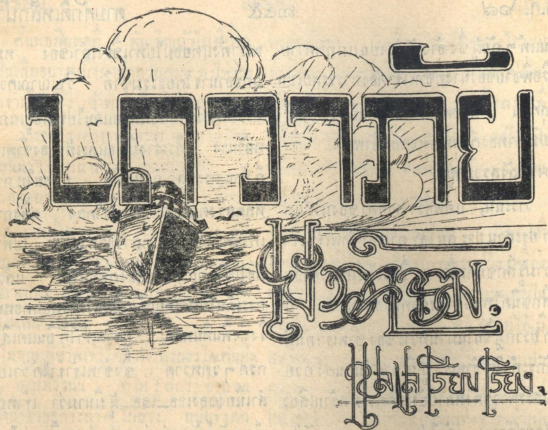
พเจ้าตั้งแต่ข้อมไปหาเบื้องเท้าเบื้อง หมก
อุทธานารโดยธรรมชาติ วิญญานความ
ใคร่ในครีบทก็เล่นลอยเล่นไปจรดอยู่เฉพาะ
หน้านาง สิริร่างมีมือและเท้าของข้าพเจ้า
ก็ อ่อน กระปลก กระเปลี้ย ปล่อยให้กาย

หลุดล่องตกลงมาจากขรรโคติลง กลิ้งกาย
เคี้ยวคว้างไปตามกลางอากาศคว้าง ไปฟาด
ต้องเข้ากับขั้วศกขององค์พระเจ้าย แล้วก็
กระเด็นไปกระแทกเข้ากับผนังพาล็อกต่อนึง
จึงตงพินหินพอกก็ ข้าพเจ้าได้ ยืนแต่เสียง
กรึก ๆ วัคหวัค ซึ่งข้าพเจ้าได้ ว่าเป็น
สำเนียงของเธอ—เธอ—ผู้ มีนามว่า เจ้าหญิง
เบญจวลิย์ร้องอยู่แหว ๆ แต่ดูเหมือนว่าไกล
เสียงแสนไกล แล้วต่อไปจะเป็นประการใด
กันอีก ข้าพเจ้าก็หา รู้สึกตัวไม่

(เดือนหน้านายหมิงจูจะเล่าถึงภาพศักดิ์เหล็กนั้น)

แก้คำผิด

ก้วยหนึ่งสือไทยเจมมณับประจำเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๖๗ ในเรื่องภาพศักดิ์เหล็ก
นาฬ มีภาพพิมพ์อยู่ ๑ แห่ง คือหน้า ๓๐๐๘ คอลัมแรก บรรทัดที่ ๔ คำว่า รัดคิกราว ๔๔๘
โปรดแก้เป็น รัดคิกราว ๔๔๗ ก้วย

[เป็นเรื่อง ที่ เกิด ขึ้น ทางภาคเหนือ ของ
โลก แสดงให้เห็นความวิยาศล้ำเคื่องของ
ผู้โดยสารกับพวกกลาสส์ ในการที่ท้องผะฉิน
กับความอดอยากทั้งอาหารแล่งน้ำ เนื่อง
จากเรืออับปางในห้วงทะเลเขตรึง ซึ่งน่าจะ
บรรเทาได้เป็นพวงขาวทวรสสำหรับ นักผจญภัย
ในแคว้นอาลาสกาประเทศ มินามสถานที่
และบุคคลขางนามในท้องเรื่อง ได้ถูก
เปลี่ยนแปลงโดยคำ ขอร้อง แต่อย่างไร
ก็กั, ข้าพเจ้าเบมส์คิง ผู้เขียนเรื่องนี้ ขอ
รับรองโดยเคื่องว่า เป็นเรื่องที่เกิเกิดขึ้นจริง ๆ
ด้วยประการทั้งปวง]

ณวันที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ เรือ
แอสซี่ เป็นเรือนักเดินกรปงามทาสีขาว ซึ่ง
ไกรยบรรทกย่องพักที่ ที่โรงเรียนรัฐบาลส่ง
ชื่อ แลมีผู้โดยสารไปในคำยลต่าง ๆ แด
แนวฝั่งนี้จำนวนถึง ๑๑ คน กำลังทอดสมอ
ลอยล้าอยู่ที่โนม, อาลาสกา เคียวมพร้อม
ที่จะยatraดกลาเค็ลตอน เดินทางไป ยัง แม่น้ำ
คัสโคควิมแล้ว.

กัปตันแมคคิสัน นักเดินเรือที่เชี่ยวชาญ
ที่สกแดนทะเลโปลาร์ กำลังเดินกรายอยู่
บนภาคฟ้า มหาเมฆสีคำลอบพยับอยู่เบื้อง
อาคณเภาภ กระทำให้ท่านกัปตันรู้สึกไม่

ค่อยสลายไป เพราะที่ ๆ เรือแวลซ์ทอดสมอ
อยู่นั้น เป็นที่ขึ้นปราศจากท่าขึงซึ่งเป็นเครื่อง
ช่วยให้พ้นจากมหาสมุทรได้ ทั้งผู้ที่ทำ
กบฏกันกำลังคอยอยู่คือนายแยกสัน คึกษา
จิกรจังหวัดกาฬายัพแห่งอาณาจักรประเทศ
และเป็นเจ้าพนักงานการเดินกวางดวย ซึ่ง
เป็นคนชำนาญในสถลมารค แฉ่นแฉ่วน
มีคในท่งนั้น ก็ยังไม่ปรากฏว่ามา.

สัก ๒-๓ นาทีก็เรือเล็กลำหนึ่ง แฉ่นเข้า
เทียบเรือแวลซ์ ผู้ที่ท้าวเทวชนมายืนเรือ
ย่นทักคือ นายแยกสัน เขากระทำความ
เคารพท่านกบฏคนหนึ่งแล้ว จึงเอ่ยถาม
ว่าเรือบรรทุกพร้อมเพื่อจะออกเดินทางไคหรือ
ยัง เมื่อไคตอบว่า "ได้แล้ว" เรือก็พลัน
เดินเครื่องและทำการถอนสมอ พวกลูกเรือ
ราว ๓๐ หรือ ๓๒ คนไคช่วย กัน ถ้วนสมอขึ้น
เขาไปไว้บนคากฟ้า ส่วนเรือเล็กซึ่งชื่อว่า
"คอร" ก็ไคถูกนำไปขึ้นลอคขวางอยู่ท้าย
เรือแล้ว การเดินทางของเรือแวลซ์ก็พลัน
เริ่มต้นเป็นการเดินทางครั้งสุดท้าย!

หมู่เมฆหมอกกำลังลอยล่องบนท้องอยู่
ไคเรวด้วยเขตรมบนส่งเสริม ทั้งทะเล
เขวียงก็ผาดผานกระทม โหมขึ้นขึ้นด้วยคลื่น
หัวละลอกขาว แต่เรือน้อยลำนึงแล่นฝ่า
พันกระแสน้ำทะเลเข้าไคปรกคึกษา ทราชมาน

บรรลุถึงเขตนคัมเขล, ซึ่งเป็นเมืองแรกที่
เรือแวลซ์ไปจอด มีสินค้ายางอย่างขึ้นระวาง
เรือ รวมทั้งด้านหินอีก ๒-๓ ตัน

อุปเปอร์เป็นเมืองที่สอง ณเมืองนี้
มีสินค้ายางอย่างขึ้นลงจากเรือ และค่อไป
ก็ไคออกแล่นไปจนถึงกคินว้เขไป ซึ่งอยู่ที่
ปากน้ำคัสโคควิม ในที่สุดเมื่อไคแล่นเลย
เข้าไปในแม่น้ำ รอคอยที่คควินชานแกก, เข
เทล, แล้ว สรรพสินค้ายไค ถูกขนลงที่
เฮกแกก ซึ่งเป็นเมืองทนายแยกสันไค
ไปตรวจสถานโรงเรียนแลสวัน.

นายแยกสันกับนายไวเรวคัส ผู้ซึ่งเป็น
คนมีชื่อเสียง แลไคเป็นผู้แทนคนแรก ของ
ประเทศอาณาจักรในการเข้าประชุมที่สภาคน
เกรส มีความประสงค์จะไคร่กบฏยังโม
ไคเรือแวลซ์ ดังนั้น, พร้อมด้วยคนทั้ง
หมก ๖ คน เรือแวลซ์จึงไคใช้จักร แฉ่น
ออกไปจากแม่น้ำ ณเมืองเขเทล ก็ไครับ
บรรทุกเมล็ด ขมคสองสามร้อยตัว และ
หนึ่งนาคยัง ท่านกบฏเอง. ก็ไค ซื่อ
เพื่อ แลปลาสาลมอนแห่งกบฏชาวพนเมือง
ที่แม่น้ำนั้นด้วย.

เมื่อผ่านคลออกกคินว้เขไปแล้ว เรือ
แวลซ์ลำน้อยก็ฝ่าพันกระแสน้ำลลลลลลลล
อยู่ในช่องแคบคัสโคควิม ซึ่งอยู่ระหว่างแนว

ฝั่งกับเกาะนูนีแวก.

เช้าวันที่ ๒๕ สิงหาคม มหาวาตะเจ้า
โคส้านแวงฮานาพออยู่ทางอิสานทิศ เป็น
การจำเริญ ที่จะต้องแล่นไป สู่แหลมอะวินอฟ
เพื่อยกเอาเกาะนูนีแวกเป็นที่กำบังลม ขณะ
นั้นน่าจะเป็นเพราะ โชคอำนวย ลมจึงได้พัด
นำเรือทางทิศใต้ พัดพาเอาเรือลำน้อยแล่น
ลอบไปทางทิศภาค.

โดยความมุ่งหวัง จะให้ถึง เกาะนูนีแวก
ก่อนคำ ท่านกัปตันได้ ทำหน้าที่สุดความสามารถ
แลพยายามแล่นเลียบแนวฝั่ง
ให้มากที่สุดที่ตระเห็นว่าพอพ้นอันตรายได้ แต่
แนวฝั่งทะเลแถบนี้ไม่น่าไว้วางใจได้เลย เพราะ
ห่างออกมาในเขตระลอกหลายไมล์ ยัง
อุดมไปด้วยสันดอนทราย แล ล่องน้ำ คับมาก
หลาย ซึ่งมีสามารถระเผลอเห็นได้จากเสา
กระโถงเรือ.

ลมพายุ ยัง บินชวนกำเริบร้ายแรง ขึ้นทุก
ขณะ คลื่น หัวลอคขาวโกลนถึง โชนมา
ตามกระแสน้ำ ประทะเรือแลตีฟองกระพวย
โคกแตกอยู่ทางหัวเรือ เทสากเข้ามาท่วม
สิ่งต่างๆ ในท้องเรือหมด เห็นได้แต่โคน
เสากระโถงเท่านั้น ยัค็นเรือแอสยักได้
ย้ายหน้าแล่นไปใน น้ำลึกกระดืบ ๘ ฟาธอม อีก
ได้คลื่นผาลดมเท้งเต้งไป มุ่งตรงเกาะนูนี

แวก ทั้งได้จัดการกางใบ เพื่อช่วยให้เรือ
แล่นเร็วขึ้นอีกแรงหนึ่ง แต่เรือแอสยักมี
ผไทเพียงหอยคลานเท่านั้น น้ำก็พัดไหล
ไปทางทิศที่คล้ายเคียว ทำให้เรือลำน้อย
ถูกตีไปที่ละน้อย ๆ จนใกล้ฝั่งมาก.

เวลาผ่านไปนึ่งเข้าอีกวันหนึ่ง ขณะ
นั้น, โดยมีได้มีใครสักใคร่สน น้ำได้ขึ้น
เป็นลำตาลสูงตระหง่าน และแตกกระพวย
ด้วยสำเนียงดังกึกก้อง ยังเกิดเป็นคลื่น
สีขาว และ เขียววน วังวาว ข้ามคาบฟ้า เรือไป
พร้อม กับ ทุก ๆ สิ่งได้ถูก กวาด หายไปใน
ทะเลด้วย.

เรือลอบคว้าง เช่นเคียว กับ ต้นไม้ ที่ถูก
สาบสนับขาด ครั้นแล้วก็เย็นหัวพยายาม
แล่นตัดคลื่นมุ่งไปยังเกาะนูนีแวกอีก.

คีโคลแนก ชายเอสกีโมประจําคาบฟ้า
ได้กระตือรือร้นมาลอบอยู่ ทั้งท่านกัป
ตันก็ได้มาขึ้นคอบอยู่ ช้าง ๆ เพื่อ คอยช่วยเหลือ
เขา ในเมื่อจะถูกคลื่นซัดคว่ำคอไปอีก.

“ระย้าริง!” ชายเอสกีโมไม่เป็นภาษา
ของเขา

“อ้อ, ระย้ามาก คีโคลแนก” ท่าน
กัปตันตอบ “แต่ก็ไม่เป็นไรนัก เกือบ
เรากำลังอยู่กลางช่องแคบอีโคลินแล้ว แล
เข็มชี้ทิศก็แสดงให้ทราบว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

ยังปรกติที่อยู่ ไหน, ล่องวิกที่วน้ำลึก
เท่าใดเน"

อะชาชัก ชายเอสโกโมอีกคนหนึ่งเป็น
คนทั้งลูกทั้งกระดูกตัวกระด้างน้ำ ปรากฏว่า
น้ำลึกถึง ๓๒ ฟาธอม ซึ่ง พิสัยโรโก โกล
อาครัยเซมิซึกคิดว่า เรือแวลย โกลแล่นอยู่กึ่ง
กลางช่องแคบอีโคลินที่เคียว.

พอสาวลูกทั้งชนเคียว แล้วประเคียวเคียว
ยอนสันนายอินนิเยร์ ก็โผล่ศีรษะ ขึ้นมาจาก
ห้องเครื่อง ร้องสั่งให้ท่านกัปตันส่งคนไป
ช่วยสูบน้ำ เพราะปรากฏว่าน้ำได้ท่วมพน
ท้องเรือนล้นไหลเข้ามา ท่วมแมกนิโคแล้ว
ท่านแมกนิสันก็กล่าวว่า อะชาชักก็โกล
น้ำได้ท่วมเรือออกจนหมดคน เมื่อก่อนนั้น
ไม่นานเท่าใดเลย อย่างไรก็ตามได้สั่ง

ให้ชายเอสโกโมไปสูบน้ำครั้งหนึ่ง แลจะต้อง
สูบน้ำให้แห้งให้ได้ คราวนี้ยอนสันเป็นคนสูบน้ำ
ให้ห้องเรือ อะชาชักรับน้ำที่สูบน้ำอย่างลึก
กำลังทางภาคฟ้า แต่, กลับทำให้เขาทั้งสอง
รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก เพราะน้ำที่ล้นไหลอยู่
พลั่ง ๆ เรืออยู่ทุกนาที.

"โอ, ท่านกัปตัน!" เสียงนายอินนิ
เยร์ร้องตะโกนออกมาจากห้องเครื่อง "น้ำ
ท่วมพนท้องใหญ่แล้ว! ใครช่วยสูบน้ำ
หรือเปล่า?"

"โอ! ชายเอสโกโมสูบน้ำอย่างลึกแรงอยู่
นะ" ท่านแมกนิสันร้องท้อย พลางถอย
เลื่อนน้ำขึ้น ออก ควบขวาน วิ่งไป ฟันช่อง
ประตูหลายพัง แลผลุนเข้าไป ทุบทุกด้วย
ดาบตนเอง ก็เห็นว่ากระดุกต้องเรือขึ้นใน
ทั้งสองข้างน้ำท่วมเต็ม.

ท่านกัปตันทาบหนขายข้างเรือ เพื่อฟังว่า
น้ำรั่วเข้าไหน เพราะท่านแน่ใจว่าคงเป็น
โกลเทศน์ แต่เสียงออกกระตกกักก้องของ
คลื่นที่เรืออยู่ลาดดานนั้น ทั้งกลยลึกลับ
หมก ท่านจึงลงไปทางซ้าย และย้าย
มาทางขวาใหม่ แต่ก็หาได้ผลอะไรมิได้
น้ำก็กำลังไหลเข้าท่วมเรืออยู่พลั่ง ๆ มีอยู่
ทางเคียวเท่านั้น คือสูบน้ำออกและถมกัน
วิกด้วยกระชอน เพื่อช่วยให้ เรือชลลดย
ล้าอยู่โกลอีกสักสองสามชั่วโมง จนกว่าจะ
ลงฝั่งคน แลแล้วจะโกลแะพักดกโกลหนึ่ง
แฉกโกลแลมอะวินอฟ.

ท่านกัปตันรับ ขึ้นมาข้างแจ้งให้ทุกคนฟัง
แลให้คนพวกนั้นช่วยกันสูบน้ำและวิกน้ำโดยเร็ว
ที่สุด ตัวท่านเองก็วิ่งไปที่เสากระโดง
จัดการ กางใบ อีกใบหนึ่ง เพื่อช่วย กำลังเรือ
ครั้นแล้ว ก็กลับมากุมพวงมาลัย ด้วยตนเอง
พยายามเร่งให้ เรือแล่นเร็วจนสุดความเร็ว
สามารถ สรรพสำเนียงเสียงคลื่นที่พัดพา

แตกกลิ้งไปมา และกลิ้งผกโชนโชนวิ่งมาตามลม ประตูลูกเรือนน้อยแตกฉานสาครกระเซ็นอยู่เบื้อง กอประกายมทวาทะเจ้าซึ่งดำรงอำนาจพิภพจักรพรรดิอีกโหมออกกระตักเป็นอลหม่านไม่หยุดไถ่ คุประหนึ่งว่าระบือยอมให้เรือแวมป์ลำน้อย อันน่าสงสารรอกพันจากท่าหลัดแห่ไปยังใต้เสียบเลย.

แม้ว่าเรือช่วยกันค้ำหน้าสู้แล่วิกวนจนสุดกำลัง น้ำก็ยังไหลเข้ามามีหยกหย่อน ล่วงเข้าเวลา ๘ นาฬิกา ค.ท. เครื่องจักรกลหยก เพราะน้ำเต็มได้ท่วมห้องเครื่องเสียแล้ว เป็นอันว่าการเดินทางได้ ถึงวาระสุดท้าย ตลอดเวลาการสู้แล่วิกก็ไถ่กระทำเรื่อยไป เค็ม ความสามารถ ส่วนอะชาซิกได้รับคำสั่งให้ ไปช่วยนายอินนิยร์รวบรวมเสบียงกระสุน และ เข็มซิกก็ก๊วยซามรวมทั้งภาชนะอื่น ๆ ที่จำเป็นอีกนิดหน่อย ได้เรือเล็กคอร์เทรียมไว้ แต่ได้ให้น้ำหนักทุกสิ่งซึ่งควมโยนจากฟ้าขึ้น ได้ถูกคลื่นกวาดลงทะเลสิ้นแล้ว.

เรือ ยี่แสน ต่อไปใต้ โดยอาศัยใบเรือที่กว้าง แลพอประสพกระแสน้ำลึกกว่านอก จึงได้ทำการกางใบขึ้นช่วย แต่ก็กลียุกลมก็อย่างน่ากลัว ประกอบทั้งยังโกลสฝั่งอลหม่านนัก ทำนกล้นขึ้นจึงบัญชาให้ถก

ใบลงทั้งหมดปล่อยให้เรือ ลอยเท้งเต้งคว้างคว้างไปตามกระแสน้ำ.

ใบใหญ่ได้ถูกปลด นำลงไปใต้ท้องเรือ แต่ต่างก็ช่วยกันผลักเชือกเข้าที่เสาหัวเรือข้างหนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง ปลายเชือกผูกกับใบใหญ่ ครั้นแล้วก็ได้ใช้ข้อเรืออันยาวทียบเชือกไปตามกระดาน โดยหวังกันว่าใบเรือที่ทำด้วยผ้าใบ คงถูก กทม ลงไปในน้ำท่วม แต่น้ำคงคุกแนยกระชัยประจักษ์ไว้ได้ชั่วคราว เมื่อมีโอกาศให้ สู้แล่วิกได้ านกว่าจะแพ้ ระหว่างนั้นละลอกคลื่นก็เรืออยู่ อธิงคนงทุกขณะ มีฟองผอยฟสาคซึกเข้า มาเบียดทุก ๆ คน ผู้ซึ่งสาละวนอยู่กับการนี้ จนเห็น เชือกเหล่านั้น ถูก ทียบ มลงไปตาม ๆ กันแล้ว.

สองสามนาทีต่อมา การปรากฏว่ามีเหตุวิปริตที่กระตักท้องเรือนี้ การที่จะให้ผ้าใบเรือ ช่วยอุ้มน้ำ มิเป็นการสมหมายแล้ว ทุกคนพากันสอซึกงกใจต่อภาพที่ประสพ อา! มิสามารถจะแก้ไขได้แล้วประการใด นอกจากจะคอยรอกว่าวาระสุดท้ายจะมาถึง. เวลาสามนาฬิกาได้ทราบอีกว่าเรือลอยคว้างไปทางหริภุญชัย น้ำขึ้นหลังเข้มาจนองแล้ว แต่เรือก็ยังลอยละล่องเปะปะอยู่ บางคราวคลื่นก็ซึกักแตกฆ่าสาวก

เข้ามา ทางหัวเรือ นายโรเบิร์ตส์นอนแผ่
อยู่ที่ช่องประตูขึ้นทलयพังข้างกองเชือก แล
เหล่านักลี้ก็เดินไปยืนอยู่ใกล้เรือเล็ก ซึ่ง
จะเป็นพาหนะสำคัญของพวกเขาในมิซัน.

“ได้มึ่มากแล้ว, พวกเรา, แต่ทุก ๆ
นาทีก็คือความหวังรอ” ท่านกัปตันพุกขึ้น
ในขณะนั้น “เรือเล็กลำนี้จะยังไม่ใช้ก่อน
จนกว่าจะถึงที่ลี้”

กาลล่วงเข้า ๓๓.๓๐ ล.ท. น้ำก็ขึ้นปร่ง
พ้นคาบฟ้า แต่เรือน้อยลำนี้ก็ยังคงลอยอยู่
ไต่ คลื่นในทะเลเข้าได้ซัดคัง ๆ ถูกหัวเรือ
กระเด็นลากลเป็นฟองแตกขาว หายไปในท่าม
กลางความดำมืดแห่งราตรีกาลอันแสนวิญญ
มึแสงสว่างขาวพวยพุ่งแสงฟองสีขาว หัว
เรือก็โคลงเคลงเขยื้อน ๆ ลงแลผก ๆ ขึ้น
ไต่คลื่นอยู่ไปมา.

อาการท่งนั้นแสดงให้เห็นว่า เรือจะอยู่อย่าง
เพราะคว่ำลง !

“ปล่อยเรือยเร็ว !” ท่านกัปตันแมค
ก็สั่งร้อง แลยังมีทันซากเสียงก็กระโชน
เข้าคึกเขือกข้างหลังทวยมึค เกือบจะเร็ว
ปาน ๆ กัน ก็โคลนแคกตึกก็อึกข้างหลังออก
ขณะนั้นเรือแฉกยก็ค่อย ๆ โคลงลำน้อยลง
ทางกราบขวา บัดคึด, ที่เรือคว่ำลอบปราก
ไปคาบกระแสน้ำ ทุกคนพากันตะเกียก

ตะกายโชนตามลงทันหะก นอกจากนาย
โรเบิร์ตส์ ผู้ซึ่งซบซายมาไต่เพียงสาย
ระยางเส้นนำ ณ ทันเขาเกาะไว้นั้น เพื่อ
ป้องกันการถลึงคร น้ำตาย.

“ลาก่อนแล้ว-ทุกคน ! ถ้าท่านขึ้นลง
ไต่ ช่วยยอกลูกเรือด้วยกันด้วยว่า กันไปใน
ที่ปลอดภัยแล้ว !”

เสียงร้องของชายเคาะที่รัย ไหวกทั้ง
มากมึลมพายุ แฉว่ถึงท่านกัปตัน ผู้ซึ่ง
ก้มลงระหิยพายุอันวางนอนอยู่ก็ขึงเรือยค
ท่านกัปตันผู้นี้มีคุณสมบัติน่าชมมาก มาก
ว่าจะอยู่ในระหว่าง ยามภยันตราย ท่านก็
ไม่มี หวัไ ที่จะไม่พยายาม ช่วยเหลือเพื่อน
มนุษย์ เสียงร้องตะโกลนของโรเบิร์ตส์ ทำ
ให้ท่านเงยหน้าหันไปครุบ ๆ ก็ไต่แลเห็น
ภาพนายแบกกลัน เกาะเชือกเรือลอบคอกำ
ตะคุ่ม ๆ อยู่ในน้ำ เพราะเมื่อเรือพุงปราก
มากมึกระแสะกลัน เขากระโกลงไม่ทัน
ท่วงที จึงโชนคว่ำเชือกเรือยคแน่นไว ไต่
ท่านกัปตันเล็งไต่โหยง แล้วยึดลูกกลัน
ช่วยเหลือระให้เขาขึ้น แต่ด้วยคลื่นทะเล
โหมกระหน่ำค เรือตะแคงวยไปวยมา มีหุยก
ปานประหนึ่งระล่อมเรือยคนเสียให้ไต่ นั้น, มี
ยอมให้ โอกาศแก่ท่านกัปตันใจอาวี่เลย.

“โยนของลงทะเลเสียยัง !” ท่านร้อง

ทั้ง แลกันไอนั้น, โดยความ^๑คะนทรนถ^๑
ตกไต่ถ้อยในควม^๑มก^๑ ชายเฮสกีโม^๑
คนรวมทั้งนายอินนีเออร์ด้วยได้ ช่วย กันโดย
ฉวยที่ขยรรของต่าง ๆ โยนลงทะเลจนเกลี้ยง
—เกลี้ยงทั้งเรือน^๑เซมิซีก^๑ด้วย! เพราะ

เขาไ้ว่าเป็นเหยื่อ^๑จากอารามตกตลง ใน^๑
ทศ^๑พอล^๑คน^๑ลก^๑หนึ่ง^๑ซึก^๑เรอ^๑ลย^๑พย^๑ชน^๑แล้ว^๑ย^๑
วย^๑ลง^๑ไป ก็พอก^๑ทำ^๑น^๑กับ^๑กัน^๑ได้^๑ฉวย^๑ฉวย^๑
แยก^๑สน^๑ชน^๑เรอ^๑ไ้^๑ ครน^๑แจ^๑ว^๑เมอ^๑ไ้^๑หย^๑พย^๑
ชน^๑ ทำ^๑น^๑กับ^๑กัน^๑ออก^๑ถาล^๑ง^๑พย^๑คย^๑ ฝาค^๑คน^๑
ฉล^๑ม^๑ ชง^๑ ถาล^๑ร^๑ คย^๑ชน^๑ยวน^๑ อัง^๑คย^๑ อยู่^๑เสม^๑
ตรง^๑ไป^๑ยัง^๑ เรอ^๑อื่น^๑จะ^๑ ถึง^๑ ถาล^๑อ^๑ป^๑ย^๑ง^๑ พร^๑อ^๑ม^๑กับ^๑
ชีว^๑คร^๑ม^๑น^๑ย^๑ ชง^๑ย^๑คน^๑ควม^๑ค้ำ^๑ค^๑ของ^๑อากา^๑
ไ้^๑ขม^๑ ไ้^๑ข^๑ร^๑เว^๑ณ^๑นั้น^๑ มี^๑เนอ^๑ท^๑อน^๑เค^๑ม^๑ไป^๑แล้ว^๑
ลวน^๑ด้วย^๑ภพ^๑ส^๑ก^๑า^๑.

ผล^๑ท^๑ส^๑ก^๑ เรอ^๑ย^๑คน^๑อ^๑ย^๑ ก็^๑แล่น^๑เข้า^๑ไ้^๑ล^๑เรอ^๑
แว^๑ส^๑ย^๑ ซึ่ง^๑ถาล^๑ร^๑จะ^๑สำ^๑แก^๑ง^๑ชา^๑การ^๑อ^๑ย^๑ยัง^๑อยู่^๑
แล้ว^๑ร^๑ม^๑ร^๑อ^๑ไ้^๑ข^๑ม^๑ท^๑ว^๑าย^๑พ^๑พิ^๑ ละ^๑ล^๑ก^๑คน^๑
ส^๑ชา^๑ว^๑พ^๑ย^๑ไ้^๑ค^๑ค^๑ระ^๑เช^๑น^๑อ^๑ย^๑ร^๑ย^๑ล^๑า^๑ การ^๑ท^๑
จะ^๑ช่วย^๑เพ^๑น^๑ม^๑น^๑ย^๑เ^๑คร^๑า^๑ห^๑ว^๑ย^๑ชน^๑ เป็นการ^๑
อ^๑น^๑ท^๑ร^๑าย^๑นำ^๑ห^๑ว^๑ก^๑เล^๑ย^๑ท^๑ส^๑ก^๑ แต่^๑, ก็^๑เป็น^๑
การ^๑สำ^๑ร^๑เ^๑ร^๑ส^๑ม^๑ท^๑ม^๑ย^๑แล้ว^๑.

ขณะ^๑ที่^๑เรอ^๑ย^๑ค^๑ด^๑ย^๑ล^๑า^๑ล^๑ย^๑ หย^๑ย^๑ไ้^๑ย^๑อยู่^๑
เห^๑น^๑อ^๑ล^๑ะ^๑ล^๑ก^๑คน^๑ท^๑ง^๑ออก^๑ไป^๑ ทุก^๑คน^๑พ^๑าก^๑ัน^๑
น^๑อ^๑น^๑ร^๑าย^๑ เพ^๑ร^๑ค^๑า^๑ค^๑ภ^๑า^๑พ^๑เรอ^๑ย^๑น^๑ำ^๑ส^๑ง^๑ส^๑ว^๑ ภ^๑า^๑พ

นั้น^๑ไ้^๑ค^๑ล^๑ง^๑ไ้^๑ค^๑ล^๑ง^๑ไป^๑ตาม^๑ก^๑ระ^๑แ^๑ส^๑ค^๑น^๑ ก^๑อง^๑
พ^๑น^๑ที่^๑ค^๑ล^๑ง^๑ไ้^๑อ^๑ย^๑ง^๑ม^๑ัน^๑ค^๑ย^๑น^๑ค^๑า^๑ค^๑า^๑ ไ้^๑ พ^๑ง^๑
ท^๑ล^๑าย^๑ห^๑ล^๑ก^๑ล^๑ย^๑ไป^๑ท^๑ว^๑ที่^๑ค^๑า^๑น^๑ท^๑ี^๑ อ^๑น^๑เ^๑า^๑ !
มี^๑ข^๑ำ^๑ว^๑เ^๑น^๑ำ^๑เรอ^๑ย^๑น^๑ำ^๑ง^๑ำ^๑เ^๑ว^๑ร^๑ม^๑ล^๑ง^๑ส^๑พ^๑น^๑ท^๑ง^๑
ท^๑ะ^๑เล^๑แล้ว^๑!

“เรา^๑ไ้^๑ม^๑ำ^๑น้ำ^๑เล^๑ย^๑ ท^๑ง^๑ของ^๑ชน^๑ๆ^๑ก็^๑ถูก^๑ไ้^๑ย^๑
ลง^๑ทะเล^๑สน^๑” ทำ^๑น^๑กับ^๑กัน^๑ กล่าว^๑แ^๑ก^๑น^๑าย^๑
โร^๑เบ^๑ร^๑ค^๑ส^๑ “แต่^๑เร^๑ำ^๑ม^๑พ^๑าย^๑ ๒ เล^๑ม^๑ น^๑แ^๑ล^๑ะ^๑
ค^๑ือ^๑ควม^๑ท^๑ว^๑ร^๑ค^๑ของ^๑เร^๑ เรอ^๑เร^๑ล^๑า^๑ล^๑ย^๑มา^๑
ท^๑าง^๑ท^๑ี^๑ค^๑ว^๑น^๑ค^๑ก^๑เล^๑ย^๑ไ้^๑ร^๑ำ^๑ ๓๒ ช^๑ว^๑ม^๑อง^๑ ประ^๑
มา^๑ฉ^๑ระ^๑จะ^๑ช^๑ว^๑ม^๑อง^๑ละ^๑ม^๑ล^๑ ฉ^๑น^๑เ^๑ว^๑า^๑จะ^๑ค^๑อง^๑พ^๑าย^๑
ท^๑ง^๑ไป^๑ท^๑ี^๑ค^๑ว^๑น^๑ออก^๑เล^๑ย^๑เห^๑น^๑อ^๑ เก^๑ย^๑ชน^๑เร^๑า^๑
อยู่^๑ท^๑าง^๑ ร^๑าก^๑แ^๑ล^๑ม^๑ฉ^๑ว^๑น^๑อ^๑พ^๑ร^๑ว^๑ ๕๐ ไม^๑ล^๑ เ^๑็น^๑
จะ^๑ไ้^๑”

พล^๑น^๑การ^๑พ^๑าย^๑เพ^๑อ^๑ท^๑ว^๑ร^๑ค^๑ย^๑ร^๑ว^๑ล^๑ม^๑ี^๑ย^๑ค^๑ภ^๑า^๑
ก็^๑ไ้^๑ค^๑ล^๑ง^๑ม^๑ือ^๑ย^๑าง^๑ข^๑ม^๑ก^๑เซ^๑ม^๑ัน^๑ มา^๑ค^๑ร^๑ว^๑า^๑จะ^๑แล่น^๑
ไ้^๑ไ้^๑เพ^๑ย^๑ง^๑ส^๑เ^๑า^๑ห^๑น^๑ค^๑ๆ^๑ เพราะ^๑ล^๑ม^๑แ^๑ล^๑ะ^๑ค^๑น^๑
ซ^๑ึก^๑แ^๑ร^๑ง^๑ มี^๑พ^๑าย^๑เล^๑ฉ^๑า^๑ ๒ เล^๑ม^๑ ก^๑ย^๑การ^๑ร^๑น^๑ำ^๑
ส^๑า^๑ค^๑เข้า^๑เรอ^๑ค^๑ว^๑ย^๑ยัง^๑ก^๑ค^๑ำ^๑ม^๑ ค^๑ว^๑ทำ^๑น^๑กับ^๑กัน^๑
เ^๑ง^๑เป็น^๑ค^๑น^๑พ^๑าย^๑ก^๑่อน^๑ ฉ^๑ก^๑มา^๑น^๑าย^๑อิน^๑นี^๑เอ^๑ร์^๑
ก็^๑เข้า^๑เป^๑ล^๑ย^๑น^๑ แ^๑ล^๑ชาย^๑เฮ^๑ส^๑ก^๑ี^๑โม^๑เป็น^๑ค^๑น^๑ที่^๑สำ^๑ม^๑
ท^๑ี^๑ ส่วน^๑แ^๑ก^๑ส^๑น^๑กับ^๑โร^๑เบ^๑ร^๑ค^๑ส^๑ สอง^๑ค^๑น^๑มี^๑
สำ^๑ม^๑า^๑ร^๑จะ^๑พ^๑าย^๑ไ้^๑ โดย^๑เห^๑ต^๑ท^๑มี^๑ส^๑พ^๑อง^๑ย^๑ว^๑ค^๑
เ^๑น^๑ง^๑จาก^๑การ^๑ร^๑ย^๑ง^๑ถึง^๑ห^๑ี^๑ว^๑ค^๑ก^๑น^๑ำ^๑ว^๑ค^๑ใน^๑เรอ^๑แ^๑ว^๑ส^๑ย^๑
ย^๑ค^๑ค^๑ส^๑ เหล^๑ง^๑น^๑ ผล^๑ก^๑ัน^๑เป^๑ล^๑ย^๑น^๑เว^๑ร^๑ พ^๑าย^๑อยู่^๑

เรื่อย ๆ ตามน้ำที่ ทยายน้ำกระเซ็นจาก
เล่มพายแตกสาครถูกเนื้อตัวหัวหน้า กระทำ
ให้บังเกิดอาการคันตัว, ร่วงเหงา, และ
หัวโหยโหยแรง ร้ายยิ่งกว่านั้นคือความ
กระหายน้ำ แต่อย่างไรก็ดี นับว่าเป็ณญ
ของมนุษย์เคราะห์ร้ายเหล่านี้ที่ใด ก็ยัคนัก
สามารถสลับเกล็ดลมแลแนวสุมไฟแทนเข็ม
ทักได้ มิฉนั้นเรือคนยี่ลำนน้ำท่าจะต้อง
แตกมลงสู่ห้วงขโลทรสุดหยันเสียแล้ว.

“ถึงเวรท่านละ” ท่านกัณท์ยืนยอก
นายอินนิเยร์ ผู้ซึ่งขณะนั้นกำลังนอนหงาย
อยู่ยักยอกเรือยด ส่องตาเหม่อมองท้อง
ฟ้า พอไคยนี้ เขาก็หันมามองที่ท่านกัณท์
แล้วถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ ?

“โอ, เป้ล่า” ท่านกัณท์ตอบ “นอก
จากเรื่องเวรพายของท่านแล้ว”

หากยักริษาของหัวหน้าข้าง คล้ายกัณท์
ดื่มยัณญะ ของ เขาไค้ วิปลาก เลื่อนลอยไป
จากร่างแล้วฉนั้น อาการที่เขาถูกขืนนั่งรับ
พาย ๆ น้ำไค้ไม่เลิกยักยอกโหลยเลย แต่
ต่อมาดูเหมือนว่ายยังชั่วขึ้นบ้าง ก็จึงเริ่ม
รู้สำนึกตน.

ระหว่างวันมหาภัย ที่เรือยคลำนอย
แล่นแกว่งคว้างไปในคาบสมุทรอัน แลไพศาล
ปราศจากความหวังที่จะประสพภาพพิศประ

เทศนั้น ทุกคนต้องพากันไค้ริษความแล่น
วิยาคล้าเค็ญเพียงน้ำตาตก ทั่วยอาการ
อย่างไค้ค้อย่างไค้ยั้งนั้น ก็เหลือที่จะกล่าว
พรรณาให้ถ้วนถูก ต้องได้ นอกจากจะ
สรุปรวมความว่า ความหิว, ความอกหลย
อดนอน, ความกระหายน้ำ, อาการหนาว
สั่นครันนั้นครันตัวเพราะลมแล่นน้ำซึ่งพิก
พานแลสาครกระเซ็นขโลมฉวนอยู่เสมอนั้น
นั้นแหละ, คือข้อกรณียแห่งความยากวิยาค
ภาพที่แลเห็น ขณะเมื่อเรือลอยอยู่ในท่าม
กลางทะเลลัดถวนหนึ่ง ๆ นั้น นอกจาก
ขอบฟ้าจรกัณท์แนวน้ำแล้ว ก็คือหัวล่ลอก
คลื่นขาวกลลกลังแกรวพวยอยู่เฉาะหน้า
มีหูกหย่อนเลย อนิจจา ! มันเป็นนาว
ภัยอันแสนร้ายกาจแท้ !

“เราเรไค้ น้ำกินกันแล้ว !” ท่านกัณท์
ร้อง พลางมองคุหม่เม่นซึ่งลอบสลอนอยู่
เบื้องบนนภาภาค อันแสดงว่าฝนกำลังตั้ง
เค้าระตก ทุกคนต่างก็เลิยวิมยปากซังแห่ง
ผากทั่วยความยัคยินนี้ ต่อมาสักสองสาม
นาทีพระพิรุณก็ไค้รบปรวยประพรมลงมาเพียง
ชั่วหนึ่ง มนุษย์สุคตล้าเค็ญ ๔ คนพลันดิชซาบ
เลิยผ้าน้ำมันคนละซาบ ยักรางรวบไค้
ฝน ไค้ น้ำประมาณ ๖-๘ ช้อนไค้เท่านั้น
แต่น้ำน้อย ! น้ำฝนกลลกลายเค็มทุนน้ำ

เกล็ด เหลลทระกิมกีนไค ทั้งนี้เพราะเสื่อ
น้ำมันถูกน้ำทะเล แลเกล็ดเค็มจับ อยู่จนแห้ง
จึงทำน้ำฝนเจกเป็นน้ำเค็มไปไค บัคนั้น เหม
ก็ขางลอยเลือนเลือนไปทางอื่น ฝนก็หยุด
ตก เป็นอันว่า ต่างก็ไม่ได้ น้ำกินกันเลย
จำเป็นต้องกลั้วกลืนด้วยความกระหายระงับไว้
ในทรวงอกอันแสนระทมไปพลางก่อน.

รุ่งขึ้นเช้าวันท้าว จึงมีฝนตกลงมา ๒-๓
เม็ด ท่านกับขันชนอยู่ที่หัวเรือ แหงนหน้า,
อ้าปากกว้างพยายามแซ่จ้อครอขยิบตบฝนกลั้ว
กลืนลงจนคอพองแก่ กระหาย-กระหายมาคั้ง
๕ วันแล้ว.

สำหรับ นายแบกสิน คลอด วาระแห่ง
ความมหาพิโยค ดวงหน้าของเขาย่อมผิว
คล้ำหมองน่าทระสิ สองแฉกร์แดงกำเพียง
ลูกตาลึง คลึงร้องอยู่เฉพาะระคัยฟ้าทวย
แนวหน้า ร้องครึมทึบทยวนท่อนฉั่นแปรวากยิ
กิริยาเป็นอนไปเลย มันเป็นภาพอันเต็มไป
ด้วยสีเขี้ยวเข็มซี แซ่แห่ง กระสินธุ์ สมท อันแล
ลือๆ สุกส่ายตา วันแล้ววันเล่าก็เห็นแต่
ภาพซนกัน รวยจน-จนภาพนกงางนวล
ปรากฏโผยวนเวียนรอบขริเวร เห็นเรือยด
ท่านแมกคิสิ้นพลันด้วยขันทก “คอลท์” ยิง
ขึ้นไป ๒-๓ นาที โดยหวังจะเอนาณเควระที่
ร้าย ๒ ตัวนั้นเป็นอาหารวิเศษ พุระงับความ

หิวโหยไคยัง แต่, การยิงบนเรือซึ่งแล่น
โคลงเคลงตามทะเลอวกกลืนอยู่เสมอนั้น เป็น
การไร้ผลอย่างเอก ฉนั้นลัทธิครู่ต่อมาท่าน
กับขันก็เลยหมกครีทลอาอยากไค ทิพย อาหาร
๒ ตัวนั้น จึงไคหยุดยิง และเลียงเกินมาก
หัวเรือใหม่ พलगเพ่งสายตากาภาพฟ้ากับน้ำ
เบื้องหน้า ฉวาระนั้นเอง ท่านก็พลันแล
เห็น แลเห็นสิ่งหนึ่งมีขมยอก ๓ ขมค้ำ
คุดมๆ อยู่แนบแนวเส้นฟ้าทวยน่านนั้น มี
ระยระยหักจากแคมขวาของเรือขยไปไม่สู้ไกล
นักเลย ภาพใหม่ที่เขาฉิยหน้าท่านขณะนั้น
กระทำให้ท่านปากตาอันขำมิวของท่าน แล้ว
ก็เพ่งพิศพิณิจูอีกครั้งหนึ่ง พलगกล่าว
เปรยๆ แก่ตนเองว่า “ใช่เน, ใช่แผ่นดิน
แน่ แต่ถ้าเราวิ่งว่า ข้างหน้ามีแผ่นดิน
แล้ว! พวกนี้ก็จะกระโดดกระโค้นกันที่ด้วย
ความตกตื่น และเรือก็จะคว่ำมน้ำตาย
คามๆ กัน” ฉนั้น ท่านจึงทรูกว้างลงนั่ง
โดยหวังจะบอกเล่ากันอย่างเจียบๆ.

“นั่นะพวกเรา” ท่านเริ่มพูดเจียบๆ
“สมมุติว่า ข้าพเจ้าไคเห็นแผ่นดินแล้วตรง
หน้าท่าน พวกท่านต้องพากันโลกเอนอย่าง
คนบ้า จนทำให้เรือคว่ำไคที่ เกียว จะ
วิ่งไหม?”

“ทำไม? หมายความว่าอะไร?” คำ

ตามประโยชน์พุ่งออกมาจากลำคอของพวกเขา
นั้นพร้อม ๆ กันทันทีทันใด “ท่านเห็นแผ่น
หินหรือ? เรือแล่นมาถึงไหนกันแล้ว?”

“นั่นนี่ ๆ และข้าพเจ้าจะบอกท่าน” ท่าน
แมกก็สันคอบ “พวกท่านต้องเงยบ่าอย่า
เอะอะไป ข้าพเจ้าแลเห็นยอดคำ ๆ ๓ ยอด
ทางแคบขวาเรือไกลออกไปโน่น เชื่อว่าคง
เป็นแผ่นดิน แต่ยังไม่แน่ว่า จะต้องควง
คูใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม อย่าคิดเกินให้
เกินไป มิฉะนั้นเรือเราจะคว่ำลง”

ทุกคนพากันนิ่งๆ ขณะที่ท่านก็ค้น
หาคำดูภาพนั้นอีกเป็นคำที่สอง ในที่สุดก็
ประกาศว่า “มันเป็นแผ่นดิน!”

การสงบเงยบ่าใน เมื่อใด ทรายขาวก็ ประ
หลาดซึ่งไม่หวังเลยว่าเรือได้พบเกาะเห็นนี้ มี
เป็นอันยาวเหยียดอยู่ใต้ ทุกคนรู้สึกว่าการที่
ภัยอันตรายได้เกิดใหม่ ต่างก็ชวนกันขมหัว
ขมวดเสียดหา พวกเขาคงคิดกันไปตาม ๆ กัน.

เรือแล่นไปไกลเข้า ๆ จึงเห็นว่าสิ่งคำ
คำ ๆ เมื่อใกล้ขึ้น กลับกลายเป็นกระโจม
สีขาวเยี่ยงสถานที่พำนักของชาวเอสทิโม ทำ
ให้โหลดยายขึ้นอีกมาก แต่พอแล่นเข้า
ไปใกล้ อีก ก็พลันถอยกลับหวาดหวั่น
ร้อน ๆ ไปด้วยกันทุกคน เพราะกระโจม
ขาวทั้ง ๓ นั้น ขวรถกลดอพบขึ้นไปจนเวลา

แท้จริง, กระโจมสีขาวที่แลเห็น คือคน
นางนวล ๓ ตัวเกาะอยู่ที่สันคอนทราย แล้ว
ไต่ขึ้นขึ้นไป แคบ ๆ คล้ายกับกระโจม
กางอยู่บนพื้นดินทรายกระนั้น.

ความ หวัง ที่ จะเหยียบ พ้น แผ่นดิน แห่ง
ความ เสรีภาพ กลับกลายเป็นอื่นไปแล้ว แต่
อย่างไรก็ตาม เนื่องจากที่ใด เห็นสันคอนตั้ง
อยู่เฉพาะหน้านั้น ทุกคนมั่นใจว่า แผ่นดิน
จริง ๆ คงอยู่ไม่ไกลเท่าใดนัก และเมื่อหยุด
เรืออยู่ ๒-๓ นาที เพื่อสำรวจภูมิฐาน สันคอน
ทรายแห่งนี้ ซึ่งยาวไม่ต่ำกว่า ๖๐
ฟุตแล้ว ก็ออกเรือแล่นต่อไปใหม่ โดย
คาดหมายว่า จะได้พบ แผ่นดิน ก่อน เวลาค่ำ
เมื่อเวลาที่ลุลจากเรือขบเคี้ยวไปตรวจท่าเล
สันทรายแห่งนี้การจึงปรากฏว่า แท้ทั้ง ๒
ข้างของแยกสัน, โรเบิร์ตส์. กับชายเอส
ทิโมอีกคนหนึ่ง เป็น แท้ตายแล้ว ทั้ง ๓ คน
เพราะการ นั่งแช่อยู่ กับ น้ำใน ที่ ๆ เคียวโดย
เฉพาะทั้งหลายวันนั้น กระทำให้โลหิตขาด
เย็นจนหยุดทำงานที่ ประกอบทั้งเขาเหล่านั้น
ใช้รองเท้ายาง ส่วนท่านก็ค้น, แลชาย
เอสทิโม อีก คนหนึ่งนั้นใช้รองเท้าเอสทิโม
(รองเท้ามีก้นกลิ้ง) ซึ่งทำด้วยหนังหยาบ เป็น
รองเท้าใหญ่และไม่เย็บกันน้ำ ฉะนั้นเท้าของ
๒ คนจึงมี เป็น อันทรายน ๆ ๓ สหยาบมาพร้อม

ทุกชีร่วมลำเค็ญ นำสงสาร สมเพศด้วย กัน
นั้นเลย.

น้ำแฉกหนึ่ง มีฝั่งยุง หลัวแลไม่
ลอมมาตามน้ำ แสงเงาเห็นวักไถ่ฝั่งเข้า
มามากแล้ว.

ขณะที่เห็นภาพบนแผ่นดินปรากฏอยู่เบื้อง
หน้าโน้น เป็นเวลาโพล่โพล่ ไกลระคำอยู่
แล้วรอนๆ การที่จะชิง ถึงฝั่งก่อนคำไม่
สำเร็จเสียแล้ว เพราะน้ำคอนกลีบไหล
เชี่ยวแรง ความครมคำของอากาศแห่ง
วิฤติกาลมีกักพัน ปกคลุมในชั่วเวลาต่อมา
กระนั้น เวลาก็คงแล่นเข้าสู่ฝั่งอยู่เรื่อยๆ โดย
มีรู้ว่าไต่ ไป ถึงไหน ต่อไหนกันแล้ว จน
กระทั่งในที่สุด ท้องเรือครุกครุกไปกัยโคลน
หยุคอยู่.

พวกนั้นจึงการ ยักพาย เป็นหลักผูกเรือ
ไว้ แลแรงมือกันลงเดินยกโคลนเข้าหน้า
เข้าหาฝั่ง ซึ่งเขาพากันเชื่อว่าคงอยู่ใกล้ๆ
นั้นเอง เพื่อจะหาน้ำดื่มไว้ประทานและหา
ที่ๆ หลบซ่อนให้เป็นสุขที่สุดเสียบ้าง อนิจจา
ภาพหมู่ มนุษย์ผู้เคราะห์ร้าย รุง มีอันเดิน
คล้าหาทางอยู่ใน ท่ามกลาง ความมืดมนอน
ทกกาล และในจำนวนนั้น ๓ คนมีชาววมชา
ตายใช้กัวเดินไต่อย่างน่าทึ่งที่สุด ภาพ
นั้น, ถ้าท่านสามารถมองเห็นให้เห็นได้แล้ว

ระ ทรงควรว ทภัย ประ สาท ของ ท่านให้รู้สึก
สลกเวทนาต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก เหล่านั้น
เพียงไร!

เกินไปไหมไกลเท่าใดนัก ต่างก็รู้สึก
ว่าได้มาประสพร่องน้ำลึก เข้า ร่องหนึ่ง แล้ว
เป็นร่องน้ำที่มีใครสามารถข้ามพ้นได้.

ความมุ่งหวังเป็นอันล้มละลายอีก ทาง
ทิศทิศคือ, เห็นตามรอยเท้าเดิมกลีบเรือ
คอยนาชนเวลาเข้าฝั่งพายให้ ถึงฝั่งทีเดียว.

ภายในเวลา ๒-๓ นาที น้ำก็ไหลขึ้นอย่าง
รวดเร็ว พักกินโคลนกลีบรอยเท้าเดิมหมก
อากาศคำคอรอยๆ กายก็ ประสานส่ายคาให้
ผ้าฟาง มีสามารถ เห็น อะไรได้ นอกจาก
ภาพสีดำคือ เขาชวนกันหยุกคล้าหาทาง
อยู่ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วก็พากันค่อย ๆ กว้าว
เกินไปในน้ำ ซึ่งไหลท่วมหัวเข้าอยู่ แล้ว
โดยปราศจากแว้วว่าเรืออยู่ลึกลงไป.

“เราจะพากันมาลงน้ำตายหรือ?” ท่าน
ก็ขำขันเป็นคนร้องขึ้น “เราต้องว่ายน้ำฝั่ง
หรือมีฉนวนถึขยายแถวเกินหาเรือ” เมื่อเห็น
ว่าทุกคนพร้อมใจกันเดินกลีบยั้งเรือแล้ว ท่าน
ก็กล่าวต่อไปว่า “ก็แล้ว เราต้องขยาย
แถวเรียงให้กว้างที่สุด เพื่อจะได้ มีเนื้อที่
ให้คล้าหาไ้มากตามความสามารถ ลำห้วย
พวกท่านที่ขาตายนั้น จงพยายามผลักให้จม

มันลึกกว่า เพราะเราต้องทำไปเพื่อชีวิตของเรา
พวกเราทุกคน

พี่สหายเราแถมร่วมเป็นร่วมตาย เหล่านี้
พยายามเรียงแถว ก้าวคล้าทางตรงหน้าของ
คนสู้กับความล้มเหลว มันเป็นทางที่มีโคลน
เหลว น้ำไหลท่วมเข้า แต่เต็มไปด้วยความ
มหัศจรรย์ อธิษฐาน ! ทุกๆ ก้าวที่ ขยับขึ้น
เปะปะไป ในน้ำคล้าคลาน เพราะความรักชีวิต
ของคน ประจักษ์ถึงความอึกโวยโหยหิว
กระหาย เพียงชีวิตจะมีลงนั้นเป็น
ทัศนียภาพที่เรศนียาเป็นที่สุด

“เรื่ออยู่แล้ว !” อธิษฐาน พี่สหาย
ก็โม้ซึ่งเป็นคนอยู่สัปดาห์ทางขวามือร้องก้อง
ทุกคนมีใจหิวว้ายด้วยความปลานปลม
เป็นลนพน์ วิกรรมกันขยับขึ้นจนเรือ
พุ่งอวดกาลแล้ว เรือเวลานั้นต่างฝ่ายต่างก็
ไต่ข้างเท่าเทียมกัน พันคน แห่ง ความ เสรีภาพ
แล้ว เป็นพันกันซึ่งจวนเจียนจะไม่มืหัวจะ
ไต่ข้างเหยียบ ความขี้ขลาดโมทย์ในชีวิต
พอกพ่นหลัง อยู่ในกองไฟเพียงไร ก็ สุก
หยังให้ถึงไค้ อ่า ! ชีวิต ของพวกเรา
แตกเป็นชีวิตที่เล่นรอก หลุด อึงหัด มฤค
เข้ามาได้อย่างแทบไม่มีหัว
วิมเสนาน้ำชายเอสก็โม้ คน กิ่งลึงเกีย
ไม่ ทลชนาอยู่ คนเหล่านี้ได้ตอบคำถาม

พวกเขาว่า หมู่บ้านที่ไกล ที่สุดอยู่ห่างจาก
พื้นดิน ๒๐ ไมล์ และคำขอขึ้นแรกก็คือน้ำ
ชายเอสก็โม้ คณะ นั้นก็ นำไป ถึง ทะเลสาบ
เล็กแห่งหนึ่ง ความกระหาย ซึ่ง ยกลัน
อยู่ในทรวงอกมาคั่ง & วันนั้น ขยับประทุ
ว่าน้ำในทะเลสาบจะไม่พอกิน ถึงแก่ทำ
กันขึ้นห้ามว่า สมควรกินเพียงคนละถ้วย
ก่อน เพราะถ้าหาไม่แล้ว น้ำเกรงว่าต้อง
จะเสีย ซึ่งทุกคนก็ไปปฏิบัติตาม
ความ กระหาย ของตน เป็น อันคืบลงไป
ด้วยถาวรสมรสน้ำจืด ครั้นแล้วสหายเอส
ก็โม้ให้ชาวพวกนั้น ก็ไค้ ให้ปลาข้างมอน
แห้ง ๒ ตัว กับกระเพาะเล็ก ๆ ใส่ น้ำมันแมว
น้ำ (แคว้นเอสก็โม้แจกเห็นอใช้น้ำมันแมว
น้ำคางนย) เมื่อไค้ลึงมือก่อไฟในกระท่อม
เก่าๆ หลังหนึ่งแล้ว สหายเอสก็โม้ไป
หยิบเอากระท่อมเข้าใบใหญ่ ถมค้ มาจก เรือโอ
เมื่อก (เป็นเรือที่ทำด้วยหนัง พวกเอสก็โม้
เรียกว่าโอเมื่อก) ใส่ น้ำเค็มแลค้มาจกเคือก
พอเคือกแล้วเขาก็หยิบเบ็งใหม่ก้ามหนึ่งใส่
ลงไปนั้นกลายเป้นรสคล้ายๆ กาแฟอย่าง
อ่อนไค้ ครั้นเคือกสุกแล้ว เขาก็รินแจกให้
พวกพลกียานพลก้เมืองผู้ศอกหยากิน น้ำ
หม้อหนึ่งหาพอไม่ ต้องดื่มกันใหม่ราว ๒-๓
หน กินกันจนแล้วก็ทุยสย และจัดการ

ชักเสื่อผืนซุงเกล็ดเค็มจิบแห้งตากแดด ใน
ที่สกต่างก็ชวนกัน นอนหลับสนิท อย่างสบาย
ที่สกกว่าการนอนครั้งใด ๆ.

วาร์รุ่งขึ้นก็ได้มาถึงชนบทแห่ง สลิกไป
ถามท... อึ้งขณะพวกนักดำสังขามร่องน้ำ
ลิกเมื่อวันวาน ได้เห็นเรือกาแบกส์ (เรือ
เพียวใช้หนึ่งทีม) ประมาณ ๒๐ ลำแล่น

เป่นวงกลมอยู่ห่างจากฝั่งในย่านสมุทร เหล่า
เอสกิโมในเรือช่วยกัน ว่องเอ็ด สนั่นทวนไหว
และใช้พายก็น้ำแตกกระจายอยู่เสมอ นี่เป็น
วิธีขับปลาวาฬของพวกเขาคือปลาวาฬจะ
ค่อยว่ายวน อยู่เลาะในเขตรวงกลม ของเรือ
เท่านั้นสามารถเสกตลอดออกมาได้ และ
เมื่อน้ำทะเลกลบยั้งได้ สักวันต่าง ๆ เกยโคลน

อยู่ราว ๒๒ ตัว นี่ไม่ใช่แค่เลาะโซคของ
พวกเอสกิโมเข้าของท้องถิ่น ยังนับว่าเป็น
โซคปากของพวกเรือแตกอีกด้วย ก็อะไร
เล่า, จะเป่นอาหารที่กินไปถ้วเนือปลาวาฬ
ในเมื่อคนนี้เป็นชนชาติผิวขาว, ลกมากลก
ปนร่วมญาติอยู่ก็ยเหล้าชาวชาติเอสกิโม ซึ่ง
อยู่ในเขตรแคว้นแคนโดล คังวอัย ๆ ไม่ล่เป่น
กำหนด.

พวกนค่างอยู่กัน ๒-๓ วัน ภายหลัง
เมือเรือโอเมียกลำใหญ่ ออกเดินทางมาแลย
ปากน้ำคัสโคควิม ต่างก็ไ้พลอยอาศัย

โดยสารมาด้วย เรือแล่นเรียบตามฝั่งมา
ไ้ ๕ วันก็ถึง แปปกา, สลาคันเกล็ด ระหว่าง
วันเหล่านั้นบุคคลพวกนี้ต้องกินเนือ ปลาวาฬ
และเมวน้ำเป่นอาหาร ฉะเมื่อนี้, ก็ไ้พย
ฝรั่งผิวขาวร่วมชาติร่วมภาษาไ้ยวกัน ซึ่ง
นับว่าเป็นครั้งแรกที่ไ้เห็น นับแต่ออกจาก
เมืองเบเทลมา.

ถัดจากนั้น, พวกนี้ก็ได้ โดยสารเรือ
โกล์ม เบียร์วอร์ แล่น เข้า ลำ น้ำ คัสโคควิม
มาหยุดจอดที่เมืองเบเทล และได้รักษา
ตัวกันอยู่ ๒-๓ วัน.

ครั้นแล้วก็ออกเดินทาง ทวนแม่น้ำขึ้นไป
อีก ทุกคนพากันสงสัยโหมมาก ในการที่
ชาวเรือฮิปปาง นั้นแพ้วหลาย มาแล้ว ทุก ๆ
ละแวก เรือทอดที่ใด ที่นั้นก็มีเด็กเอส
กิโม ๒ คนยืนคอยรับ และนำคณะเรือแตก
ไปยบ้านชนบท พวกนี้ต้องถูกรับประทาน
ขนมขงขึ้นหนึ่งหรือหน้าชาด้วยหนึ่งร่วมกัยทำน
เจ้าบ้านทุก ๆ บ้าน มีฉนั้นระลือกันว่าพวก
นี้น่ารังว้ายมาสู่ท้องถิ่นค้ายลนั้น ๆ โดย
เหตุที่เป็นคนรอกมาจากรากความตาย.

ไ้ในที่สุดก็ไ้มาถึง มัคกรัก ถัดจากนั้น
ไ้ระหว่างแม่น้ำยัคค และ คัสโคควิม มีระยะ
ยาวถึง ๑๐๐ ไมล์.

การเดินทางผ่านระยะนั้น กินเวลาถึง ๖

พ.ศ. ๒๔๗๖

๒๕๗

นาวาภัย

วัน จึงได้มาถึงขอนแก่นซึ่งเป็นย่านร้าง
ออกจากย่านนั้น แล่นเข้าแม่น้ำมูลมา ๖๕
เขื่อนมีสัน อันเป็นชนบทที่มีพาณิชยกรรม
ณที่นั้น ก็เมื่อได้ โดยสารเรือลำหลังที่สุด
แล่นลงมายังขอนแก่น

ท่านผู้จัดการ ชิบ. แห่งนครขอนแก่น
เมื่อเรือมาถึงขอนแก่นที่เขตที่มีเขต พลันก็
เรือ "เมเตอร์" บรรทุกคนจำนวนนี้ พา
มาส่งยังโนม โอ! วันนั้นเป็นวันที่มีมนุษย์
ที่น่าสงสารเหล่านี้ได้พบหน้าลูกหน้าเมียของ

คน นี้เป็นเวลา ๑ เดือนกับ ๑๐ วัน แต่
ที่ทนทรมานเนื่องจากนาวาภัยในแคว้นอาณัติ
กาประเทศ!

อนิจา! ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ท่านคง
จะสงสัยมาก ในเมื่อท่านทราบว่า นาย
แยกสันได้เสียชีวิตลงแล้ว และในที่สุด
เขาก็ได้ ถึงแก่กรรมในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง
เพราะมีพยาธิวิทยาแห่ง เรือ อธิบายในภาค
สมุทเขตรัฐนี้แน่แท้ ก็ด้วย!

๖๗. ท่านผู้เป็นประมุขจำเป็นต้องเลือกคนดี

ถ้าท่านถูกขานที่ดีก็เท่ากับท่าน

สั่งการตัวของท่านเอง

แต่คนเช่นไรเป็นคนดี

นั้นสุดแล้วแต่กรรมตา

ให้ปรากฏ.

ของ น. ส. พิษณุวนิ

เมนูอาหาร

ประจำเดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๘

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

คำ

หวาน

๑ แกงไก่ “เนื้อระกาสับกับเห็ดหอม” ๓ น้ำ “ขนมอีไทย”

๒ แกงเผ็ด “กุ้งก้ามมะเขือเทศ” ๔ แห้ง “ผัดขี้ปลา”

๓ เครื่องเคียง “ไข่ทอด”

ของว่าง

๔ ยำ “คอกขจร”

๓ น้ำ “ขนมเงินใหม่”

๕ เครื่องดื่ม “ไข่ปลาทอด”

๒ แห้ง “ขมิ้นขมิ้น”

การ

๑ แกงจืด “เนื้อธากาสับกับเห็ดหอม”

เครื่องปรุง ไก่, เห็ดหอม, ใบคนช่าย, น้ำเชื้อ (กระดูกไก่ต้ม) น้ำมันหมู, น้ำเค็ม, กระเทียม, ผักชี, ต้นหอม, พริกไทยป่น,

วิธีปรุง หั่นไก่แล้วเอาแต่เนื้อสับให้ละเอียดจนเป็นลูกชิ้นไก่ กระดูก ทุบให้แตกคั้นเป็นน้ำเชื้อ แล้วเติกห้อมด้วยน้ำร้อนให้พอจืด รินลงที่คั่วทิ้งเสียล้างให้สะอาด ฝักใบคนช่าย ส่วนก้านนั้นคั่วก็เป็นท่อนสั้น ๆ ประมาณ ๓ ของคั่วก็ให้สรวบ เกิดผักชีคั่วรากล้างน้ำแล้วหั่นรากนั้น ต้มไปกับกระเทียมจนละเอียด เอน้ำมันหมูใส่ในหม้อแต่เล็กน้อยตั้งไฟพอร้อน จึงเอากระเทียมและรากผักชีที่คั่วไว้ ผัดไปกับเห็ดหอมพอหมักกลิ่นหอม แล้วตักน้ำเชื้อใส่ลงไปพอเดือด จึงหยิบ ลูกชิ้น เนื้อไก่ ใส่ลงเหี่ยวระน้ำเค็มชิมรสเมื่อรดีเหมาะแล้วจึงใส่ต้นหอม, ใบคนช่าย, พอสกัแล้วปล่อยให้เย็นจากเตา เมื่อตักลงชามแล้วจึงโรยผักชีกับพริกไทยป่นที่หลัง

๒ แกงเผ็ด “กุ้งกับมะเขือเทศ”

เครื่องปรุง กุ้งสด, มะพร้าว, มะเขือเทศ, หอม, กระเทียม, พริกแห้ง, พริกไทย, เกลือ, น้ำตาล, น้ำเค็ม, ตะไคร้, ข้าว,

วิธีปรุง ชุตมะพร้าวคั้นกระเทียม ปอกกุ้งชักไส้ ผ่าหลัง ล้างน้ำให้สะอาด ฝักมะเขือเทศ ผ่าออก เป็นชิ้น ๆ พองาม (ถ้าเป็น มะเขือเทศ ผลเล็กก็ไม่ต้องผ่า) ล้างน้ำ แคะ พริกแห้ง เอาเมล็ดออกแช่น้ำแล้วสับคั่วให้แห้ง ปอกหัวหอม กระเทียม, หั่นตะไคร้, ข่านิคหน้อย, ของเหล่านี้รวมลงครกตำไปคั่วด้วยกันพร้อมกับเกลือ และพริกไทยจนละเอียด คั้นหรือเอาถุงคั่วลงไปคั่วสัก ๒-๓ กุ้ง ช้อนหัวกระเทียมใส่หม้อแกงตั้งไฟไปจนแตกมัน จึงตักพริกขี้หนูที่ตำไว้ นั้นใส่คั่วลงไปจนหอม เติมน้ำกระเทียมพอควร ตั้งไฟจนเดือด ใส่น้ำ กุ้ง และมะเขือเทศ เหยาะน้ำตาล น้ำตาลชิมดู ถ้ายังไม่รดีเปรี้ยว จึงเติมน้ำส้มมะขามนิดหน่อย เติมน้ำเปรี้ยวของมะเขือเทศบ้าง เมื่อรดีเหมาะแล้วเป็นใช้ได้

๓ เครื่องเคียง “เบ็ดลอก”

เครื่องปรุง เนื้อหมู, มันหมูแข็ง, หมู
แฮม, เมื่อกี้ยวหรือลูกเกาลัดอย่างใด
อย่างหนึ่ง, หอมฝรั่ง, กระเทียม,
ผักชี, พริกไทย, ดอกจันทร์, ผักกาด
ปลี หรือกระหล่ำปลีก็ได้ น้ำเคี่ยว,

วิธีปรุง ล้างเนื้อให้สะอาดคั้นด้วยมือ
แล้วเอามันกรรกลากขาวลงไปจนถึงสุก
คอ เอามันละลายหมดค่อย ๆ เติมน้ำ
เนื้อออกจาก กระทงให้ เนื้อ อดไป กับ
หนึ่ง รดกระทงออก ที่ละน้อย ตาม ที่
เขี้ยวไว้ จนหมดคั่ว เอาออกมาทั้งโครง
จึงกลั้ว แล้วล้างน้ำให้สะอาด แขนวไว้
ให้เสกคั่ว ชูค เนื้อ ที่ยังติดอยู่กับ
กระทงออกให้หมด ส่วนเครื่องในนั้น
ใช้แต่กระเพาะ คั้นและหัวใจล้างให้
สะอาดหันให้ละเอียด จึง ล้าง เนื้อหมู
มัน หมูแข็ง นิด หน่อย แล้วสับจน
ละเอียด เอาเนื้อไก่ที่ซีกไว้ ผสมสับไป
ด้วย หมูแฮมนั้นหันชิ้นเล็ก ๆ คั้น
เมื่อกี้ยวลอกเปลือกล้างน้ำเสียอีกทีหนึ่ง
ถ้าจะใช้เกาลัดก็ผ่าน เป็นชิ้น ๆ แล้ว
อย่าใช้เมื่อกี้ยว หั่นหอมฝรั่งเป็นชิ้น
สี่เหลี่ยม ซอยกระเทียม คั่วรากผัก
ชี พริกไทย กระเทียม ดอกจันทร์

เข้าด้วยกันเตรียมไว้ ล้างใบผักกาด
ปลี หรือกระหล่ำปลี เลือกเอาอย่าง
ใดอย่างหนึ่ง แล้วสับคั้นไว้ ถ้าใช้
กระหล่ำปลีใช้ทั้งกบ จึงผสมเครื่อง
ที่หั่นไว้ เข้าด้วยกัน พร้อมทั้งเมื่อกี้ยว
และรากผักชีที่คั่วไว้ด้วยเหาะน้ำเคี่ยว
คั้น นำนมคั้น หั่นผักชีโรยเคล้าให้
ทั่ว กัน ท่อใบ ของ ขี้ไฟชิมดู เมื่อ
เหมาะก็แล้ว จึงหยิบกระหล่ำปลีทั้ง
กายสอดเข้าไปใน ตัวเย็บ แล้วบรรจุใส่
ที่เคล้าไว้ ให้กระหล่ำปลี หุ้มได้บรรจุ
จนเต็มอย่าให้แน่นนัก แล้วเขี่ยรอบ
ที่กรวดไว้ นั้นเสีย แล้วพียงลงใต้ท้อง
ขาทั้งสองก็พียงเสียด้วย เอา กระทะ
เหล็ก ขนาดใหญ่ ใส่ น้ำ ตั้งไฟ เอา
กระเบื้อง หนา ๆ วาง ลงกลาง กระทะ
๑ ชิ้น ไม่ตึงให้ ใหญ่ นึก สำหรับ รอง
ข้าม จึงยกช้อนผสมเชื้อเทศกลงใน
ข้ามเคลือบ เหาะเกลี้ยงนึ่งคั้นน้อย
ละลายด้วยน้ำที่ สอด พอควร จึง ช้อน
เย็บวาง ลงในข้าม ที่ละลาย น้ำซอสไว้
ยกข้าม วาง ลงในกระทะ เอา เข็ม สัก
ตามตัวเย็บให้ทั่ว เอาผ้ารองถึงเย็บ
ให้สนิทอย่าให้ ไขมันออกได้ ถูบไปจน
เย็บ เย็น เมื่อใด ที่แล้วปลงลงทิ้งไว้ให้

เย็น จึงซ่อนตัวเปื้อกขึ้นวางในจานแบน
ไว้ มีคาง คม ๆ หัน เป็นชั้นหนาพอ
ประมาณแต่ให้ คงร่อย เมื่อหันแล้ว
ก็วางลงในชามซ้อนน้ำที่ ตัน หล่อ ลง
ไปด้วย จะ รับประทานให้เย็น ก็แช่
น้ำแข็งเสีย ซอบริอันก็กินในน้ำร้อน
เสียหน่อยใช้ ได้ ทั้งสองอย่าง

๔ ยำ “ดอกขจร”

เครื่องปรุง มะพร้าว, ดอกขจร, กุ้ง,
เนื้อหมู, มันหมู, หนั้หมู, หอม,
กระเทียม, น้ำตาล, น้ำเค็ม, มะ
นาว, พริกขี้หนู, ผักชี,

วิธีปรุง ชูมะพร้าวเอาไส้ ผักกรองไม่ต้อง
เจือ นำผักเอาแต่ หัว กระเทียมไว้ ล้าง ด้วย
แล้วจึงคั้นคั้น ๆ ใส่กระเทียม ทั้งไฟ จึง
เกิด ดอกขจร ล้าง น้ำส้มก็ให้เสกคั้น นำ
ต้มไปกับหัวกระเทียมกับกระเทียม รดดอกขจร
คั้นขึ้นใส่จานเตรียมไว้ เอาหม้อใส่
น้ำทั้งไฟ ล้าง กุ้ง, หมู, หนั้หมู,
ต้มไปพอสุก ตักกุ้งขึ้นปอกกระเทียมหรือ
ฉีกก็ได้ เนื้อหมูก็หั่นยาว ๆ มันหมู
แข็งหั่นเหมือน เนื้อหมู หนั้หมูนั้น แล้
ให้บาง ๆ หั่นให้เป็นฝอยแล้วคั้นด้วย
น้ำมันงาหรือเกลือแล้วล้างน้ำเปล่าเสีย
อีกหนหนึ่ง จึงจะ ขาว และ นุ่ม ก็ เอา

หอม, กระเทียม, แล้วซอยเสีย ของ
เหล่านี้ จัดลงใน จาน เกี่ยกัน กับ ดอก
ขจร กันไว้ เป็น ส่วน ๆ ขยพริกขี้หนู
พอแตก เกิดกลิ่นฉุนน้ำส้มก็ให้แห้ง
หัวกระเทียม, น้ำปลา, น้ำตาล, ผาน
มะนาวเตรียมไว้ เวลาจะรับประทาน
จึงค่อยคลุกชิมตามชอบใจ

เครื่องจิ้ม “ไข่ปลาหลน”

เครื่องปรุง มะพร้าว, ไข่ปลา, หัวหอม,
น้ำส้มมะขาม, น้ำตาล, น้ำปลา,
พริกขี้หนู

วิธีปรุง ชูมะพร้าวคั้นกระเทียมใส่หม้อตั้งไฟ
ไข่ปลานั่นจะไข่ ไข่ปลาที่ใส่เกลือ ตาก
แห้ง, หรือจะใช้ ไข่ปลาสดก็ได้ เมื่อ
กระเทียมคั่วแล้ว จึงใช้ไข่ปลาโรย ลงไป
ปอกหัวหอมแล้วซอยใส่ลงไปพร้อมกัน
น้ำส้มมะขาม, น้ำตาล, ถ้าไข่ปลา
เค็ม อยู่แล้ว อย่าเพ่อ เหยาะ น้ำเค็ม ก็
ชิมดูเสียก่อนเมื่อไม่เค็ม จึงเหยาะ น้ำ
เค็มพอสมควร แล้วเกิดพริกขี้หนู
เขียวบ้าง แดงบ้าง เหลืองบ้าง ใส่ลง
คนให้ทั่วพอสุกแล้วปลงลง ใช้รับประทาน
กับผักกาดปลาร้าอย่าง หรือปลา
ทอดก็ได้

หวาน

น้ำ "ขนมไทย"

เครื่องปรุง ข้าวเหนียวคำปนกับข้าวเหนียว
ขานิกหน้อย มะพร้าว, น้ำตาล
มะพร้าว, น้ำคอกไม้สีก, ใบเตยหอม
น้ำตาลทราย

วิธีปรุง ข้าวข้าวเหนียวให้สุก, แช่วัว
ด้วยน้ำ คอกไม้สีก รนขึ้นน้ำแล้วไม่ให้
ละเอียดที่สุด ห่อด้วยผ้าขาวบางใช้
หินหรือของหนักๆ ทบให้แห้งน้ำ ล้าง
ใบเตยหอมหั่น แล้วใส่หม้อ คั่วไปกับ
น้ำตาลทรายคอกจนน้ำเคียวกรองเสียหยาบ
แย่งตะเนพอคำแต่ให้เสมอกัน อย่า
ให้หนาหรือบางเกินไปไปพอควร ตัก
น้ำตาลมะพร้าวเย็นขึ้นสั้เหลียมเล็กๆ
หยิบน้ำตาลวางลงบนแย่งขึ้นหนึ่ง แล้ว
รวบเข้าให้เป็นก้อนกลม หรือรีๆ เป็น
รูปไข่ก็ได้ ยัดน้ำตาลให้มีคอกอย่าให้
น้ำตาลซึมออกมาได้ ขึ้นแล้วลวกหนึ่ง
หอย่นลงเหมือนน้ำที่กล้างเคียว ทำไป
จนหมดแย่ง, ชูมะพร้าวคั้นกะทิด้วย
น้ำตาลไม้สีก คั้นน้ำตาลทรายละลาย
ลงไปด้วย พอมีรสหวานกลไม่แล้ว
จึงกรอง เมื่อบ้างทยอยน่นสีกแล้วจึง

ใส่กะทิกับน้ำตาลที่ผสมไว้ นั้น ลงไป
พอสุกทั่วกันก็แล้วจึงปลงลงจากเตา

แห้ง "ผักกูด"

เครื่องปรุง แยมข้าวข้าว, น้ำปูนใส, พอง
ไก่, นมวัว, เม็กขี้, น้ำมันหมู

วิธีปรุง นวดแยมข้าวข้าวด้วยน้ำปูนใส รน

เข้ากัน ก็แล้ว ละลาย ด้วยน้ำปูนใสจน
กรองออกได้หมด กรองด้วยผ้าขาว
บาง คั่วไว้ ให้นอนกันข้ามแล้วรอน้ำ
ใสทิ้งเสีย เหลือไว้แค่แย่งกัน
ข้ามอ่าง จึงค่อยใช้ไก่ผสมลงไปก็
ด้วยช้อนไม้ก็ได้ ก็ไปรอนจนจึงเหี่ยวรอน
วิ้งลงไปพอออกรสหวาน คั้นเม็กขี้
ให้สุกย่อยเล็ก และคั้นขมิ้นออกเสีย

ผสมลงไปในแย่งด้วย จึงเอากะทะ
ทองใส่น้ำมันมาก ๆ ตั้งไฟจนน้ำมันร้อน
จัด ใช้ทัพพีกลบ ๆ ตักแย่งที่ผสมไว้
หยอดลงทอดไปจนเหลืองวิ้งกรอบ ช้อน
ขึ้นวางบนกระดาษฟางเพื่อให้ส้นน้ำมัน
เสียบ้าง รับประทานกับน้ำเชื่อมเคียว

ให้เหนียว ผสมกับน้ำหอม ตามชอบใจ
หรือจะใช้ น้ำ กัทลาย เอามา เคียวเสีย
ให้เหนียวก็ได้

ของว่าง

๑ น้ำ “ขนมจีนใหม่”
เครื่องปรุง ไข่, มะพร้าว, พริกแห้ง, หอม
เผา, กระเทียมเผา, รากผักชี, พริก
ไท, หอมเจียว, ต้นหอม, น้ำตาล,
น้ำเค็ม, น้ำส้มซ่า, น้ำส้มมะขาม,
ขนมจีน

วิธีปรุง ทำไข่แล้วเอาเนื้อ, สับให้ละเอียด,
ส่วนน้ำอมนั้น, ต้มเคี่ยวไปกับกระดูก
ไก่เมื่อสุกแล้วจึงคั้นจนฉีกให้เป็นฝอย
ส่วนน้ำที่คั้นนั้นเอาไว้ คั้นกะทิ, จึงซด
มะพร้าวคั้นกะทิ ช้อนเอาแต่หัวกะทิ
ใส่หม้อแกงคั้งไฟเคี่ยวไป กับเนื้อไก่ที่
สับไว้ แะพริกแห้งแช่น้ำเอาเมล็ด

ออกให้หมดสับให้เสกน้ำ ปอก
หอมกระเทียมที่เผาแล้ว, รากผักชีหั่น
ให้ละเอียด (มาก ๆ จึงจืดหอม) พริก
ไทเม็ด ของเหล่าน้ำคั่วไปคั่วกับกะทิ
ละเอียด เมื่อกะทิและเนื้อไก่ที่เคี่ยว
ไว้แห้งจนน้ำมันออกมากแล้ว จึงเอา
พริกขี้หนูตำไว้ นั้น ผักปลังไปนึ่งหอมจึง
เทยหาน้ำเค็ม, น้ำตาล, น้ำส้มซ่า,
น้ำส้มมะขามแต่่น้อย เมื่อยังคั้นมาก
อยู่จึงเคिमกะทิพอควร อย่าให้เหลว

เคี่ยวไปแล้วชิมดู เมื่อจืดเหมาะแล้ว
ปลงลง จึงชวยหอมเจียวให้เหลือง
นำกิน หั่นต้นหอม, เกิดผักชี, จัก
ลงในจานเคี่ยวกับกับน้ำอมน้ำไก่ที่คั้นไว้
เมื่อเวลาจะรับประทานจึงโรยน้ำ (หมาย
เหตุ: จะใช้เนื้อหมู หรือเนื้อวัวแทน
ไก่ก็ได้)

๒ แห่ง “บ้อเบยะสด”

เครื่องปรุง ปูทะเล, หมูแฮม, เนื้อหมู,
มันหมูแข็ง, เค้าหู้, ฟองเือก, มะ
เฟือง, แดงกวา, หัวผักกาดขาว,
กระเทียมคอง, ต้นหอม, ผักชี, พริก
สด, น้ำตาล, น้ำปลาอุยูน, น้ำซ่ม,
แป้งบ้อเบยะ

วิธีปรุง ต้มปูทะเลแกะเอาแต่เนื้อ หั่นหมู
แฮมเป็นชิ้น สไล่ม, เนื้อหมู หั่น
แฉลบบาง ๆ มันหมูแข็งหั่นเล็ก ๆ
ยาว ๆ เค้าหู้เหลืองหั่นอย่างมันหมู
แข็ง มะเฟืองนั้นผ่านส้นออกเสียแล้ว
ผ่านบาง ๆ ขววงลูก, ปอกแดงกวา
ผ่านรอบ ๆ ช้อน ๆ กัน เช้า แล้วหั่นให้
เป็นฝอย, ปอกหัวผักกาดขาวผ่าน
แล้วหั่นอย่างแดงกวา ปอกกระเทียม
คองชวยให้เลื่อยก คัดต้นหอมเป็น

ท่อนๆ เกิดลัทธิเป็นไขๆ เล็ก
พริกสด เขียว, แกร, เหลือง, ผ่า
ออกแคะเมล็ดแล้วแช่น้ำจืดให้เย็น
ฝอย ค่อยพองเปื่อยก็พอเข้าน้ำ เขา
น้ำมันหนาทากะทะให้ทั่วตั้งไฟ พอร้อน
จึงเทไขที่คั่วลงไปกรอกให้ยาง เมื่อ
สุกแล้วจึงมัน เข้ามานวดลงเขียงให้
ให้ละเอียด ของเหล่านี้ก็ลงในจาน
เก็บไว้ทั้งหมด กันไว้เป็นส่วนๆ
ก็ตามชอบใจแล้วแต่จะเห็นงาม เว้น
แต่หัวผักกาดขาวกับเนื้อหมู มันหมู
แข็งที่หั่นไว้แล้วนั้น เอามาเคี่ยวไป

กับ น้ำส้ม, น้ำตาล, น้ำปลาญี่ปุ่น,
เคี่ยวไปจนแห้ง ทิ้งให้รสจัดไว้สัก
หน่อย แล้วจึงตักใส่ชามผาเคลือบ
ไว้ เมื่อวนจะรับประทานจึงค่อยห่อ
หีบเครื่อง ที่เตรียมไว้ วางลงบนถาด
ขี้เเยะอย่างละเล็กละน้อย ตักหัว
ผักกาดที่เคี่ยวไว้ กับ เนื้อ หอยคด ลงที่
หลัง แล้วห่อพับไปพับเป็นรูปสี่เหลี่ยม
(ควรเลือกผักชี, พริก, แดงกวา,
มะเพ็ญ, วางลงก่อน เพื่อช่วยแต่ง
หน้าให้สวย เมื่อห่อแล้วลวกด้วยงาน
ระกวมัก)

๖๘. ก่อนที่จะก้าวขึ้นสู่ชั้นสูงลิบ ท่านควรทำหลักของท่านให้มั่นคง เพราะ
ภายหลังจะได้ไม่โอนเอน ฉะนั้นเกี่ยวกับพหุภาษาชาติ ก่อนที่จะตั้งลำต้น
แตกสาขา บ่มฝังรากฝังรากล่อนเสมอ.

ของรัก ค. ล. พิชชญาทิ

๐๐๐ ดราม่าชิง

ของ เจ้าหล่อน

ของ

ใต้สำนึก

วันอาทิตย์ วันนั้นเป็นวันหยุดงานของข้า
ราชการตามกรมกระทรวงทบวง การ ตลอดจน
คนทั้งร้านต่าง ๆ นี่ยังเป็นวันว่างเยือก
โอกาสให้ท่าน เหล่านักไ้มี เวลาพักผ่อนว่าง
กายเที่ยวเตร่ตลอดทั้งวันหนึ่งเต็ม ๆ ก็ถ้า
ในวันทีกล่าวนั้น ท่าน มีโอกาสเดิน ผ่านไปใน
ตลาดทองสำเพ็งข้างแล้ว ท่านก็จะได้เห็น
โฉมแม่เทพธิดาแม่ค้าคอกไม้ซึ่งกำลังกำลัง
สาวสละสลวยนั่งอยู่หน้าร้านคอกไม้ร้านหนึ่ง
ในแถบย่านนั้นนี่ยัง เจ้าหล่อน เป็น หูไ้ค้น
หนึ่ง เจ้าหล่อนมี โฉมอันอ่อนแอ้นเฉวเล็ก

เชือกกลมสมร่าง ผิวเนื้อกระตือรือร้นข้าง
ขาว ไฉ้ตามสมัย โดยมากถ้าเป็นวัน
ธรรมดา เจ้าหล่อนก็ไม่ว่างหุหระโวนัก
มาวันนี้สิ-เฮอ! แม่เจ้าประคุณ สมบัติก็
เสียหยุก ๆ หยุก ๆ คุย คุย เหยิง คล้ายระนง
กระຈอก ยี่มีก็ขมมากเป็นแสงคล้ายกับ
สำหรับยังกลัวนายเจ้าไ้ด้วย เลือ่ก็กระว่ง
กระว่ง สองข้างเหมือนกลีบปลาเกลาย ไม่
มีแขนคอยใช้รับนทาเข้าไ้ทั้งสองข้างคล้าย
หูหึงถึง ผ่านู่กับชกสีแ่ดคงดูตามโฉมถว้น
ต่างหูแต่ละข้างก็ขยลงมาเป็นระย้านแทบจะ

กระต๊อบลูกกระต๊อบ ๑

เจ้าหล่อนนั่งรื้อยกรองพวงมาลัยอยู่ คับ
ความบรรจง แต่ที่คู้ยังไม่เป็นสุข มีอาการ
ซ้อซ้างจะรื้อยกรองพวงมาลัยอยู่ ลึกหน้อย
คงคาอันเป็น แหวทวน กั คอย รังคไปทาง
ถนนอันเนื่อง เน้นไปค้วย ทวยนาคร สัตว์จรไป
มาอยู่ไม่หยุด ประเคี้ยว ๆ ก็เห็น ๆ ประหนึ่ง
ว่าจะคอยพบกับคนใดคนหนึ่ง อาจปรีวิยา
ขอเจ้าหล่อนผิดแปลกกว่าปรกติมาก

กล่าวคือ บ้างคราวเจ้าหล่อนก็กระทำ
อาการถอนใจใหญ่แล้วก็ร่ำไห้เป็นที่เศร้า ๆ
บ้างคราวก็มีอาการขื่นขื่น ขื่นใหญ่แสดงว่า
ว่าเรงลึกหน้อย แลบางคราวก็ทำหน้าขมวด
เป็นท่อน้อยๆ บ้างคราวก็ทำหน้าน้ำขมวด
ถอนใจใหญ่ อีกก็ กระพริบ กระเพิกเป็นว่า
โกรธก็ดังกับห้วงพวงมาลัยที่ถ้อยนั้นไป
เลียบทางหนึ่ง แต่ที่ก็ไม่วายมองไปทาง
คนเดิน แลบางครั้งก็ร้องดูนาฬิกาข้อมือ
ของหล่อนค้วยอาการอื่นเพ่งเล็ง ๆ ๆ ก็ไม่
ผิดแปลกอะไรกับ นางเอกตัวสำคัญใน ภาพ
พยนต์ อันปรีวิยาของเจ้าหล่อนที่เป็นไปคัง
นั้น ถ้าจะถือว่าเจ้าหล่อนคงมีสติญาณ
นั้นไว้กับใครคนหนึ่งซึ่งจะพูดให้เคยก็คือนัก
พระเอกของหล่อนแล้วก็คงไม่ผิด จึงไม่ผิด
ไม่ผิดตามที่เขา เพราะผู้ที่เจ้าหล่อนคอย

พบเขานักคือ คุณธรรณ ขวัญใจของเจ้า
หล่อน ซึ่งเจ้าหล่อนได้บูชาเขาพร้อมแล้ว
ทุก ๆ ส่วนในร่างกายของหล่อน เขาเป็นผู้
สูกสวาทจากใจของเจ้าหล่อน ซึ่งเจ้าหล่อน
เคยนึก หึงเหาะใจ ของ หล่อนเอง อยู่เสมอ
แล้วว่าเจ้าหล่อนจะเป็น ผู้นำความสุข อันแสน
ปลื้มต่าง ๆ มาสู่ในชีวิตของหล่อนเอง จึง
ยังค้ำคองใจ ของ หล่อนให้ อำนวยทุกสิ่ง ทุก
อย่างมิให้เป็นทุกข์ขวาง แก่ความรักของเธอ
เลยแม้แต่หน้อย ครั้นก่อนหน้าวันหนึ่ง
คือวันเสาร์ เจ้าหล่อนได้กับไว้กับคุณธรรณ
ให้เธอ เธอรับ คั มาไว้ หล่อน ใน เวลา ๔
นาฬิกาถึงเที่ยงเพื่อให้เธอพาหล่อนไป ตาม
ที่เจ้าหล่อนได้ขอรองไว้ นั้น คังนี้ คือ “จะ
ไปคักเสื้อแบบใหม่ที่ร้านแม่ชีสามเส้น ชา
กลัยแฉะรับประทานกาแฟที่ร้านนึ่งที่ เมื่อ
ออกจากร้านกาแฟนึ่งที่หะเลยไปซื้อขนมแพร
ที่ห้างโรชา ออกจากห้างโรชาหะเลยวก
ไปซื้อรองเท้ากำมะหยี่ ที่ ร้าน คินซวกใช้เลียบ
ก่อน แล้วเลยไปซื้อน้ำหอมที่ร้านยุสตาคาร
ออกจากยุสตาคารหะเลยไปซื้อ เข็มชักนากที่
ร้านคัทองบ้านหม้อ ออกจากบ้านหม้อหะ
ฉะเลยไปคักหังไวอาไซ แล้วหะไคฉะคูปค
ขอลูกสวนกุหลาบเลียบก่อนเพื่อพักผ่อน กลัย
จากคูปคขอลูก เลียบไป รับ ประทาน อาหาร ที่

ห้อยเทียนเหลาเสียทีเดียว จะได้ ไม่หิวโหย
 กว่าจะเสร็จการรักษาระหว่างที่พ่อค้าได้เวลาเลย
 พวกนี้ไปปลุกครุฑที่สถานวิมานเนาวรัตน์ เมื่อ
 ลครลาโรงแล้วค่อยจากกัน เจ้าหล่อนมอมเมา
 ให้เธอเป็นมัลลเทศะต่อไปทั้งนี้” พอบ่ายโมง
 เจ้าหล่อนกับรับใช้ทั้งสาม อายุน้ำ ทาแป้ง แต่งตัว
 เตรียมไว้เสียแคว้นเพื่อมิให้เธอต้อง มาคอย
 เสียเวลา มีของหล่อนก็ทำนันทรรยพวง
 มาลัยไว้สำหรับรางวัลเธอพลางและทำวิธยา
 ทำทางต่าง ๆ คงได้เล่ามาแล้วนั้น ถ้าจะ
 อานเป็นไฉนความก็คงได้ความตามที่เจ้าหล่อน
 ร่ำรวยนั้นคงต่อไป

“เฮ้อ ! นี่ก็จนจะสิ้นใจอยู่แล้ว เหตุ
 ไฉนจึงยังไม่มารับที่ดินอีกนะ หรือเธอจะ
 ลืม แต่ก็ไม่น่าจะลืมเสียได้เพราะไม่ใช่
 นานวัน พวกกันทั้ง ๆ อยู่เมื่อวานนี้เท่านั้น
 เอง คงเป็นไปไม่ได้ เหตุผลของเธอที่จะ
 มาช้านคงไม่ใช่จนในไกล คงเป็นด้วยอริย
 แต่งตัวเพื่อจะให้เข้าชก กับที่ดินนั้นเอง ? ”
 แล้วพลางก็ขมขื่นยิ้มใหญ่ พลัน ก็รำพึงไป
 ถึงการในอนาคตกด้วยวิธยานี้ว่าไว้ต่อไป ว่า
 “นี่ถ้าเธอจะมาสู่ขอที่ดินเมื่อไร ก็ฉันเชื่อ
 ว่าคุณแม่ท่านคงไม่ขัด และที่ดินก็จะกระซิบ
 คุณแม่ให้รับกำหนดวันแต่งงาน เสียทีเดียว
 เรื่องบอกไม่บอกไว้สำหรับในงานนี้ที่ดินก็จะ

ต้องปล่อยฝีมือให้อย่างยอดเยี่ยมที่สุดที่จะทำ
 ได้ เธอก็คงจะชมเชยว่าฝีมือที่ดินไม่แพ้
 ช่างในวังเป็นแน่ แต่ในงานนี้ที่ดินออกจะ
 ไม่ชอบทำให้โรงเหมือนสมัยโบราณ ที่ดิน
 ชอบเรียบง่าย ๆ แลและเป็นดีกว่า จะได้
 ไม่ต้องซื้อเจ้าพ่องไปเที่ยวแรกง่าย พวกชาว
 บ้านให้ออกลาว ที่ ๆ ชั่ว ๆ ทำกันชุกชุม
 แหมพ่องเป็นพ่อที่ดีมไป เมื่อการงานสำเร็จ
 เรียบร้อยแล้ว คราวนี้ที่ดินจะรีบให้เธอพาไป
 อันนี้มูล..... แต่กลัว ๆ ก็ ๆ นำชายหน้า
 ที่เขาแบบฝรั่งมั่งค่าเขามาใช้ อย่างนั้นเลย
 ที่ดินจะขอเขาให้เธอพาไปพระบาทชนกีกว่า
 จะได้เลยไปเที่ยวถ้ามหาสนุกด้วย เพราะ
 ตั้งแต่เกิดมาที่ดินยังไม่เคยไปเลย ผู้ที่
 เคยไปเขามาเล่ากันว่าสนุกเหลือเกิน สนุก
 สมกับนามของเจ้าแท้อา ! คราวนี้ที่ดินจะได้
 ลองใจเธออีกอนะเจ้าด้านแหละ จะได้รู้ว่า
 เธอจะรักที่ดินสักเพียงไร คือ พ่องถ้า
 มหาสนุกที่ดินก็จะฉ้อฉลให้เธอคุ้มลงไป ถ้า
 เธอจะไม่ตามใจที่ดิน ๆ ก็จะแกล้งทำเป็นโกรธ
 บ่ยอมไหนเลยเธอจะมัววิร้ออยู่ได้ เธอคงตาม
 ใจเมียที่รักของเธอ ไร่เอ๋ยก็ทุกที่นั่นสงสาร
 ด้วยเธอเป็นคนแบบขวางงั้นขี้บ คงไปไม่
 ได้ ถ้าถ้าจะหอบใจกรงบ้าน ๆ นำทุเรศ แต่
 ที่ดินก็ คงไม่ใจ คำพ่องที่ จะ ทุนให้เธอปฏิบัติ

น้ำที่ตามขอ และด้วยความปลื้มที่ประจักษ์
ว่าเธอรักคิณโดยเที่ยงแท้แล้วคิณ
คงต้องรางวัลเธออย่างน้อยก็แอบอิงเข้า
ไปให้ร่มพิศ ฅนนั้นก็ระไค่ ยินคำรับมิ่ง
ซึ่งขวัญของเธออย่างน้อยก็คงมีว่า "ยอตัว
ของพี่! ชื่นใจของพี่! ประสาร์กยเสียงชนะ
ที่เธอกำลังรบรางวัลจากคิณนั้น" อีกอนัน
คิณคงจะนึกหมั่นไส้ ชื่นมาอย่างไม่น้อย แต่
ก็คงจะไม่มีเวลาทันที่จะคอยแทนเธอเสียแล้ว
ด้วยมีคนเดินไขว้ออยู่ กระนั้นคิณก็คงยัง
ไม่วายพยายามไต่ พอไต่ช่องก็จะแอบ
ประคองหยิกเข้าที่ขมเขวเธอแต่เบาๆ พร้อม
กับอาการค่อนให้อีกหน่อย เก้านั้นเธอแล
คิณก็จะพลัน สรวล รวักไป ด้วย กัน เท่านั้น
เอง" แล้วเจ้าหล่อนหยกนึ่ง สักครู่จึงรำพึง
ต่อไป "จะว่าไปอีกทีผู้ชายสมัยนี้ก็ออก
ระไว ใยาบ อย่งอย่างเธอมันคงสมบูรณ
คงนี้ควยแล้วยังระไวใหญ่ไม่ใช่เล่น แต่
ควหรือก็ทรวาเป็นทักต้องคาตญนิก เจ้าชู้
หรือก็ไม่มีความ คุเธอช่างกระตึงกระตึง
ไปทั้งคว คิณนั้นแหละเป็นคนที่ต้องทำให้
เธอใช้ความพยายามมากสักหน่อย แต่
กระนั้นก็กินเวลาเกือบวันหนึ่งเต็มๆ แม้เจ้า
คิณก็เล่นควไม่หยอกเหมือนกัน จะแกล้ง
ลงใจเธอเล่นอย่างนั้นแหละ หน้อยจะเหมา

ว่าคิณใจง่ายพอแต่รักคิณหมั นัถ้าเธอ
ล้มหัวมท่ายกับคิณแล้ว เธอคงจะรักคิณ
และบูชาคิณอย่างแสนสุกสวาท ซากาใจ ของ
เธอหาน้อยไม่ เพราะอะไร ก็เพราะว่า
คิณล่งรู้ ในน้ำใจเธอ คอยปรนนิบัติเธอ
ทุกสิ่งทุกอย่างมิให้คลาคลายสักวัน แต่ก็
ฮือ! - จะไม่ตลอดตลอดก็ เพราะ อีวายทั้งนี้
ของคิณนั้นแหละ จะ ทำให้เธอ ชื่น น้ำ หนา
กระลาหิลงเป็นลำคัย หน้อยพอเธอไปพบ
ใหม่เข้าที่ไหนก็จะไปลงเอยกันเสีย ปล่อย
ให้คิณเป็นวาค้างข้อยแต่ผู้เดียว กว่าคิณ
จะรู้ สักสิ-สายเสียแล้ว ค่อนนั้นไปวันนั้นก็
จะมีแต่ความเจ็บช้ำระกำใจด้วยความน้อยใจ
เสียใจ ตัวของตัวเองไม่เจียมตัว คงจะไม่
วายน้าตาหลังไหลทุกเช้าค่ำเป็นแน่" หยค
มองกุนาพิกาพลางอุยอ "ต้ายคาย ส้มอง
แล้ว นัเธอไปมัวไกลข้อยเสียทีไหนหนอ
หรือเจ็บป่วยประการใด หรือจะคิกขระทาง
บ้าน ถ้าเช่นนั้นเธอคงจะส่งข่าวให้คิณทรวา
เฮ! หรือถยนต์เสียๆ กลางทาง แต่ก็
ไม่ใช่กลางทุ่งนาอะไรก็ต้องไขว่คว้าวญ นั
ในพระนครแท้ๆ มองกูโรงรถยนต์แลโรงแก
วอดกลั่นหลาม ไม่ฝึคอะไรกับร้านหญิง
ขายน้ำชากวางคึงที่ตามถนนพาคสา ย เสีย
แต่ร้องเจ็บแต่ได้น้อ ออกระเบ็งเซ็งแซ่

ทั้งนั้น ไม่น่าเลยที่เธอจะต้องไปมัวกังวล
 ลมมือแกเอง เฮ้! เธอว่ารถเสียก็คิดไปละ
 กว๊วยรถคนนั้นเธอบอกฉันว่าเพิ่งซ่อมมาใหม่ๆ
 ยังไม่ถึงเดือน ฮ่า! คงไม่ใช่รถเสีย ฉะนั้น
 เธอคงจะกำลังมาเรียนเรื่องอยู่แล้ว” ขณะ
 นั้นพวงมาลัยที่หล่อนร้อยอยู่ที่พอกก็ แล้วเสร็จ
 จึงร่ำพังก่อไปว่า “พวงนี้ถึงใครจะมาให้
 ราคาก็ยาก ก็ฉันก็ไม่ปรารถนาจะขาย กว๊วย
 ก็ฉันตั้งใจจะไว้รางวัล เธอในเมื่อเธอมาดัง
 เห็นอยู่ๆ แล้วเราก็จะไปออกเดินทางไปขึ้น
 รถที่รอคอยอยู่ อีตรงนั้นอย่างไรเสียเธอก็
 คงจะต้องให้ก็ฉันก็น่า เพราะเธอจะได้
 มีเวลาแอบ ชม ความงาม ของ ก็ฉันได้ ฉันก็
 ก็ฉันจะไม่ซัดใจเธอก็โดยเสียไม่ได้ แต่พอ
 เห็นไปสักหน่อย ก็ฉันจะทำเป็นเดินช้าลงๆ
 ก็ละน้อย พอให้เธอมาทัน จะได้คล้องเคลือบ
 เคียงไหล่กระຈักระຈัไป พอถึงรถเธอ
 ก็คงจะกลักรอเพื่อให้ความสวทกแก่ก็ฉันตอน
 ที่กระถางขึ้นรถ เธอคงส่งมือมาให้ก็ฉัน
 สัมผัสเป็นครั้งแรก พร้อมกับ เบ่ง กล้ามเนื้อ
 ย่างเล็กน้อย เพื่อพุงกายก็ฉันให้ฉันนั่ง
 ยืนรถ เมื่อเธอลงนั่งข้างซ้ายก็ฉันเฝ้าบริบ
 แล้ว นอกจากนั้นก็เป็นที่ของคนที่นั่ง ล้ำคัย
 นี้ก็จะปรากฏว่า รถได้ค่อยๆ ออกแล่นไป
 ตาม ถนน ที่ ละน้อยๆ ยักเยื้องไจรถ ก็กลาย

เป็นเร็วขึ้นๆ จนมองอะไรไม่ทัน แล้วเธอ
 ก็จะเป็นผู้บัญชาให้คนขับไปตามที่ๆ ก็ฉันได้
 ขอร้องไว้บ้างๆ แต่ในไม่ช้าก็ฉันก็คงรู้สึก
 เย็น เย็นจนสากันหนาว หนาวจนแทบทน
 ไม่ได้ เพราะต้องลมโกรก อย่างไรก็ตาม
 เธอคงไหวทันพอก เธอจะเขยิบเข้ามาใกล้ กาย
 ก็ฉัน ไม่ทันที่ก็ฉันจะต้อประยักว่าอย่างไร
 ณะบั้นนั้นความหนาวหรือเย็นสักปานใด ก็
 จะพลันลดน้อยลงกลายเป็นล้าคัย จนที่สุด
 กลายเป็นสากันร้อนขึ้นๆ วายๆ อย่างพิกล
 ออกใจหรือก็คงจะไม่วายเกินสักๆ ตักๆ ไป
 ตลอดทาง กว๊วยความหนาววันต่อวันทราย
 ขึ้นจะยังเกิดจากรถยนต์ จนกว่าจะบรรลุลง
 ยังสถานที่ๆ ก็ฉันมุ่งหมายต่างๆ ที่สุดก็
 คือ-เราทั้งสองคงจะไปนั่งยังช่อช่อหน้า กุ
 ลกรณสถานวิมาน เนาวรัตน์ อันสูง กระจ่าง
 นั้นเอง ฉากหนึ่งล่วงแล้ว ก็ฉันก็คงจะ
 ว่าเคยดูมาแล้วไม่ผิด พอฉากสองสิ้นลง
 อีกตอนนี้อีกก็คงจะเร่งไปด้วยความพอใจใน
 นางเอกยิ่งขึ้น พลันก็จะผลุนผลันฉวยพวง
 มาลัยที่ก็ฉันรางวัลให้เธอไว้นั้น ไปรางวัล
 แม้เจ้าประคุณนางเอก ลครผู้นั้น เสียอีก ต่อ
 หนึ่ง หัวอกใครๆ ย่างที่เป็นเพศเดียวกัน
 เมื่อมาประสพตาเข้าอย่างก็ฉัน จะทนคอย
 ไล่ละหรือ ฮ่า! คงไม่ได้ ถ้าถึงนั้นก็ฉันก็

กฎฐัมมิกัตตะปะระโยชน์ ๔ ประการ

โคลงสาธก

(๑) อุฏฐานสัมปทา

๑ ถึงซึ่งความหมั่นพร้อม	เพียรขงอา... ขีพเพย
อีกเล่าเรียนศึกษา	ลีปรั
กอบุริณนำภา-	ระเรียบ ร้อยแ
นับว่าเป็นเลิศผู้	เพียรพ้องผองวาว ๑

(๒) อารักขสัมปทา

๑ ถึงซึ่งความหมั่นพร้อม	เพียรขงพิทักษ์ ทวีเฮย
สงวนทรัพย์ถึบสงวนศักดิ์	สิทธิวั
อารักขแห่งสำนัก	งานจัด เรียบแ
ปราศจากภัยพิบัติไว้	รอนสนสรวพการ ๑

(๓) กัลยาณมิตตะตา

๑ ความเป็นผู้คบค้า	มิตรภาพ งามเนอ
ไม่คบเพื่อนพาลบาป	บ่มร้าย
แสวงแต่ศุภลาก	ละโลก หลงแ
หลักชั่วถ้วคตบาป	บ่คังทรกรรม ๑

(๔) สมชัวิตา

๑ ความเป็นผู้เลี้ยงชีพ	ชอบธรรม นิยมนา
ควรแก่กัลงกรรม	ก่อเกอ
ไว้ทรัพย์ที่ตนจำ	เป่นจ่อ จรงเฮย
มีผลเคียงโอบเออ	อาคมพ้องพอควร ๑

“ครูเก่า”

เพลงยาว ถึง นารีโลด

ของ

ศ. ทิมศิลป์

๐ ถึงปสรน่านัก รู้สึกเลี้ยว กระพริบคิศักดิ์คิมายิ่งช้าเกรียว จิตต์
เคลือบคิดว่าน้องคงหอมมน เจ้าโกรธแค้นหรืออย่างไรไม่ไขใจน้ มรุตศอระตือข้อ
นุสนธิ ยิ่งหลากจิตต์มีทวงทางประพจน์ สองทรวงคั่นก็สลาฟไม่หยายคาย เอ๊ะ !
ไฉนโยกระค่างกระเกือกรัก มาฉนผลึกหักแต่ให้แลหาย ทวีเศว้าเหงาจิตต์คิมาไวย
ที่โฉมฉายหล่อนระคางหมางฤกั หรือว่านชหยดยิ่งพึงผู้ใหญ่ ยิ่งขยไ้ทักทวนเรื่อง
สกรศรี โดยท่านรับสกรสุคาในราศรี เมื่อตอนที่ทียอ้านมาทานดู ถ้ากระนั้นพลัน
ชั่วพลอยวิก ออกลอกแทนนุชศุชศุ สงสรวเจ้าจะค้องโยโยคน เว้นมสุกรัระ
สังเกตในเหตุภย หรือจะคละคลกัถวลง เนนงลงยากจะหาเวลาได้ หรือชนาญ
พวยริกถ้ำระกำไ เจ้าช่วยใช้ ไรคเวีนมาเขีนกวน แม้นชั่วฉวยไ้ใช้เยยระวรักษ
ช่วยพิทักษ์หาแพทยมอยมาสอยสวน รงชอกพะเถะอย่าช้าทำกระบวน เห็นไม่ควรที่จะ
คิกมายุักกัน จะเลือกแพทยที่ชำนาญการรักษา คำหูกยาโฉมครุอยู่ในฉน ไม่ค้อง
อานาทรเกอกร้อนครัน รัยประกันไม่ค้องง่วนให้ขุนไ หูกแพทยที่รักษาน้องไม่ค้องโรค
ก็อย่าโคกระออสสำหว่าให้ โหม เนนฉนแพทยโฉมงามจะควมไย ฉนเท่าไรก็จะพามา
พิทักษ์ ขอแต่ให้ โฉมฉายหล่อนหาโรค ทุกสิ่งโคกเรียมะแก่นั่นกระหนก จง

เห็นใจเดชะน้องที่ปองรัก มอขสมัคโคโดยซื่ออย่าถือใจ ทั้งแต่คอยสำราญมาขึ้น หัวใจ
 ฝูงจิตพิศมัย ยามจะกินทุกเวลาเรียบมาลัย จิกที่หลังไหลจนนิราก็อาดูร เมื่อ
 ยามนี้กำลังเพ้อเมะเมอเห็น ว่าเนื้อเย็นเคียงข้างไม่ห่างกันย์ กระดกซิกคิดใจยิ่งเศร้าพัน
 คงเป็นมุลให้พชารำทรวง ทำอะไรทุกมโนจิตคิดกระหวัก เหมือนหนามกลัดข้มรัก
 ให้หนักหน่วง สลัดอัยเห็นแต่หน้าสุภาวคง จนยลวงหลายเดือนไม่เคยจนครว ครั้น
 คึกคิกแล้วก็แค้นที่แสนรัก สุกหาญหักห้ามใจอาลัยหา ขอรบเวรสร้างสมเชษ่มมา
 จึงทวนว่าเหวชมภีร์รัก อันชาติก่อนก่อกรรมทำไว้มาก จึงตามพรกษัตินะประจักษ์
 ระคมโคกมาน้อมอยู่พร้อมรัก เห็นครุฑนกแนในน้ำไกรวัน เดชะต้นฟ้าจะทำแต่กศล
 ให้ช่วยคลสิขสิ่งทุกสิ่งสรรพ ระควรวนารั่วรักทุกวัน ขอให้พลันพบจุฬาสีทาง
 อุปสัคทั้งผองอย่าข้องขัด ในมนัสอย่าให้มกักขวาง เลื่อนมิโยคโคกกลายหาयरคาง
 เรืองหอมองหมางอย่าให้มัวค้ำใจ ขอให้เทพเทวสุราฤทธิ ช่วยระสีกักรักประทานคง
 ขานไซ อย่าให้ข้องค้องระทมตรมฤทัย แล้วกลโหม่งสมรช่วยวอนเคื่อน ให้การอุ
 ทอภัยสุนทรพจน์ ที่กำศรพยาจะเปรียบมาเทียบเหมือน ระทั้งตาคอยสารขานาน
 เคื่อน เร่งให้เยือนพนาอย่าช้านาน

สลักหลังสั่งข้าว่าลิจิต ขอเชิญคิกคำคอยแล้วมอขสาร ไทยเขมผู้เ็นสื่อ
 ช่วยถวิลวาน อย่าไกรวันไมตรีที่มีมา ช่วยชี้แจงให้แจ้งประจักษ์ชัด ระคิยักลองเล่ห์
 เสน่หา หรือพบใหม่ไหนอนทชินคา และค้องฮารมณ้องเลียบปองรัก โปรดแดง
 เสียบให้แรงจนกักวับ สงเคราะห์ช่วยชีไปให้ประจักษ์ หากเป็นจริงและสมจากักพักตร์
 จะเก็บรักเอาไว้ข่มระทมเอย T@www-

๑
๒๘ JUN
ระฆังทองและ

๑
ดงามรัก

ของ

รัก

บทที่ ๑

๑๔
ซึ่งที่ยังเวลาไม่นาน เนาแห่งราตรีกาลก็

“ข้า ๆ หน้อยข้าคะ คิฉันหยากคุณ
ถนนหนทางข้าง” คิฉันชอลเว่ย ก็ล่าวแก่
สหายของหล่อน นายร้อยเอกพิลลิลเคิร์นด

หนุ่มสาวทั้งสองขี้นว้างเหาะ ๆ ไปตาม
ถนนกิมฆ่าลา เพื่อกลับกรรมทหจร ที่เซ็นเคีย
ขณะนั้นพระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์งอกคทั้งแสง
สว่างทลัว ๆ ไว้ยังคงกลวีย ข้างถนน ซึ่ง
ลมพัดน้อย ๆ ทำให้ ใบโยกสยคไปมาคล้าย

กลานเข้ามาครอยคลุม สดงาน เหล่านั้น ที่ ละ
น้อย ๆ มีข้าภาพอันประคิยฐานอยู่ข้างหน้า
ก็ค่อย ๆ ละลายหายไปในความมืด

“ฉันไม่ได้อะไรเลยนะ” ขาญหนุ่มตอบ
๑๕
ซซ ๆ

“ก็คุณเร่งให้มันวิ่งนี่คะ” สาวสวยคั่น
หลางย้อมอย่างน่าเอ็นดู แล้วพูดต่อไปว่า
“คุณก็ทราบดีอยู่แล้ว คิฉัน ระคังไปจาก

หล่อนพุดพลาซซันขึ้นโยกกายพิชชา - นาย
พันตรีซอลเวย์ ผู้ซึ่งกำลังขี่ม้าทรงเข้า

“ฮัทนิง เทร็นต์” ผู้สาวโส ร้อง ทัก
“กันมีเข้ามาบอก แนนะเจ้าพวกนั้นมาจาก
มยาราแล้วละแฮะ, เฮอ...” เขาระบายลม
หายใจ “มันทวนใจจริง เราอยากให้มี
ไปเสียให้พ้น ทนไม่ทันที่เหมาะให้มันพักคอก
ผู้บังคับการอยากให้เราไปเสียมะรืนนี้แหละ,
เพื่อนเฮ้ย, กัน อยากให้เราเร็ว ๆ ะไร
เตรียมตัว จังเฮามา มา เณิน มาพบ พล
ที่เคียว”

“ขอยใ้มากเพื่อนรัก” อีกผู้หนึ่งตอบ
“กันจะเตรียมของคาวนั้นแหละ อะไร ๆ ก็
พร้อมหมดแล้ว” พลาซซันเล็งอกคิกคักและ
เสริมขึ้นอีก “เมื่อไหร่มาถึงฟรังก์, เฮอ,
เพราะหัดจริง”

“เมื่อไหร่?” นายพันตร็องซัน “แก
คงได้รัยข่าวคราวทางบ้าน ก่อน เเกินทาง ละ
นี่คงอยากกลับละกระมัง, เร็งนะ ถ้าแก
ถึกกันไ้ย้ายไปพรอื่น ๆ กันจะคึกมากเชียว”
ความจริง ขณะ ที่ พุดกัน ถึง เรืองเมลัน
เทร็นต์ไม่ได้คิดถึงเรื่องทศมาศของเขาหรือ
อะไร ๆ เลย นอกจากจดหมายที่ท่อนญาค
ให้ สตรี ที่ เขารัก คง อยู่ ค่อย ไป หรือ คงกลับ
เท่านั้น

ทั้งสามคน ต่างขมขื่นคึกกันไป ตามถนน
ใน ยาชซา ซึ่ง มี นาเขียวลุ่มไป ทั้งสองข้าง
พุดผ่านห้างขายยาที่ไ้ยีนเสียงร้องคร่ำครวญ
รอยทางที่จะเข้าเต็มไปด้วยชาวพื้นเมืองซึ่งมี
หน้าตาคนไป ตาม กัน ใน ท่า กลาง คน
เหล่านั้น มี สตรี ผู้หนึ่ง แต่งกาย ด้วย ผ้า
เปลือกไม้ นอนร้องไห้ ฟากเนอ ฟาดตัว อยู่กับ
พื้นดินด้วยความโศรมนต์ยิ่ง

“อย่าอุคเลย คิกคัก” ยิม ร้องห้าม
“พี่จะไปเองว่ามันเกิดอะไรขึ้น น้องไปกับ
เทร็นต์ก่อนเถอะ แล้วค่อยพาทัวเลยนะ”

หล่อน และ ชายหนุ่ม ผู้มีวังหน้าสรวกเก
มี แว แห่ ความ ซื่อ สัตว์ฉาย อยู่ใน ดวงตา
เสมออันนี้ต่างก็ขมขื่นคึกกันไปช้า ๆ สัก
ครู่เทร็นต์จึงกล่าวขึ้นอย่างร้อนรนว่า “มีส
ซอลเวย์, เธอไ้ ยีน พิชชา ของเธอพูดแล้ว
ไม่ใช่หรือว่า ฉันจะต้องไปเสียในมะรืนนี้แท้
เข้าครัวที่เคียว และเธอยังไม่ได้ไปลงเรือ
ถ้ารูปในทะเลสาบตามที่เราสัญญากันไว้เลย
ฟรังก์เวลารับประทานหน้าชา ถ้าฉันไปรัย
เธอจะปฏิเสธไหม?”

“ไม่ปฏิเสธค่ะ, และเตรียมพร้อมที่จะ
ไปเพื่อเธอเสมอ” หล่อนยิ้มตอบ

“แน่นอน”

“ค่ะ”

เสียงแตรก้องกังวาลขึ้นในสถานคำว
บนเนินเขา หนึ่งประจำชาติอังกฤษซึ่งปัก
อยู่บนยอดเขาอันตระหง่านก็ ค่อย ๆ ลดลง
แสดงว่าใกล้ ๆ จะหมดเวลาวันหนึ่ง ๆ ใน
อาฟริกาแล้ว เบื้องบนศิรียะมันก็กระสา
กำลังขึ้นเป็นแถวยาวยืดยาวรูปอักษร (V)
วิ ชณะที่มันได้ขึ้นเสียงแตรต่างก็แตกกัน
จากพวกเล็กน้อย แล้วแปรกลับเป็นรูปชววน
อย่างเดิม พวกมันข้ามหุบผาลงเกาะต้นไม้ทาง
เบื้องหลังกรมทหาร เค็นเค่ มองดูด้วยความ
ความศรัทธา พลางพูดว่า

“พรุ่งนี้เวลานกกระสากลับวังฉันจะ...”

“โอ้ น้า สงสาร แท้ ๆ” นายพันตรี
ชอลเวย์ ผู้ซึ่งตามมาทันซัดซัน “คนทำ
ส่วนของมิวี่ถูกกักตายน เมื่อกลางวัน
มันยังทำงานง่วนอยู่เลย หมอที่ห้างขายยา
เขา ก็ พยายาม ช่วยเหลือโดย เต็มความสา
มารอด แต่ไม่มีประโยชน์ ผู้หญิงที่ร้องไห้
นั้นเมีย”

คิดดี หน้าสลด “ช่างน่ากลัวจริง ๆ”
หล่อนบ่น “ชั่ว ๒-๓ ชั่วโมง เท่านั้นเอง,
สำหรับตัว ก็ฉันหวังว่า จะไม่พียง เป็น ๆ เลย
ในระหว่างเวลาที่อยู่ยกานคานี้ และถ้าจะ
เข้า ก็นึกว่าวาระสุดท้าย แห่งชีวิตได้ เข้ามา
เยี่ยมกรายแล้ว เพราะรู้สึกว้าถ้าเข้าใกล้

มันละก็เป้นหมกสลก็เสียทีเดียว”

“จริงซี้” ยิมพูซัน “ดูเหมือนจะมี
อำนาจอะไรอันหนึ่งมาช่วยได้ความรู้สึกของน้อง
เสียหมด” แล้วหันไปเล่าให้เทรนค์ฟังว่า
“ไม่ชววนซันนึ้น ก็นัยอกกัยหล่อนว่างเลื่อยมา
หา กัย กิน ที่ เลี้ยง ซัน ล้าง เท่านั้นแหละ
ก็คักกระโคตซันย่นควั่นอยู่บนโต๊ะ ที่เดียว”

“ต้องนับว่ามีสชอลเวย์ยังเคราะห์ดีมาก
ที่ไม่เห็นตัวมัน” นายร้อยเอกตอบ “งู
ซันคินนี้ไม่คักจริง แต่ตัวมันน่าเกลียดมาก,
— เอ๊ะ ก็นเห็นระตึงลาทีละนะ เพราะ
ก่อนกินเนื้อจะต้องจิกทหารไป ถูสพานอีก —
พรุ่งนี้ ๑๖ นาฬิกา ฉันจะไปรับเธอ นะ จะ
มีสชอลเวย์”

“ตกลงกะ, กู้ไค”

“พรุ่งนี้น้องจะไปไหนกะ?” นายพันตรี
ถามขณะที่ย้ายหน้ากลั้ยบ้าน

“เขาจะพาฉันไปถ่ายรูปที่ทะเลสาบกะ”

หล่อนตอบ

มีสชอลเวย์ ย่น อยู่บน เกลี้ยง
เมื่อคนทั้งสองมาถึงจึงถามว่า

“สนุกไหม, คิดดี ไปถึงไหน?”

“สนุกมากเทียว จ๊ะ” เด็กสาวตอบ

“เราไปในสวนโยคานิคอส ออก ทางท่าที่
เขา เขาถลวย ซัน แล้ว กลับ ทาง ถนน

กัมปาลา”

“แหม! น่าเที่ยวด้วยริง ๆ” พัสโล
ยิมพู “หล่อนไปพักผ่อนน้อยซี ประเคียว
ก็เร่งเวลาคืนเนว พวกสัตว์ตกกับแสบค
เข็มนเขาจะมาตามทีไ้สัญญาไว้ ไปซี”

คิดครึบคำแล้วเดินกลับไปห้องของหล่อน
ยิม มอง ตาม แล้ว หัน มา พูก กับ ภรรยา ว่า
“มะรอนเตรนคะไปราชการสักสอง — สาม
วัน — เธอ แน่ ๆ ว่าเขาออก จะรัก คิดค
มากนัก”

“คะ, เขาก็ไม่ใช่คนชั่วเลยนี่” เมย์
รียรอง “ริงนา, รูปร่างสูงอกผายไหล่ผ้ง
สมเปนนทรา ไขหน้าเก้ แหม, ตาคมพลก
เฮอ, ก็ฉันนี่ก็ฉลาดคิดแล้วละ อยากให้
เขาคิดคิดแทน” แล้วหล่อนยิ้มลั้ ๆ

“หล่อนหรือ?” สามพูพลางยกมือ
ภรรยาขึ้นพุมพิกร พระผู้เป็นเจ้าไม่ไ้ทิ้ง
รักหล่อนไว้ประทานไ้รอนอกจากฉัน”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

บทที่ ๒

รุ่งขึ้นเวลา ๑๖ นาฬิกา ทรง พัสโล
ก้าวขึ้นบรรไดบ้านชอลเวทันทที่ มี แยกก
สุนักซ์ซันคิฟอกเทรเวีย ทว่าเอ็นดู ซึ่งไม่
ว่านายหนุ่ม ของมัน จะยังเท่าไป ละที่ใดใน
อาฟริกา ณะที่นั่นเจ้าสัตว์น้อย ๆ ผู้ซื่อสัตย์

จะต้องปรากฏอยู่ข้างกายเขาเสมอไปด้วย
คิดค นัง คอย อยู่ทีเผลอถึง กับเด็กคนใช้
พอเห็นเขามากก็กลักรับรองทันที

“ยิม กับเมย์ ชีมาไปรับพวกฉันเฝ้าเลย
แล้ว” หล่อนกล่าวพลางรับมือกับ เตรีนค
“เพื่อนเก่า ๆ ของ เธอ กลับ รากการลาพัก
มาในเที่ยวเวลลันหลายคน, ยิมให้เฮลลิม
ไปช่วยถือของ เพราะมันรู้ภาษาจึงกลุกค
กว่าคนอื่น ๆ” หล่อน ชี้ เด็ก คนใช้ ซาคี
สวาซิลิส ซึ่ง แต่งกายสอาด ยืนถือ กล้อง
โกคคและเครื่องพริ้ม

เตรีนค ชัก พินเสีย — เขาสิ่ง จะอยาก
หาโอกาส เพื่อ สนทนา กับหล่อน สองต่อสอง
กลั้วจะมีกำลัง มาขวางคออีกเล่า แต่ถึง
อย่างไรก็ตาม เขาคิดอยู่เสมอว่าจะพยายาม
หลบหลีกให้พ้นเงไ้

“เราจะเริ่มออกเดินทางหรือยังเล่าคะ?”
พัสโลถาม

“ไปซีคะ” แล้วเขาก็เริ่มเดินทาง

ถนนำกรมทหารยาวับดู สองข้างทาง
เห็นแต่ใบกล้วยไล่ไปทั้งนั้น ทางเดินนี้
ร่มรื่นและตรงลั้ไปยังหาคทรายชายทะเลสลาย
วิคคเวีย เขาเดินคุยกัน อย่างเบิกบาน
ทุกขณะ ที่ผ่านกระแวม่น้อย ๆ ซึ่ง ปลุก อยู่
ภายใต้ ใบกล้วยขึ้น โยกล้อมค้อมอยู่เสมอ นั้น มก

มีหน้าสีน้ำตาลแดงสดและแก้มแดงเหมือนโล่
ออกมากักทวยทั้งยามด้วยโดยมาก

คิดคิด หยุค ถ่ายรบไว้หลายแผ่น แล้ว
เกินต่อไป จนถึงวันนั้น ที่นั่นมีเรือเล็ก ๆ
จอดอยู่หลายลำ หล่นทอดคาครอช้าง
ด้วยความปลอดภัย

“ก็ฉัน อยากได้วังนกระยาบ นันจริง”
หญิงสาวพูดพร้อมก้มข้มออกไปยังคันไม้ ซึ่งขึ้น
ในทะเลสาบ “เป็นของต้องการมานานแล้ว,
โอ! ยัง คอก ลีหลี่ อีก แหม ช่างน่ารัก
จริง ๆ - เราเอาเรือนพายไปเห็นะไคะคะ?”

“ไคะ, ถ้าเธอต้องการ” เกร็นด้วย
คอยโดยเร็ว เพราะเห็นโอกาสเหมาะ ซึ่ง
เธอต้องการอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกนั้นไร ๆ
แล้ว พลางเดินไปเรือที่จอดอยู่ ข้อมือ
ไปยังเรือลำหนึ่งซึ่งค่อนข้างใหม่พูดว่า “นี่
แน่หล่อน, เรือลำนี้มีพายสองเล่ม เหมาะ
ทีเดียว” แล้วเขาก็เห็นเรือนนั้นมา

ใน ยุกานคา มักเขาหญิงแห่ง กองไว้นั้น
หัวเรือ เพื่อขยับน้ำหนักเข้ามา พลลิกกว่า
ข้ามลงไปพลางพูดว่า

“ค่อย ๆ ลงหน่อยจ้ะ อ้ายพวกนี้ค่อยเรือ
ลุ่ม่ายนั้ - ไม่เป็นไร ฉันยึดไว้แล้ว -
อย่าจ้ะ อย่างนั้นยกหนอญ่า มันขึ้น ปากว่า
มือถึงตัวหล่อนประคองให้นั่งบนกระต๊ออย่าง

จะมีตัววิ่งววกด้วยหล่อน เป็นวิคฤห์เปวระที่สด
“แยกกัน - ลงมาจ้ะ, สลิม เองคอยอยู่น
แหละ - ไม่ต้องไปคอก”

สุนัข กระต๊อ ทาง รัย พลง วัง เข้าหา
เกร็นค้อมลงเรือ แล้วจับพายพายน้ำ ด้วย
ความชำนาญตรงไปยังหมู่คอกลีหลี่ทันที

คิดคิดสีกลิ้งโลกลีโหมาก คอกไม้เหล่านี้น
ชุกกันพินาเห็นอริยาวสามลำนิ้ว คุกคล้าย
กับพรมสีเขียวนั้นมีคอกสีขาว แลม่วงสลัดกัน
เมื่อเรือเข้าไปถึงหล่อนก็เลื้อยเก็บด้วยความ
ยินดี

เกร็นที่เหลียวกลับไปที่สลิม เห็นยั้ง
ชุกคอกนายสาวของมีน้อย เขาจึงพายเรือ
ไกลออกไปอีก เลี้ยวกลับไม่เห็นทันยยาว
ก็มานำมายังไว้ ตามกั้งไม้เหล่านี้นั้นไป
ด้วยวังนกระยาบ แขนวเป็นระนาวทั้งแห่ง แลสกล
วังเก่าดีเหลือจนคล้ายทอง ส่วนที่ยังใหม่อยู่
นั้นสีเขียว ภายนอกกรอช้าง ๆ ที่อยู่ขึ้นหน้ารัก

เหล่านี้นั้นมีฝูงนกกระยาบบินว่อน บ้างส่งเสียง
พูดจากันตามภาษาของมีน้อยอย่างสนุกสนาน

คิดคิด พยายามหักกั้งไม้ กิ่งหนึ่งซึ่ง มีวัง
ติดอยู่ แต่เป็นไม้เหนียว จึงทำให้ความ
ยวาทจากผลยังเกิดขึ้น พลลิกค่อย ๆ ไน้ม
กายลงช่วยหล่อน ใน ทันที ที่มีอง ทั้งสอง
กระต๊อกัน เขาก็มีอันนั้นนั้นไว้คู่หนึ่ง

ครั้นแล้วก็รีบปล่อย คิตก ก็หันหลังซ่อน
โลหิต อันกำลังฝึกแรงจนแกงกำ ด้วย ความ
อาย และแกล้งทำเป็นตั้งอกตั้งใจระหัดเอา
วังนาก็ได้ อา ยักหนีหล่อนประจักษ์ความ
ลับในหัวใจของเขาแล้ว

แต่ในทันทีนั้น นิชคาอันเยี่ยมด้วยแว
วเสน่ห์ของ เศวตก็กลับมองดังตรงข้ามหล่อน
ไปยืนอยู่เฉพาใหญ่แห่งคอนหัวเรือ อัสสัสสะ
ประสาธน์แทบซอกส้นออก ชะนะที่เห็นย่ง
บาท แห่ง พระยามังกรราชมา นอนชก อยู่ตรง
กลางกองฟางนั้น กวพระทีณกรฉายแสง
ลงต้องเกล็ดของมันเป็นเงาวาววับ เศวตก็
รู้สึกกลัวสิ่งนั้น เป็นงูขนาดใหญ่มีพิษร้ายที่สุด
อา พระเจ้ายังคุ้มครองเขาอยู่ จึงขึ้นกาล
ให้มันหลับเสีย แต่อย่างไรก็ดี พิลิป
คาคว่ามันคงต้องตน และเลื้อยมาหาเขาทั้ง
สองเป็นแน่ เพราะเจ้าแยกกัสาธน์จนทั้งคม
ทั้งตะกูปไม่หยุกหย่อน
ความคึก คังร้อยอย่างวิ่งพล่านใน สมธอง
เขาจะทำประการใดก็หนอ? เขายังจำคำพูด
ของ คิตก ซึ่งกล่าวไว้เมื่อ วนก่อนได้ ที่ว่า
ก็ฉันคงเลืยสีกเป็นแน่ ถัดรู้ว่า งูมาอยู่ใกล้ ๆ
ณัยกัณห์ของเขาไม่ได้ยินอะไรเลย นอกจาก
คำพูดของหล่อนค่อนนั้นเท่านั้น นี่ถ้าหล่อน
เห็นกัณห์เจ้า — อา ไม่ ต้อง สงสัย ละ

หล่อนคงตกอกตกใจไว้อย่าง ชื่น จนเรือ อา
ลัมไค เมื่อเป็นเช่นนั้น ทั้งเขาและหล่อน
ก็ คง จะไม่ไคเหยียบ พื้น แผ่น ดิน อีก ต่อไป
เพราะปรากฏอยู่ว่าเราเห็น ในทะเลสาบ ชุมนิก
แต่ถ้าเขาสามารถนำเรือกลับเข้าไปถึงฝั่งได้
ก่อนเวลาที่มันจะเลื้อยออกมา และ ก่อนที่
หล่อนจะรู้สึกว่ามีงูร้ายอยู่ใกล้ ๆ ได้ ก็ระพัน
อันตราวย แต่, โอ! พระเจ้า! แยกกั
ระทำให้มันคนเคียบวันแตร, เพราะสุนักข
แสนรู้มันยังตะกุกกองฟางแรงเข้าทุกที มี
หน้าซ้ำยัง สง เสียง เฝ้าหอนไม่ หยุก หย่อน
อีกด้วย

“แยกกั. มาน” พิลิปออกคำสั่ง

สุนักขนำ เชนกู วัง มา เลียบ มือ เจ้า ของ
พลางแสดงกิริยา คล้ายจะบอกให้ทราบว่ามี
อันตราวย อย่างใหญ่ หลวงใน เชน นั้น ทันใด
ความคิดอย่างหนึ่ง ก็ปรากฏขึ้นใน สมธองของ
เขา พร้อมกับเหงอเม็กเขื่อง ๆ สุกขึ้นจน
เต็มหน้าผาก

“ฉัน คิดว่า เรา กลับ กัน เสีย ที ระ คีละ
กระมัง?” ชายหนุ่มพศทวน ๆ พยายาม
ระงับความตื่นเต้นไว้เต็มที่

ส่วนน้อยเห็นหน้าขงกัณห์ไม่ด้วยความ
ปลากใจ หน้าเสียง ซึ่งเปลี่ยนไปในทันทีทำ
ให้หล่อนพิศวง

“ก็เวรขงมิได้วิ่งเล่นไหนละ”

“กลับเสียทีเถิดกระ” เขาพคข้าพลา
ยักสุนักไว้ เพราะมันจะกลับไปหัวเรือเสมอ
“ฉันอยากถ้ายรูปเรือทรมม่ง ซึ่ง มีแสงสว่าง
พอๆ — แต่แยกก็คงให้ว่ายน้ำไป” เขา

เสริมขึ้นโดยรู้ตัวว่าไม่สามารถจะบังคับสุนัก
ไม่ให้มันกระทุ้ง และพายเรือเข้าฝั่งพร้อมกัน
ทั้งสองอย่างได้

เจ้าสัวส์แลรู้ เข้าใจใน คำพูด ของนายก็
มีนถอยหลังหนี ด้วยความกลัว ตัว สันสทาน
มองดูน้ำแล้วเงยขึ้นดูหน้าเทรนค์ ซึ่งเขารับ
เม็นหน้าหนีเสียทันที

“ให้แยกก็ว่ายน้ำไปหัวเรือละ?” หญิง
สาวร้องทัก ทักคลั่งในถ้อยคำอันแปลก
“ทำไมจึงทำเช่นนั้น? หนทางไม่ใช่ใกล้
เลยนั้น, ยิมเคยบอกกับฉันว่า จรเจ้ หนี
สุนัก ขึ้นปล่องลงไป ก็เท่าๆ ให้ลงไป
คายเท่านั้น”

“มันคงหาโอกาสเขาเอง” พิลลีย
ตอบพลางก็แยกกันเข้ามา

“ด้วยกายจริง! ไม่เอาละ, ไม่เอา,
ก็ฉันไม่ยอมให้คุณทำกร๊วๆเช่นนั้น” หล่อน
คำนเสียงต้นน้อมตัวลงจับสุนักไว้

“จ๊ะ จ๊ะ จ๊ะ จ๊ะ, หนึ่ง, ฉันขอให้เธอนั่ง
นั่งๆ” นายทหารหนุ่มพูดหัวๆ หล่อน

รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งว่าเหตุใดเขาจึงทำ
น้ำเสียงและกริยาเช่นนั้น

เทรนค์ ก็ แยกไป ทาก หล่อนโดยแรง
หย่อนลงน้ำ แล้วจับพายพุน้ำเข้าฝั่งอย่าง
เร็วที่สุด ส่วนคากจึงยืนอยู่เฉพาะงูในกอง
หญ้าซึ่งเริ่มคลายชคอออกช้าๆ

คิดทักท้วงในการ กระทำ อันร้ายกาจนี้
หล่อนรู้ สักโกรธเขาจนพูดไม่ออก หล่อน
ได้แต่มองดูสุนักซึ่งแควะร้าย อันกำลัง ว่ายน้ำ
ไปตามบุญตามกรรมด้วยความสลกใจ ความ
เจียมใจแล่น เข้า มาครอบคลุมสภาพ เหล่านั้น
ราวสัก ๕ นาที คิดถึงเรื่องจนว่า

“โอ! คุณเทรนค์ละ, แยกก็ว่ายเข้า
ไปติดอยู่ในกองแหมแล้ว, โปรดหยุดช่วยสัก
ประเดี๋ยวเถละละ—มันว่ายออกไม่ได้, โอ!
มันกลัวใหญ่แล้วละละ—เร็วหน่อยซิละ”

“มันคงพยายามช่วยตัวมันเองได้” พิล
ลียตอบพลางรีบพายให้เร็วขึ้นอีก

“อู๊, ไม่ได้หรอกละ” หล่อนร้องขึ้น
อย่างเป็นทุกข์ “นั่นทำไม่คุณจึงมำน้ำไปเหยีย
โศกเช่นนั้นละ—โอ—หมายความว่า คุณออกจะ
คายไป—ช่วยหน่อยซิละ, เอะ—เพื่อเห็น
แก่ ก็ฉัน” หล่อน อ่อนน้อม เสียง สำนึก
ทาคลือ

เทรนค์นั่งเหม่อไม่ไ้ ยืนเสียงสั่นข้าง

กาย พลังกึกหนึ่งและยิงพวยเร็วขึ้นอีก
เสียงร้อง คว้ยความกลัว ของ แยกก็ ดัง
มาถึงเขาทั้งสอง คึกคัก สันมานวิงวอน
หล่อนคลั่งของศุ สุนัข เศรหะร่าย คว้ยแว
คำแสลงว่าส่งสารยิ่งนัก ในทันใดนั้นก็ต้อง
ยกมือขึ้นสั่นระริกขึ้นชกหน้า เพราะหล่อน
เห็นน้ำเป็นละลอกใหญ่ และศรัทธาของ
พระเจ้า ไหลขึ้นมาคายนแยกก็มลง

ความแค้นเคือง ของหล่อนเนื่องจากการ
โหดร้ายของชายหนุ่มสหยาภิกษนั้น ประตังขึ้น
มาจนรู้สึกแน่นอก หล่อนไม่นึกเลยว่า
เขาจะกล้าทำเช่นนั้น แต่ — แต่ถ้าหล่อน
หันหน้าไปมองเขา แม้แต่แวบเดียว ก็ จะ
พิศวงไม่ใช่บ่อย เพราะดวงหน้าที่เคยเปล่ง
ปลั่งก็วิยสาบโลหิต กลืนกลาย เป็นหน้าที่ซท
สลก และเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน

รุ่งค่อย ๆ ขยายตัวกลายเป็นเปลวออกจาก
กองหญ้า ผลักวิถีศรัทธา ร้อนหมายตรงมา
ยังที่เขาทั้งสองน้อย รวากย้วยงยาศแห่ง
พระยามัจฉาซึ่งเคยมี จะพุ่งเข้ามิกคร่าพา
วิญญาณไปสู่ขั้วยมโลกนั้น เกร็นต์ กะ
ระยระหว่างฝั่งกับเรือร้อยไป เวลาที่เขา
ไม่ได้ คึกอะไรนอีกจากพยายามไม่ให้ หล่อน
รู้สึกตัวว่ามีอันตรายอย่างร้ายแรง อยู่ใกล้ ๆ
จนกว่าเขาจะพาหล่อนขึ้นฝั่งได้ ใกล้เข้ามา

.....ใกล้เข้ามาจน ะ ถึงคลัง ซึ่ง ะบิ
ชีวิตเขาทั้งสองให้ปราศจากภัยอยู่แล้ว เขา
วิงวอนอย่างสุดแรงเกินทนทำให้ เรือกระตุกซึ่ง
ทำให้มันโคจรมาใกล้ เลือบ ตรง เข้ามา
โดยเร็ว

ครั้นแรกนายทหารหนุ่ม คึก ะบิ โยนน้ำ
แต่ไม่สำเร็จ เพราะมันแฉะอยู่ข้างกำแพงเรือ
จึงต้องเปลี่ยนความตั้งใจเสียใหม่ว่าจะใช้พาย
ตี แต่ก็ไม่สำเร็จอีก เพราะคึกคักซึ่งขวาง
อยู่ และบางทีจะทำให้หล่อนรู้สึกตัวว่ามี
อยู่ใกล้ ๆ ถ้าเป็นเช่นนั้น โอ ! ทั้งสอง
คง ะ เป็น อาหาร แห่ง ะบิ ให้ สัก อิ่มหนึ่ง
เย็นแน่

พระเจ้าทรงโปรดคว้ย เกร็นต์ ย่นพม
ฟ้าพร้อมกันระยาลมหายใจ เมื่อเห็นศรัทธา
แขนคำอันมี แววดา เป็น ประกายแสงความ
โกรธแค้นปรากฏ อยู่ท่ามกลางสีขาว ของสครัท
เขาซาเพียงพดเคียวเท่านั้น เขาก็ลง
สังเกตน่าอึ้งครั้งหนึ่ง อา ยักเรือเข้ามา
ถึงทวน — ถึงทวนที่มีทรายขาวบริสุทธิ์แล้ว มี
ทางเคียว.....ทางเคียวเท่านั้น ที่จะทำให้
รถพ่นอันทรายนนี้ได้ โดยความรวดเร็วราว
กับฟ้าแลบ พัดลึบทั้งพวย ลูกขันทันโดย
หล่อนเข้าไว้ใน วงแขน กระโดดข้ามศรัทธา
ขึ้นฝั่ง ในเวลาเคียวกันนั้นก็รู้ สักคล้ายถูก

ดีแรงๆ ที่ทำ ซึ่งเขาก็อธิบายว่าถูกงูกัด
 เสร็จแล้วยังคงล้มลงนอนอยู่ โดยความ
 บໍลั่มไฟที่ช่วยชีวิตสัตว์ขบถก็ให้พินาศความ
 ใจนั้นทำให้ล้มตัวชั่วคราวหนึ่ง แต่แล้วก็นึก
 ถึงความตาย—ความตาย ซึ่ง อาจเกิด กับ ตัว
 เขาในเวลาไม่กี่นาฬิกา บ้างก็ ครั้นจะ
 จะเป็นครั้งสุดท้าย ที่ เขาได้ เห็นหน้า และถูก
 ต้องกายหล่อน ยิ่งถ้าเขาตายเสียด้วย

แต่ที่เคียวหล่อนคงลืมเขา ทั้งคงไม่ทราบ
 ด้วยว่า เขาต้อง เสียชีวิต เพราะ ช่วย ชีวิต
 หล่อน เมื่อคิดเช่นนั้นก็ระหัดระเหวียนไป
 ห่มค.....จนปราศจากความใคร่ครองให้รอยคอย
 เขาก็ล้มลงมิดพิศทั้งร่างอันอ่อนแอยังอยู่ในวง
 แขนกระนั้น ด้วยความรู้สึกว่าเป็นการรบกวน
 ลา.....รบกวนครั้งแรก.....และครั้งสุดท้าย

“นี่คุณเป็นข้าหรือ?” ก็คิดว่าต้องเสีย
 เชี่ยวด้วยความรู้สึกราวกับคนจะให้พ้นจาก
 เขา “ปล่อยฉันนะ ปล่อยเสียดีกว่าที่เกี่ยว”
 ราวกับประกาศิตแห่งนางพระยา เสร็จแล้ว
 วิวางหล่อนลงทันที

“จงให้อภัยแก่ฉัน” เขาพิมพ์านัยตาตก
 “ฉัน ฉันไม่ทราบจริงๆ ว่า ทำอะไร ลง
 ไป.....” แล้วก็เสริมอย่างไม่มีรู้พะอะไร
 อีกว่า “ท่านแคร์อนจริงนะจ๊ะ ฉันคิดว่า
 พักเสียสักครู่” เธอจะกรุณาอยู่ เป็นเพื่อน

ด้วยไหมหรือ?”

“ฉันจะกลับ” หญิงสาวกระซิบเสียง
 คอยพร้อมกับการที่ขยับตัว ใบหน้าอันเปล่ง
 ปลั่งสลบซึ้ง “การทำเล่นเป็นของสนุก
 ของคนครึ่งช้างผสม กับ ความชั่วร้าย ที่ทำคือ
 สนุกเสียเหลือเกิน อนิจา! ช่างเหี้ยม
 โหดอะไรเช่นนั้น น่าสงสารสัตว์มันไม่มีผิด
 อะไรเลยที่เกี่ยว ฉันไม่อยากผูกกับคนเช่น
 คุณอีกต่อไป”

หล่อนพยักหน้าเรียกสลิม แล้วรีบเดิน
 ขึ้นหาคทราญผ่านคกงดด้วยกลีบโดยไม่เหลียว
 แลดูเขาผู้อาภัพเลย

นายทหาร หม่อม เคารวะร้าย คลั่ง แล ตาม
 พลาญระยาลมหายใจ แขนอันล่าส้นทั้ง
 สองตกลงข้างกาย เป็นครั้งที่สองครั้งที่ เพราะ
 หล่อนเขาถึงต้องเสียชีวิตสัตว์ขบถ และ
 ในไม่ช้าแล้วเองก็อาจตายด้วยพิษมังกี้ได้

ชาวประมงค้นพบเมื่อรุ่งตามกันมากที่เรือ
 หลายคน เขาหนีไปผูกเป็นภายาเกี่ยวกับ
 พวกนั้นว่า “งู ในเรือลำนั้นแหละ ระวัง
 นะมันจะกัดเอา”

ชายสองคนกลับไปหาไม้ เสร็จแล้วโยน
 เงินให้รับหนึ่ง เพื่อให้ นำ ซากงู ไป ที่ บ้านเขา
 แล้วก็รีบกลับ

พอขึ้น ขวบไต่บัน ก็ พอก ก็ เห็นนกกระสา

บินไปเป็นฝูงตรงไป หลั่ง กรมทหาร ความเคย
ในเวลายุ่งยงคต “นกกระสา” พิลิปโยน
ในคอคล้ายคนไม่มีสติ “อ้อ.....ฉันเคย
ทำอะไรไว้หน.....เคยกับนกพวกนี้แหละ”
นั้นก็คือคู่หูหนึ่ง “อ้อ! นกออกกะ ฉัน
เหลวหมกแล้ว.....” เขาร้องขึ้นเสียงดัง
พลางโยกมือเป็น เชิงลาถน ซึ่ง บินลัดตาไป
พร้อมกบเข้ล่มีลงบนเฉลียง

๐ ๐ ๐ ๐

บทที่ ๓

ก่อนนั้นมาอีกคราวชั่วโมงหนึ่ง มอแรนต์
นายแพทย์ประจำกรมทหาร มีกิจธุระผ่าน
ทางหน้าบ้านเทรนต์ โดยที่รู้อยู่ว่า พงุนั้น
เพื่อนหนุ่มของเขาจะต้องไป ราชการประกอบ
กับตัวเขาเองอยากสูบกถ้องด้วย จึงแวะขึ้น
ไปหา

“ฮัลโล เทรนต์” หมอเรียกพลาง
ก้าวเข้าไปในห้องอันทไฟไวสว่างไสว “แก
ไป เอางูใหญ่ ที่ โหนด มา แขนง ไว้ที่ เฉลียง
เพื่อน ?”

ฟิลลิปนั่งเหยียดเท้าอันเปลือยปราศจาก
ถุงเท้าสองข้างอยู่บนเก้าอี้ยาว บนโต๊ะเล็ก
ข้างกายมี วิสกี้ อย่างแรง กับไซกา และ
ทกหมาย ยังมี ไค เบค ผลึก ซึ่ง เขาได้ ระบายจาก
บ้านอีกกองใหญ่ รองเท้าบู๊ต ส้นน้ำคาลคู้

หนึ่งมีรอยขีดเล็ก ๆ สองขีดปรากฏชัดเจนบน
หนังแข็งของเส้นวางอยู่ที่ พนหางออกมา

เทรนต์ทอกลายตาอันมีแววขุ่นมัว คล้าย
คนวิกลจริตพิศมองเท้าอย่างคั่นใจ หน้า
ตาแห่งอโคจรตลอกจนเลื้อล้า ก็ ยังไม่ไต่ ล้าง
แลผลึก ซึ่ง เป็นสิ่งผิดศีลธรรมมาของ
เขาอย่างยิ่ง

เมื่อเห็นว่าผู้ ที่มาหาคือใครแน่แล้ว จึง
ชักกลิ้งออกจากปาก ชีวิตก็ยกเท้าให้
โคโยไม่พุงพาทักทายเลย

นายแพทย์ลงนั่งพลางเทยาเส้นออกบรรจุ
กลิ้ง กิวยานเคร่งขรึมของเทรนต์ ทำ
ให้เขาปลากใจ จึงโน้มตัวเข้าพิจารณาสาย
จนใกล้ และโดยเขาวนอันเฉียบแหลมเขา
ก็หยั่งใจสายหนุ่มมากกว่ากำลังไม่มีความสุข

“เย็นอะไรไปหรือเทรนต์ ?”

“กูรองเท้าฉันซิ” ฟิลลิปคอยแหยง ๆ
มอแรนต์ทำตามทันที หยิบรองเท้าขึ้นดู
ใกล้ดวงไฟ ขณะ ที่ กำลังพิจารณาอยู่นั้น
ฟิลลิปพูดอีกว่า

“รอยเล็ก ๆ สองขีดนั้นแหละ” ฟิลลิป
เขี้ยวทงเธอ เห็นแขนงอยู่ข้างนอกละ.....
เปล่าไม่เป็นไร.....ไม่ถึงข้างในคอ” เขา
เสริมเมื่อเห็นหมอกำหน้าคั่นคกใจ

มอแรนต์หันขวับ มา กุท้าว เพื่อนโดยเร็ว

“ฉันทรวรแล้ว” เทร็นค้มอก เข้าใจ
ในกิริยาหมอบไถ่ก็ ถัดแก ต้องการตรวจ
อีกก็เฉยซี

ผู้ส่งอายุกว่าวาระเกียงไว้ กับพิน แล้ว
คุกเข่าลงพินจีพริวระ ท้าวของ เพื่อน อย่างคัง
ใจ แต่ก็ไม่มัวรอยอะไรปรากฏยณฉิวหนงอัน
เรียบน่นเลย

“พระเจ้า” นายแพทย์ออกจาทานด้วย
เสียงกัง พลงง ยกตะเกียง ขึ้นไว้บนโต๊ะ
ระบายลมหายใจอย่างโล่งห้าวอก “นี่แกรอ
มาได้ยังไรกัน? เฮ้! คิมเสียเพื่อน...
จะได้ทำให้สหายขึ้น.....เฮ้ละ! ที่นั่นเล่าเรื่อง
ของแกให้ฉันฟังหน่อยซี”

เทรนด์ค้มอกแล้วเล่าให้สหายฟังตาม
เหตุที่เกิขึ้นโดยย่อๆ

“เป็นการฆ่าแยกกักโดยเจตนาแท้” นาย
ร้อยเอกหนุ่มเสริมพร้อมก้มลงนินใจใหญ่ “แต่
ก็เพราะมันฉลาดเกินไป ออริคุยจนชายงู
เจ้ากรรมกันลูกขึ้นเพนผ่านไม่รู้จะ ทำอย่างไร
ไ้” ถ้าล้าพังฉันทันเคียวก็คงไม่ปล่อยมัน
ลงไปตายคอก ฉันทัน.....” เสียเขาต้นเล็ก
น้อย “ฉันทันก็แยกกักมากที่เคียว”

นายแพทย์กระ แอม ค้วย รู้ ความ ใน
สหายหนุ่ม

“ให้ค่ายซี เทรนด์ ฉันทันไม่รู้ว่าจะสง

สมองไว้ ไ้ไ้อย่างไรในเวลาอันฉลุททุกเช่นนั้น
ถ้าเป็นฉันทันละก็... เฮ้! เห็นจะเต็มที ไ้
จะเซ็งไ้ไ้ ก็น้อมทอ้งกางเปนนั่น มีสขอล

เวย์ควรจะชอบคุณเธอให้มากที่สุด พระเจ้า”

“ฉันทันเกรง ว่า หล่อนจะ คิดว่า ฉันทัน เป็นไ้
มนุย์กร้ายเหี้ยม โหดันสุดคนนะ” พิลลีย
คอบค้วยน้ำเสียนซนซม “หล่อนรีบเกินไป

โดยไม่พุดกับฉันทันคำเคียว นอกจากคำให้
กทำหล่อนเกลียดกันน้ำหน่าฉันทันเคียวที่ คงเห็น
ฉันทันเป็นขี้ขลาด หรือ ฉะไรคล้ายๆ ฉันทันนั้น

แหละ ที่จริงการปล่อยไ้แยกกักภายในน้ำ
นี่ ออกจะน่ากลัวเกินที่ฉันทันใจอ่อนอย่าง
หล่อนจะไ้ไ้” เขาหยกระบายลมหายใจ
หนึ่ง “แต่ นี่แหละ มอแรนต์ ฉันทันจะค้อง
ไปแต่เข้าครัวเสียแล้ว เพราะฉันทัน ก็ ไม่มี

เวลาอธิบายให้หล่อนเข้าใจไ้” แกะรวีไป
เล่าให้หล่อนฟัง ตาม เรืองที่ เปนจริงไ้ไ้ใหม่
และบอกว่า ฉันทันเสียใจมาก ที่ ทำให้ หล่อนชัค
เคือง ถ้าหล่อน ยะ กโทษให้ก็จงเขียน
จดหมายส่งไปให้ฉันทันที่มป่าละ”

“ไ้ซี! ไ้” นายแพทย์รับรองแฉง
แฉง “ฉันทันจะชอบนักการอธิบายให้กันเข้าใจ
ฉิดพั้ง เท่ากับช่วยชัคเกลสาสมองที่ซันมัวไ้
แฉมไ้ซัน เฮ้! ที่นั่น แก่นะควรรีบไปฮาย
น้ำร้อนๆ เสีย เอาให้ร้อน ที่ สุดที่กระทนไ้

เที่ยวหาแล้วเข้าอันที่เคียว แก่นะออก
ระเคราะห์ก็มากนัก”

แต่นำเสียให้มอแรนต์มีได้ มีโอกาสซัก
เกลา สมอง มนุษย์ ให้แจ่มใสได้ทั้ง ความ
ปรารถนา ด้วยพอลกลับไปถึงบ้านก็ไต่ถาม
คำสั่งก่อนให้ไป รัยคนช่วย มาจากกองทหาร
ซึ่งอยู่ไกลลงเฝ้าทางทะเลสาบอีก ทั้งเรือไฟ
ของกรมก็มาคอยรับอยู่แล้ว

แพทย์ในยگانดาไม่มีมาก ฉะนั้นมอ
แรนต์จะวิ่งไม่ได้เลย เขารักษาของกระดูก
กระดูกที่ จะนำไป ด้วยชน ลิ้ม ที่ ไต่ รัย ยาก
เค้นขึ้นมา พอเสร็จธุระก็รีบวิ่งประทุกัน
เนือร เมื่ออมแล้วจึงนึกได้ว่าจะต้องไปเยี่ยม
มิสซอลเวย์ตามคำขอร้องของสหภาพ

“เฮอ! เราลืมสนิทเที่ยวละ” เขาย่น
“นั่นถ้าผลล้นไปเสียก่อนล่ะเทรนต์ คงหัก
คอเราเสียแน่ที่เคียว วะ! แม้วิ่ง เวลา
ไม่พอเสียแล้ว เขียนจดหมายไปบอกหล่อน
ก็คงเข้าใจได้”

“มิสซอลเวย์ (มอแรนต์เขียน)

ฉันตั้งใจไปหา เธอโดยมี กิจสำคัญอย่าง
หนึ่ง แต่เผอิญต้องไปจากมาซาการ่าเพื่อรับ
นาย ร้อยตรี เฟนคอน ซึ่ง กำลังช่วย หนัก มา
รักษาตน และจะต้องไปในเคียววัน อีระของ
ฉันก็... เทรนต์ขอให้ ฉันบอก เธอว่า มี งูร้าย

อยู่ในกองหลุมที่หัวเรือซึ่งเธอกับเขาพาลเล่น
เมื่อยาวนั้น เจ้าแหยกก็จะค่อยออกมา เขา
จึงต้องคิดใจทั้งมันลงจากเรือ เพื่อยोगกัน
มิให้มันค่อยได้ ก็เพราะ เขา ทราบดีว่าเขา
กลัวงู นัก ถ้าขณะนั้น เธอทราบดีว่า มีงู
ใกล้ ๆ ตัว ไม่ต้องสงสัยเลยละ คงกระโดด
หรือกระโดดจนเรืออาละมได้ แล้วนั้นแหละ
จะเป็นโอกาส ของจรเข้เลือกได้ ว่า จะกินเธอ
หรือสุนัขก็ ฉะนั้นไม่ทราบดีว่าเขาคุมสติ
และคิดหาทางป้องกันโดยรวดเร็วได้อย่างไร
...เขาเป็นคนทั้งน่ากลัวและน่ารัก... เขาสั่งว่า
ถ้าเธอเต็มใจจะยกโทษให้ ในการกระทำต่างๆ
ของเขาแล้ว ก็จงเขียนจดหมายส่งไปที่
ถ้ำมีป่า”

“ผู้ซื้อสัตว์

แอล มอแรนต์”

เมื่อเขียนแล้วของเสร็จ ก็เรียกเด็กคน
ใช้ชาวพื้นเมือง มาสั่งให้นำ จดหมายไปยื่น
นายพันตรีซอลเวย์เมื่อเขาไปแล้ว

พอนายแพทย์กลับตัวไป เจ้าเด็กผิวดำ
ก็วางจดหมายสำคัญไว้บนโต๊ะ ตัวเองลง
นั่งกินอาหารที่เหลืออยู่ อย่างอ่อย และสบาย
จนเคลิบเคลิ้ม

ขณะนั้นนกแก้ว ที่ นายแพทย์เลี้ยงก็ค่อย
ลงมากินถั่วในงานซูบด้วย มันจึงถูกจดหมาย

ที่วางไว้ ด้วยนัยตาอันแสดงว่าสงสัย เสนอ
 ชอชท์หนักไว้ ยี่ไม่แท้ เจ้านกชุกวิก็ใช้
 ปากกบที่วอนจุมจรลากลกระดาก ข้างในออก
 มาจิกและเหยียบย่ำเล่นอย่างสนุก รันของ
 ซลคยัยเย็น กว้าวเขย... เก็กคนใช้จะรู้สึก
 กระดากครกหมายกับขาออกเป็นสองชั้น

รูเบย์ตกใจแทบสิ้นสติ สยดถิกถันออก
 มาตามวรายพัน ลุกขึ้นฉวยไม้ไล่ตีนักมรม
 ชนเป็นโกลาหล แต่ถนกลแสนรู้หายอมให้
 คิวมันเขยไม่ มันขึ้นหนีขึ้นไปเกาะบนเสา
 เกลี้ยง แล้วส่งเสียงร้องเป็นเชิงทำให้ขึ้น
 ไปสู้กับมันอีก

รูเบย์มือสั่น เกือบกระดากสองชั้น รวมกัน
 ไว้ ภายหลังเมื่อหุยกกตกอยู่พักใหญ่ๆ แล้ว
 ก็ออกไปหาหีบสยวินในเลี่ยมมาใส่ นำไป
 ซ่อนไว้ ในช่องเสาครว พลังบ่นกับตัวเอง
 ว่า “ถ้าข้าถูกจับได้ ชี ก็ระพ้องโอ้กูซาก
 (นกแก้ว) ทำเสีย คุณก็คงทำโทษมันเอง
 ข้าไม่กลัว เขา กระดากสกลปรกพันนี้ ไปให้ที่
 ย้านเมเขอรัยวานาไค คอก เขาจะไคไล่
 เตะข้าออกมาไม่ทัน”

ห่างออกไปจากบ้านนายแพทย์ ในห้อง
 นอนบนเรือนมังกกาโล งาม หลัวหนึ่ง ภาย
 ในยวีรเวณกรมทหาร คิคคิซลลเวย นังเฮ
 คอกทั้งสองบนกบิไระแท่งทัว นัยตาอันเขยม

ด้วยอัสสขลทอกลองสั่นห้อง หล่อนกำลัง
 ตก อยู่ในห้วงแห่งความโกรธ... โกรธแค้นที่
 เป็นที่สุด เขาเป็นบุรุษคนแรกที่หล่อนเริ่ม
 รัก แต่อนิจา เขาซึ่งเป็นคนที่รักด้วยดีเยี่ยม
 โทกเหลือเกิน ผู้ชายหน้าตาอ่อนโยนเหมือน
 เขาไม่น่าจะทำกับสัตว์ที่น่ารักที่เลี้ยงมานาน
 ไคเลย คิคคิเขาใจเองว่าหล่อนรู้เท่า
 ทันปัญญาเขาคิ เขาไม่รักหล่อนจริง เขา
 มาระบาวาเอาใจใส่ หลอกให้หล่อนหลงรัก
 แล้วนัสสยชั่วช้าสามานของเขาก็กวนเบียด
 ออกให้เห็นประจักษ์เอง หล่อนนึกขอยพระ
 คุณพระผู้ไปนจ้าวที่ ทรงกลบรรดาลให้รู้สึก
 เสียก่อน ทระถลาคิวลงไป เพราะเขาไม่
 เห็นแก่หน้าหล่อนจึงไม่ยอมฟังเสียง ที่หล่อน
 อ้อนวอน เขากลับหักท้าวแย่งสนธิ์ไป
 จากหล่อนแล้ว ยังมีหน้ามารบอีก รบ
 ค่อหน้าคนใช้ หล่อนจะคิดเป็นอนไม่ไคเลย
 นอกจากว่าเขาแกล้ง ประจานให้ หล่อนไควิ
 ความอับอาย หล่อนรู้สึกเหมือนรูปคักก
 สิททคังใจเควรพชานันตกแตกเกลี้ยงคเลียบ
 แล้ว ความซอกซำมชนโขงเกิดคณไม่
 มทสนสุท

“เขาคิคถึงฉนแค้นเล็กน้อยเท่านั้น.....”
 คิคคิสลกลอนพริ้วมกยทั้งตัวลงบนเตียง นอน
 ร้องไห้ตลอดคืน

บทที่ ๔

พอนายแพทย์มอแรนต์กลับมาถึงเย็นค่ำ
 ยี่ ก็พียงงานของเขาคอยอยู่มากมาย ตลอด
 เวลาสามวันเขาต้องทำงาน ที่ คังคัง จน
 ไม่มีเวลาไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงคนใดในกรม
 ทหาร แต่ถึงเช่นนั้นก็ไต่ ยืนข่าวลือกันแซ่
 ซึ่งทำให้เขาปลากใจว่า มัวรี นายทหาร
 หนุ่มกำลังติดพันกับมิสซอลเวย์ คนไทย
 มากต่างคอยดู วันประกาศหมั้น ระหว่างหนุ่ม
 สาวคู่นี้ซึ่งคงจะต้องมีขึ้นอย่างแน่นอน

เวลาบ่ายมอแรนต์ได้เชิญมิสซอลเวย์
 และคิดจะมา รับประทานอาหารน้ำชา ที่บ้านอย่างกัน
 เอง และเมื่อสัปดาห์ที่สองมาถึงนั้น เจ้าของ
 บ้านกำลังนั่งดูการคอยแ่งวีรของอยู่

“คุณกลับมาจากงานเต็มวัน ของ กองพล
 ซึ่งระมัดระวังนัก” เมย์ซอลเวย์พูดแล้ว

หทัยแซนวิชแคงกวารับประทาน “แหม !
 คุณช่างไปนานจริง ๆ... ดูเหมือนเกือบเดือน”

“จะ ราว ๆ นั้นแหละ” นายแพทย์ผู้
 มีใจคอกับ “นำส่งสารเฟนคอน เมื่อแรก
 ฉันไปนะกำลังเจ็บมาก ขยับเขยื้อนไม่ได้
 เอาเสียเลย คุณต้องอยู่ประจำประจำจน
 ค่อยทีเลาจึงหามมา ลงเรือ ถึงเช่นนั้นก็
 ยังกลับเป็นอีกสองหนเมื่อมาตามทาง เคียว
 น์เซฟแล้ว”

เมื่อเริ่มพูดถึงเรื่องคนป่วย ก็กลับคุย

กันในงานเต็มวันและการเชิญแขกเหรื่อ, ใน
 ที่สุดท้ายก็พูดถึงเรื่องเครื่องประดับต่าง ๆ

“เอ๊ะ ! นั่นหนึ่งอะไรคะใหญ่จริง ?”
 มิสซอลเวย์ทักขึ้นพร้อมก็ยิ้มออกไป ที่หนึ่ง
 งามแห่งซึ่งครั้งติดฝ่าไว้

“โอ ! นั่นของเครื่องที่เขานะ ฉันเอา
 มาทำให้แ่ง แล้วก็กระคืนเขาไป” มอแรนต์
 คอยแล้วหันไปพอกับคิดที่ว่า “งูนี้ยังไล่
 จะที่ฉันเขียนเล่าไปให้เธอฟังมิสซอลเวย์”

“เขียนถึงที่ฉันหรือคะ ?” คุณไม่เคย
 เขียนเล่าอะไรต่ออะไรให้ที่ฉันฟังเลย แต่ไหน
 แต่ไรมา” หญิงสาวเถียงพลาถหัวเราะ

“เธอดังใจอะไรกว่า เธอไม่ได้ รับจดหมาย
 ของฉัน ที่ส่งไปให้ ใน คืนวันที่ ฉันไป จาก
 หรือ ?” มอแรนต์ถามที่นั่น

“ค่ะ ที่ฉันไม่ได้ รับเลย เรื่องอะไรกัน
 คะ ?” สาวน้อยถามด้วยความพิศวง

แทนที่นายแพทย์จะคอย กลับจะโกน
 เรียก “ข้อย”

หัวหน้าคนใช้เดินเข้ามาขึ้นรอรับคำสั่งโดย
 ภิรยาสงวยเรียบร้อย

“เรียกรูเย็บมานั”

สักครู่ก็เกิดกาศาตยาภาวณศา ก็ นำร่างมา
 ปากฎอยู่หน้าประตู

“เองเอาจดหมายที่ข้าส่งให้เขาไปให้ที่
บ้านเมเยอร์บ้านไหนไปไว้ที่ไหน? จดหมาย
ที่ข้าเขียนเมื่อข้าจะไปรักคนเจียนะ” มอแรนค
หันมาถามเสียงเซียว

หน้าเด็ก คนใช้ จิตซัค ด้วยความตกใจ
กลัว และในทันทีนั้นก็ถึงข้อแก้ตัวที่
เตรียมไว้ขึ้นมาได้

“คุณซอร์บี” รูเบอชอ็คตอบ “ไม่
ใช่ผมบอก กูซาคูทำที่นั่น”

“ไอ้บ้า เองพูดอะไร?” นายแพทย์
ทวากพร้อมก็ก้าวเดินเข้าไปใกล้

“คุณซอร์บี ผมวางไว้ แล้วกูซาคูมา
ทำเสีย ผมก็ไม่กล้าเอาไป เคียวนักก็
อยู่ที่ในครัว” เด็กคนใช้ตอบเสียงสั่นแล้ว
ถอยหนี

“ฉันจะต้องไปคว่ำมันพรุ่งนี้หรือไม?”
มอแรนคหันมาพูดกับจิตซัค แล้วลากคอเสื้อ
รูเบอชออกไปจากห้อง

ในนาทีหนึ่งก็ถือหีบสียวนโนเลียเขื่อน
สองประตูเข้ามา เขายกหีบนั้นต่อหน้า
สักร์ทั้งสอง รุ่งของรูเบอช รอยท้าวหนัก
เขื่อนแกง ยังปรากฏบนแผ่นกระดาก ซึ่งขาด
ออกจากกันเป็นสองท่อน

มอแรนคก็อกระดากเข้าติดกัน แล้ว
ส่งให้จิตซัค อานโดยไม่พูดอะไร จนคำเคียว

แต่คอยสังเกตสีหน้าหล่อนอย่างเฉียบแหลม

พอเข้าใจในถ้อยคำจดหมาย โลหิตก็
แล่นขึ้นสู่ใบหน้าจิตซัคแรงจนรู้สึกร้อน หรือ
ราวกับใครนำเอาทองใหญ่เข้าไปไว้ที่มือ

ทั้งสองข้างสั่นระริก นับคำพม่าพราวประค
มีหมอกขัง หล่อนได้ยินเสียงนายแพทย์
อธิบายกับพี่สะใภ้แล้วๆ เหมือนอยู่ในความฝัน

“เออคงเห็นบอกว่าเตรีนต์ ตกอยู่ในที่
ลำบากเพียงไร” มอแรนคพูดกับเมย์ชอล
เวย์ “มันจำเป็นที่ต้องหาขอบเอาชีวิตรอด
ไม่เช่นนั้นก็ต้องตาย... ค่ายดองสองชีวิต.....

มีเวลาช่วงเวลาที่เคียวแท้ๆ ฉันต้องยอม นัยคือ
ว่าเขาลาถากมาก เขาช่างคิดหาหนทางได้
เร็วจริง สู้ยอมเสียสละชีวิตก็..... เออ !
น่ากลัว” พอพูดจบก็ระบายลมหายใจและ

สิ้นศรัทธา ด้วยเห็นว่าเพื่อนหนุ่มของเขาใจ
แข็งมาก

“ก็ฉันไม่ทราบเรื่องนี้ก็เคียว เขาช่างไม่
บอกก็ฉันเลย” จิตซัคพูดเสียงสั่น คล้ายจะ
เป็นลมด้วยความเสียใจ นับคำอันงามตลอด
ฮัสตัส

“ไม่ได้ เธอจะโทษเตรีนต์ไม่ได้” นาย
แพทย์ผู้สุจริต คำนวณพร้อมกับโยกมือประกอบ

“เป็นเพราะเธอรีบกลับเร็วเกินไป ต่างหาก
ถ้าจะรอเพียง กล่าวคำรำลือเขา สักคำเคียว

เท่านั้น ก็จะไม่มีการเข้าใจผิดกันเช่นนี้ออก
 วิจารณ์ แต่นั่นแหละ.....อะไรๆ ก็แล้วไป
 แล้วแหละ เธอควรขอโทษเขาเสีย เขา
 พังกลัยมาเมื่อเช้าตรู่เอง ฉันไปเยี่ยมก็
 ยังไม่คืน ถึงอย่างไร เขาก็คงไปในงาน
 เติมน้ำมันนั่นแหละ เธอควรขอโทษเขา
 มิสซอลเวย์”

ขณะที่ขยับรถกลับบ้าน คิดคิดว่า สักว่า
 หล่อนมีความจริงอันน่าอัศจรรย์ไ้ทันเวลาพอ
 ก็...ถ้าข้ามถึงพรุ่งนี้ก็จะสายไป เพราะ
 ความวิจิตรและโครงการเครื่องเล่นต่างๆ
 ให้หล่อนนึกตกใจรับหมั้น มีวิธีเสีย เพื่อ
 รักษาผลชอกช้ำในใจ ซึ่ง หล่อนเข้าใจคิดว่า
 เครื่องเล่นผู้ทำขึ้นให้เธอตกใจ

เมื่อมีมามีมิสซอลเวย์ ก็คิดต่อไปถึง
 ทั่วทั้งการกองพลคำวันนั้น มีแขกที่ใด รับ
 เชิญมาประชุมกันมากแล้ว ห้องหับตกแต่ง
 สรรวย พนักกระดานห้องเติมน้ำมัน
 วายวิชัยกับแสงไฟส่องสว่างจ้า ผู้ที่มา
 ต่างแต่งกายโอ้อวดทั้งหญิงชาย คิดว่าเป็น
 สตรีที่ชอยการรณรงค์ แต่สำหรับวิภา
 นั้นหล่อนไม่มีความรื่นเริงเลย นัยตาอันมี
 แววท้อยสร้อยเศร้า ก็เศร้า แต่ สดกส่ายมอง
 หาเครื่อง...บุรุษผู้ซึ่ง หล่อนลงโทษเขาโดย
 มิได้ มีความผิด หล่อนเล่าตามตัวเองว่า

ถ้าเขาไม่มาในงานนี้ด้วย หล่อนจะทำอย่างไร
 เมื่อหล่อนเอง อยากพบเขา เหมือนใจจะขาด
 เพื่อไปขอโทษเขา

อีกครึ่งเสียงคนคร่ำครวญขึ้นช้าๆ การ
 เติมน้ำมัน ทั้งคน ก็คิดว่าไปจับคู่กับนายร้อย
 โทหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งความจริงหล่อนไม่รู้ลึก
 สนุกงานนี้ทีเดียว แท้หล่อนกลัวความเขาไป
 คล้ายเครื่องจักรกลออกห้อง อันเต็มไปด้วยคน
 เติมน้ำมัน รวาก็มีอุทยานอันเต็มไปด้วยดอกไม้
 ไม่ กำลังบานฉ่ำ

ภายนอกห้องมีโต๊ะเล็กอีกวางไว้สำหรับ
 เล่นไพ่ ซึ่งมีสภาพบุรุษหลายนายนั่งเล่น
 กันอยู่ พลิกไพ่เล่นกันอยู่กันนั้น แต่เขา
 ไม่ได้ร่วมการเล่นสนุกสนานนี้ด้วย เขาก็มี
 หน้ามวนบึ้งอย่าง คนใจลอย อยู่ ที่โต๊ะว่าง
 พอเงยหน้าขึ้น ก็เห็นคิดกับอยู่ ก็คิดว่า
 ข้างประตู นัยตาเขาส่ายกันอยู่หนึ่ง เครื่องเล่น
 ก็มีเครื่องเล่นอย่างกระดานต่างๆ

คิดที่หน้าแดง มือเท้าเย็น หัวใจเต้น
 เร็วอย่างไม่มีความสุข “แน่แล้ว” หล่อน
 คิด “เธอเห็นฉัน ไม่ช้าคงมาพุกกันฉัน”

การเติมน้ำมันไปอีกสามรอบ ก็ไม่เห็น
 เขาทำท่าจะเข้ามาพุกด้วย มีหน้ายังไม่มอง
 ดูหล่อนซ้ำไป คิดคิดว่ารู้สึกสั่นและน้อยใจ
 สดใจเลือนลหายไป ตาม อากาศ ก้าวเท้าเล็ก

จึงทราบดีว่าแม่เพื่อนสาวของเขาไม่ออกสนุกและ
ดูขมขื่นไป

พอรอยเท้าเสด็จ หล่อนก็โผล่เดินออกมา
มาทางโถงเล่นไฟ เห็นร่างอันสงระหงของ
เขื่อนคียนพึงประคองอยู่ กุท่าทางเมื่อยหน่าย
หงอยเหวลา ใจหล่อนเต้นแรงและเร็วด้วย
ความสังสาร สันยังคึกคักให้อยุกโกล้เขา

“ก็คือพินังคะ คุณเขื่อนคียน” หญิงสาว
ทักเสียงสั้น

นายทหารหนุ่มสอซึ้งขึ้นเล็กน้อย คอย
คล้ายเสียงไม่ได้ว่า

“ก็คือพินัง มิสซอลเวย์”

เขาทำกิริยาต่อหล่อนคล้ายคนพึงรู้จักกัน
เป็นครั้งแรก ซึ่งทำให้สาวน้อยประหม่า
และสันตธานวาทกับต้องลมหนาว

“คุณเห็นละซีคะว่าในที่สุด... ก็ฉัน ก็ยัง
คงอยู่ที่นี่” หล่อนหันหน้ามาแต่จะหยก
และเอาพิทเขี่ยกอกกหลายช่วง ยานอยู่ในกระ
ดิ่งข้างกายแต่ช่วย

“อะไร?” เป็นคำถามอย่างสุภาพแถม
พิศวง

“แต่วันนี้คุณไม่เห็นว้าหรือคะ?” คิทธิ
ถามโดยไม่ทราบจะพูดอะไรต่อไป

“อย่างนี้ก็อีก... ฉันจะลองดูบ้าง” ชาย

หนุ่มตอบ “ฉันฟังกลั๊มาเมื่อเช้ามีคนเอง
เพราะฉันยังไม่รู้ ลักรันเว้ง”

คิทธิก็เอียงสันอยากพูด หล่อนก็ทรม
สปากแน่นจนท้อเลือก ทางนั้นจึงกันอยู่ครู่

หนึ่ง นัยตาทั้งสองคู่ต่างมองไปทางที่ไม่
ใช้หน้ากันและกัน เฝื่อนท่านผู้บัญชาการ
กองพลเดินผ่านมาพบเข้าก็พูดว่า

“อ้าว! เธอไม่เห็นว้าคอกหรือ เขื่อนคียน?
พามีสซอลเวย์ไปก็มอะไรข้างซี ที่เล็ลียง
มีพร้อม เฉื่อนเถิด”

ฟิลลิปส์สั่งแชนให้หล่อนเกาะโดยมิได้พัก
อะไรจนคำเคี้ยว คิทธิก็ตัวสันเล็กน้อยขณะ

เขาพาไปยังเล็ลียงอันว่างคน

“เธอต้องการอะไรล่ะ มิสซอลเวย์?”

ชายหนุ่มถาม เป็น เครื่อง จักว น้ำเสียง
แหยแห้ง

“ขอพระเดชพระคุณ ก็ฉันไม่รับประ
ทาน” หญิงสาวตอบไม่ใคร่ออกเพราะรู้ ลักรัน
เหมือนมีก้นอะไรก็ถูกคอไว้

“ยั้งนั้น เราควร กลั๊เข้าไป ข้างในดีกว่า
กระมัง?”

“เข้าก่อนคะ” สาวน้อยผันใจตอบ “ก็
...ก็ฉันอยากพูดกับ...คุณ”

“ได้ซีอะไร ถ้าเธอต้องการ” เขื่อนคียน
คอยเรียบๆ “แต่.....แต่เธอจะไม่นั่งก่อน

หรืออะไร?”

เขาเลื่อนเก้าอี้ให้ แล้วขยับของตัวห่าง ออกไปอย่างไม่แยแส ทำท่าฟังอย่างเคร่งครัดราวกับฟังเทศน์

กิตติยกพนก เก้าอี้ ไว้แน่น เพื่อไม่ให้ล้ม กิริยา อันห่างเหิน ของ เขา ทำให้หล่อนรู้สึก วิเวียน เนื้อตัวสั่น เมื่อไถ่ นั่งกันอยู่ครู่ หนึ่งจึงพยายามพกมิให้เสียงสั่นว่า

“คุณแตรนาคะ ฟังเมื่อย่ายวันนี่แท้ๆ... ที่กลิ่นไอก็ทราบเรื่อง ในเรือ... ความจริงนาย แพทย์มอแวนต์ ก็เขียนจดหมาย บอกกลิ่น... แต่...แต่...กลิ่นมิได้รับ...”

แตรนาคับหันมาโดยเร็ว คอยจับเสียง ชิงชิงว่า “โอ! นั่น...นั่นนานมาแล้วไปรอก อย่างทราบมา ตัวเธอ คับเรื่องเล็กน้อย นี่เลย” แล้วเสริมด้วยความนอบน้อมว่า “ไม่มีอะไร ชวนออก เพราะไม่ใช่สลักสำคัญอันใด”

“ไปรอกที่กลิ่นหนอยเกิดคะ” หล่อน วิงวอนน้ำตาคลอ มือทั้งสองประสานกันแน่น “เป็นด้วยเหตุจริง ๆ เมย์กับกลิ่นไปเยี่ยม นายแพทย์มอแวนต์เมื่อย่ายวันนี่เอง เมย์ เห็นหนังสือที่ฝาเรือน คังนั้น เหตุการณ์ทั้ง ปวงจึงกระจ่างแจ้งขึ้น...จดหมายที่นายแพทย์ เขียนบอกเรื่องแก่กลิ่นนั้น เด็ก...เด็กคนไข้ เอาไปเก็บไว้เสีย”

“มีสซอลเวย์ ฉัน เกอร์ว่า มอแวนต์ แกล้งกความนิ่งไว้กระมัง?”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ นายแพทย์ มิได้ทำ เช่นนั้น” กิตติรีบค้านอ้อย ๆ ทอดตาอันมี

แววละห้อยดูชายหนุ่มเป็นเชิงวิพากษ์ “เขา รีบเล่าให้เราฟังตามเรื่องที่เกิดขึ้น และว่า ที่รองท้าวคุณยังมีรอยเขียนอยู่.....” เสียง หล่อนสั่นน้ำตาไหลลงมาถึงแก้ม “กลิ่นฟัง

ทราบว่า คุณช่วย ชีวิตกลิ่นไว้ โดยเกือบเสีย ชีวิตของคุณเอง กลิ่น.....” สำเนียง หล่อนหายไปในลำคอ โดยสิ้นเชิงมาอีกอ้อย

คำนึงกันอยู่ครู่หนึ่ง ระหว่างนี้ แตรนาค ก็งัดเสื้อแพรขึ้นฟ่องสีชาวมามอง หล่อนสรวม อย่างคังใจ

ความเข้าใจผิดของหล่อนไต่ทรมานหัวใจ อันข้อสำคัญของเขาร้ายแรงถึงเพียงไหนหนอ?

เสียงกิตติยัสนั่นหนักขึ้น ขณะที่พักค่อไป

“กลิ่นผิดมากที่หลงโกรธคุณ เพราะ ไม่ทราบจริง ๆ ไม่เข้าใจ ถ้า...ถ้า...กลิ่น ทราบ.....ก็คงเขียนจดหมายไปให้คุณที่ กัมปาลา”

แตรนาคขยับเข้าใกล้ อีกหนอย พกเบา ๆ ว่า “อย่างไทยตัวเธอเองเลย ฉันยินดี ที่จะทำอะไรให้เธอทุกอย่าง”

“ไปรอกพยายามยกโทษให้กลิ่น” เสียง

เก็บสาวสันเครื่องน้ำสังสาร “คิดมันไม่ทราบ
ว่า...ว่าคุณจะได้เห็นคิดมันเป็นคนอย่างไร”

พลีลพายใจเข้าออกเร็วเข้า เขารัก
หล่อนมาช้านานแล้ว ถึงแม้ระหว่างที่หล่อน
โกรธเคือง เขาก็ไม่สิ้นอาลัย จนเคี้ยว
ในความรักนั้น ก็ คงยัง ผั่งแน่น อยู่ใน กวงจิต
เขากระเถิบใกล้เข้าไปอีก ใกล้จนคิดว่า
หล่อนคงได้ ยืนเคียงหัวใจเขาแทน

“ฉันไม่มีอะไรจะบอกโทษให้” ชายหนุ่ม
ตอบแล้วๆ “และถ้ามันก็ยากให้ โทษ
ความเต็มใจ”

“และ.... และคุณคงไม่รังเกียจที่ ที่
เป็นมิตรกับคิดมันต่อไปไม่ใช่หรือคะ?” หล่อน
พูดพลางยื่นมือออกอย่างหวาดเกรง

“มิตรของหล่อนหรือคะ คิดดี?” เทรนต์
ตอบพร้อมก้มขมวด มีมืออื่นขาวสะอาดไว้ ทั้งสอง
ข้างและก้มเข้ามาใกล้ ซึ่งหล่อนก็ไม่ขัด
ขวาง “ฉัน...ฉันต้องการยิ่ง.....ยิ่งกว่าเป็น

เพื่อนอีก.....” พลางก้มศีรษะลงจนชิดเส้น
ผมเลื้อยค่อนอันถูกลมพัดปลิวไสว ผ่านหน้า
เขาไปมา “ฉันถ้า...ถ้าฉันจะบอกหล่อนว่า...
ว่าฉันต้องการเป็นอะไรด้วย...วันนั้น ในเรือ
เผื่อนฉันเห็นงูเข้า ก็ยวบ...หล่อนจะยอม
ฟังไหมคะ คิดดี?”

“ค่ะ โปรดบอกเถิด คิดมันยินดีจะทำ
ตาม” สาวน้อยตอบเบาๆ ทลยตาลงเบื้อง
ต่ำ โลหิตกลั่นขึ้นสู่หน้าแลเห็นเป็นสีชมพู
ขณะนั้นดวงรัชนีกร ซึ่งส่องแสงจำอยู่บน
เวทาก็พลอยได้ ยืน คับว่า พลีลพายเคว้นต์
บอกกับคิดดีซอลเว่ยอย่างไร แต่พระจันทร์
เจ้าระไมเล่าเนือความนี้ให้ ใครๆ ฟังต่อไปอีก
เป็นอันขาด ต่อจากนั้น ก็ ค่อยๆ ชักรด
เหลื่อม เขายัง ก้ม เมฆ ซึ่ง ลอย ผ่าน ไปมา
ประคองข้อมกอดมิให้ หนุ่มสาวคู่รัก ต้องขวบ
อายฉนั้น

ในทศภาลีศตวรรษ โดย อุบลวรรณ

ความเมา ๔ ประการ

๑๒ สุภานิตบุรณไซ
ประกอบกิจประสงค้ำ

๑ ผิหวังดีละสังขั
ชพาลโหด, แสงธรรม

๑ ผิเมาเหล้ากัฐสร้าง
ผิเมารักสัทธกวน

๑ ผิเมายศและลัษณิ
ผิเมากายและกายา

๑ สุภานิตจรจิรมี
ผิหวังดีมิควรเฉย

โตนจิ้งมีนำพา

ทุชนชั่วและพัวพัน
มิกลัวเกลือกกระคนอัน

สุกรรมชอบประกอบควร
และท่างหายบเซชวน

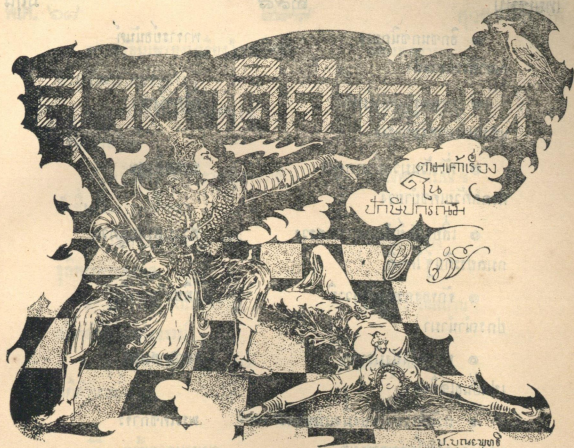
บห่อนหายสินหา

มิจิตถึงมรณา

ชราแก่มีรู้เลย

กตัญญูบุรณเฉลย

กำหนดอรรถระมัตเทอญ ๗

๖ ข้าขอขอรกรรพม
ประทีปอันเด็กทอคา

๗ ขงคมสมเค็ญเฐญา
ปลุกสัคว์ให้ขำมสาค

๘ อิกธรรมคำภีรากร
อันเสียดในทรวงปวงชน

๙ นบสงฆ์สัคบุทกล
พุทธานุโพธิ์เพ็ญญาณ

๑๐ สรวมชีพงคมภญาล
กิดกพิลาศเลอสรค์

พ่างเทอกเทียนประทุม

เคื่อนคันทนิทรา

คัยกามสามคร

แปกนัยโคยผล

เพียงรามาขาว

- ๑ อิกชนกชนิกยรร
คุณาภิเษกคณา
- ๑ ครพครฐเฒ่าเมธา
นุศาสตร์ตำหรับการุณ
- ๑ ท้าววันมวลงมีมากคุณ
ทรกลท้วยเคชบ้ายง
- ๑ เลี้ยงสัถย์สังเวชแมนสรวง
กมลประภีษฐ์โศภกั
- ๑ ภัทกรกรองถ้อยวาทิ
ปกรณำมา
- ๑ ปางหลังยังมีราชา
เป็นอันอุเชนินคร
- ๑ ถวัลย์เวียงเพียงมิ่งแมนอมร
บรรเจดก้วยไพร่พลพูนที่
- ๑ หม่อมวกครวระกราฮาจิณ
ทราธาเพิกพิงไผท
- ๑ พลช้างเชี้ยวช้างเคยไชย
ชำนาญานาญชาญชน
- ๑ พลม้าเริงว่าไทรพน
ระยิบค้วยภูล่ายอง
- ๑ พลรถกล่อจรดณัณผของ
พลเทากัท้าวหาญสมร
- ๑ มั่นมือถือนันแสงศร
มีรู้กัสำแสนคณา
- พารายอนันต์
- ที่โตศึกษา
- ขอสยสังสุน
- สรวมสรวัยสู่ทวง
- เทียบในชัย
- เทวนาสมยา
- พระเขษกัการ
- เจนกลพลอิน-
- ช่วงชิงวังไ
- เทอททวนชวนชล
- ล้วนล้ำลำพอง
- เสโดทโทมร

๑. พร้อมเพรียงเกรียงไกรวิชา
ประภีระเพชรอวการ

๑. สรรพทรัพย์คัมภีร์คังคณาร
นิรันดราภัพไพร

๑. พร้อมพรักนักปราชญ์ราชกวี
ก็เชียวในธรรมซ้ำของ

๑. เสนามาคยาเนืองนอง
อุลัพระบาทภูบาล

๑. มีสวไปกไปวคปรวณ
สถิตย ที่ท้าวทรงธรรม

๑. รู้พรักภักย์หลายพรรณ
คกิก้านานใด ๆ

เพียงพลวามา

สำราญสำราญ

สมณพราหมณ์

ภักคิผลของ

เลี้ยงไว้ ในสถาน

เพ็ญทุกสิ่งอัน

อินทวิเชียรฉันท

๑. ครั้นกาลนานมา
เคยเนาคณาใน

๑. ครกครองระลองลา
เสพภักขพันพง

๑. ชมบิลาละหาราร
แล้วจึงจะผินผาย

๑. บัคท้าวเสกัจออก
สังข์แตรก็แซ่เสียง

๑. ไปกวิทหนอม
นยบันไศทสม

๑. ไค้อองเลลข
โคยมุงกมลปร

๑. สกณาคันไพร

๑. วนเวคัณประเทศวงค

๑. วนคลาดแตนคง

๑. ผลหลากประหลาดหลาย

๑. สุชะสถานคัมภีร์สยาย

๑. วนเวคัณนิวกัเวียง

๑. มุขมาคยหมอยเมียง

๑. สุรคัพทรนมณ

๑. จิตรพร้อมสิโรคม

๑. มนชังคัณมา

๑. คุงไยบุคลลา

๑. รกสทวิราพรรณ

วสันตคัลล

๑๕ บ้างบนเนินนันทรมเห
ทรายสารกระแสรังสรรค์

๑ อ้าโพธิ์เคยสุขสรวาญ
เข้าเดือนระทกขธรมอง

๑ อนงค์องระวังธวัณทย
ฉนิโกระคว่นรสถาน

๑ ทรวงนกกนังคณสว่าง
หรือหน้ายบเนารมย์

๑ ครีฬพลางกว้างพระกรลุ่ม
สรวมสิ่งสวัสดิกันฤภัย

๑ ชยู่หลังจะคังกมลคอย
ชยานานนระพอนิวตนา

๑๖ วโรกษาประภาษแล้ว
ถลาขึ้นชาวมิมพร

๑ กระว้าง ๆ ฅมกลางทาว
ถั่วถึงหิมาลัย

๑ ไคลลาภประหลาดแล
ซุ่มโกรกขโงกสา

๑ รวบิ้วยาวระวาวแว
ละเลื่อม ๆ สลิลาย

๑ ละครแสงสลักค่า ๆ
สรวักแอ่งสฟิงธรวณ

๑ นทีโคจรากัษยณ
คณานกสระเพริชกไพร

ครทวารังสรรค์

ลยอังกนังทรง

บริหารณกรงทอง

ภยพวกกลีพล

รูและสทกภาพราน

ทวเทคัมชอยก

กรวยพินาลี

ระประจกัโดยโ

ปฤษฎางคชวยไชย

ทวเทคัมวิภาคลา

ระละห้อยฉิลิตา

คมถันสำนังน

ภูษังคปอาศรม

ณเสถณแคล้วครได้จร

เขม้นแม่นฉนแคนไพร

อนาถพนาววิเวกโ

ประจันกคณังมาคณ

ชะเงอมแง่งช่งฉนา

รพินล็กมืทลาย

ประพร้าวแพรวประพราย ๆ

มลากเหลื่อจระพรณ

กระเข็นชาฉฉาชน

วแสนสุกระเข็นไส

กั้วยเวยนลนวกไคล

สพวังเกว็นกัพลินฟ้ง

๑ ทิชาชาติประหลาดเกล้า

กระเอยร้อยฉัรวัง

๑ ใฝ่ใค้ให้ยออีกเฝ้าไป

สุวารณิรวา

๑ แสงทาลาหาร

รวังกับมีไหลหลง

๑ กัดังทพระนักรวม

พิชักรวมพระนักรา

ถิ่นอมแนวลูกยัง

ก็รู้รักขมแนวมลาเพช

ตะกวน้อยเสนหา

ควันรอนก็ร่อนลง

เกษมสำนคณกลางคง

ระมกมันเสมอมา

สถิตยบรรณศาลา

ยลิตถิ์ไชยวเรณูฉาณ

มลินี

๑๕ สุวทศนก็เบิกบาน

เราะพะพันพาล นีวาศภย์

๑ มุนิสรรณิทรไศรย

พลาจเลลยไซ ประวิงวอน

๑ อิศิสวนทิชากร

พากยสุนทร ก็ไค่ถาม

๑ คุระสุมลละเขตร์คาม

เนาพนศันาม โฉนมา

๑ ฉนวนภย์ก็แสนสา

พิสัระขัฑา นิยาภยล

๑ ฤทธิรณเภาวาทังวล

มีก็มาสน พนาถัน

อินทวงศ์

๑๖ โยทกวิทศกษย์

๑๕ ปักข่องประครองวัน

สุรศัพทพระพรหมจรวรย์

ทนน้อมประนคมนั

๑ พลาจแจ้งแดงเบือง

บุรเืองประจกญว

เทวเวิเควระเอก

สุขในพนศสถาน

๑ กอปรกรรมกระทำวัตร

ปฏิบัติทิธิไปการ

๑ พึงพิงพระอาจารย์

อนกิจขำรูงขำเรอ

๑ ฤทธิสภย์สาร์

พณมลาภย์ก็ช่วยก็เื้ออ

๑ ขงลัภยฉาเลอ

อนกุลขบขันยเคื่อง

๑ อาศรัยณะอาศรม

อนกรมณักนาคินเือง

๑ นักรายลิตธิเือง

ตะขะกรรมกระทำพิธิ

๑ เพียรปลุกพุทธาโธ
เกษพรตพระโยคี

๑ โอม ๆ พระโอสถ
เกษเผือกไฉล็คณีน

๑ สุกห้ามอร่ามเกศ
แม่นหมายพระมนครา

๑ ผู้ ไฉไลได้ พย
เพียรมีฉนวนทรง

๑ กายแก่ระแปรหนุ่ม
ทวามรุษประสำรวบ

๑ นักกายสิทธิ์สัสม
ไฉสัพพพุทธา

๑ แขนงเท้าก็เผ้าสา
เพียรสนทนาวรรณ

สัตว์ทุกถวิลก็พิศ

๑ คีนวันพลันจรดัยะนัยพาสำแดง
เจ็กเกื่อนยเพื่อนแผ่ง

๑ บัณฑิตจรรว้าพวงนั้บุรสถาน
เออเวกเ็นานาน

๑ ป่าน้องคนวิรินทร์จะจินตะอุระกรม
อาโลกาคุม

๑ จำค้องดาราธิบุ้รรมพระภู
ธรรทุกประพาศผล

๑ ครักพลางปางสุวเยอนักเขื่อนมธุรวา
าบทอกพระนั้กกา

สถไสมนั้คณีน
ก็ลุดังมโนถวิล

วรวทสุรามรินทร์
ผลโคยอุกพุทธา

รศเลิศบห่อนะพา
คมเวทวิเศษประสงค

บริโภการะยังระบง
สุธอาอำนาอำนวย

อุระชั้นกระชุ่มกระชวย
ศิริผ่องลอลอช

มนมุงก็พิงก็พอ
วรลัทธิประภักย์ประจำ

ลลิสัมโนปถัมภ์
อิริธยัคคาแดลง

ประมาณ

พนม

กน

พนา

ยลิต

๑ โภชนัยไกรจะนิวัตพันธุ์มนุษย์
คินเขตร์นิเวศน์ ๖๖

๑ สิทธาจารย์แห่งแควตงพาดลึง
ข้าพ่อไฉนพึง

๑. เคยพลัดการออกฤทธิ์ไหมบนขุขรรค์
ถัดถัดถัดถัดถัด

๑ เกษฏิกิจสอนกุลทัฬหะชะริยา
ตราครุฑ

๑ ควรตั้งขวดยปฏิการุฬารุฐา
เพรงยามะจำพราก

๑ พลังส่งผลพุทธราสุรามฤตไช
กณเสพย์ประสมไธ

๑. จักเพิ่มพดกสสารขำราญธวิขำภาค
ขำรงวโรภาส

တရားရုံးချုပ်

๑ สกัษ์สำแดง มุนีแสดง
วิหกกนง ะพวงจรวัด

๑ ให้นำถวาย พระราชาหมวย
ฉันทาวุธอยู่ ระคู่กัน

๑. ระเบียบการ
การช่วยเหลือ

๑ แดงขดตา นทางคมา
เขม้นขมก ประจกคคยไ

๑. กัลลวักกัลลย ประมาณจะนัย
ระพากยพอ จะบ่อคคิ

คุณาสนันต์
ประจางจางบรรณ ฅนคาถา

กัโฆปกรณ
 ประชาณิก
 ระชนระชม

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์เป็นหนังสือ
แจกแก่ข้าราชการและประชาชนทั่วราชอาณาจักร
ณ วันที่ ๑๐ เดือน ๕ ปี ๒๓๖๕

รุโตะประโมทย์
มิตถงมิโกล ประเทศวิถิ

นิคมกิจ
กัลลยวิจิตร

- ๖๖ ราวอันเลื่อนจากคันทันต์ หมายถึงดวงเสถียรอันมี
มดเคี้ยวดุสิตยัทรังสรรค์
- ๖๗ โผผืนบิน โขย โขยพลัน เข้ายังโรงคัลเลไคฟรอส
ผกมสมเกาฏมณี
- ๖๘ ข้างนรินทร์ ยันกรงอุเชนี ท้าวทอภทฤษฏี
ก็ยลิมกมลปริกา
- ๖๙ ข้าพขอเพียงทวงนัยนา รากเวียงอาทวา
ถวิลยเวณวันคอบ
- ๗๐ ไซกเขานานอนคองคอบ เสพยัสสรพรมักกลอย
ก็แสนล้ายากตรากตรำ
- ๗๑ ลมแฉกแฉกค้องกายกำ เคาไธ้ให้จำ
งเล้าเด็กพ้อขอพึ่ง
- ๗๒ แฉกเท้าเล้าโคยนัยหลัง ทูลแก่จอมวัง
แต่เวียนประเวศเซศคไพโร
- ๗๓ รวยจนกลศาลาลย์ สำนักเนาใน
นักกายสิทธิ์สิทธิ์ธา
- ๗๔ ทูลพลางอ้าง โอสธธา คมวุฒิพุทรา
นักสิทธิ์ประสาธสัสสาว
- ๗๕ ขอลวายไค้เบื้องขมบาลย์ สิบไท้สำราญ
สำราญภูริ ก็ร่วมสมพอง
- ๗๖ ภูมินทร์ ยินถ้อยทูลสนอง ขอบคำโคยบอง
พินิจสำเนาสำนวน
- ๗๗ รักเพาะพินิจ ไว้ในสวน เสียบสวไม้มคว
- ๗๘ ใช้เคียรท้าวคาญ

๑. ทริกกลางมีราโงการ
ให้ทวายประสงคฺทวงไชย

๑. เสรีตั้งตั้งราชหฤทัย
หากทอ้งพระ โรงรนา

สทวณันท์

๒๐. บเคอนเลอนลยลาคัยมา
ภาคณัธมา

๑. มวลพฤษณผลัดกผลัดกระบัคผล
เมทนัคผล

๑. นายอุทขานบลพทวาม
เอกผลพิ

๑. ท่างมาอารักข บอ้งกัน
อันทวายนัน

๑. ทวยกาลวาวเวียนจำเนียรมา
สุกขวามตา

๑. กลังโยไถลัดจัมชาติทวง
บลบแจ้จรง

๑. พิคัมแผ่แผลเฉอมขวางกลาย
น้อมถวายนัน

๑. จิงมรมสมเค้พระภุชค
เปรมกมลมิ

๑. แก่นางทึงงผู้พนักงาน
พักตรล้าพาพาล

๑. ท้าวเธอไปรดขวานประทานลิต
เวียงพระทัยคิก

สัณนายอุทขาน

ทวงรรมคัลโดย

ลุลิมยอุตุกา

รฝอยฝน

บุษยวิวิทวบล

อุคมค

ผลนัยมอสิ

ชะเพิ่มพินธิ

สกุณแลภยสรวัพ

จะบชา

กษณผลพทว

กคกกลง

สุวิธูรคย

กัซบคาย

นิกรอมตนาย

อุเชน

สวณะกิระกัยวิ

พระโองการ

วิมลอรสระควาญ

ประไพพิศ

อิฉลิลิสมฤค

สุชุมควร

๑ นางเสพย์แผลเฉยหึงหวง
 ครงแลชวนชบ
 ๑ เถ้าแก่ชาวแม่ตลึงงัน
 ทูลพระทรงธรรม
 ๑ ท้าวเธอทุกข โทมนัสเทวศ
 นอชบแจ้งเลิศ
 ๑ เย็บไคนหนอวายชีวาว่าง
 พลันขนางครอง
 ๑ รอยมันส์อศิกสอิกการ
 อยผลูยาทว
 ๑ เหมมันสำคัญคิก
 ลวงเล่ห์ลวงเวงอน
 ๑ มาคร้แม่นันคนุเสพย์
 เร้วเร้งพนายผลาญ
 ๑ โลหิตะคิกหญ้า
 ทาวปากตระแมนมัง
 ๑ สั้งเสร์เสกั้สู่
 บรรอมขันเท
 ๑ อาสูรพูนโอ
 ภูกิจเฒ่าเฒว
 ๑ เพียงเพอเพราะเชื่อนก
 ึงเสี่ยสรวงคณา
 ๑ ท้าวเธอระทมทุกข
 ค้ำเข้ากั้เกรำครวญ

พิศมผดลครวญ
 ชิวาสัญ
 ชวนะจรวาพัน
 ระหัดเท
 อกุวพระชลเนตร
 ประไลนาง
 ฤสสุกณพราง
 กักรวกราก
 ะประทุษระชีวะอาคม
 อยายขร

อินทรวีเชียร

ทุวิคกรละลาร
 พะหวังจะสังทว
 ชิวคขรางมาน
 สู้ถ้างกระลิวัง
 พสุธากั้อย้ายัง
 สแลโหมหลาเผาขอบ
 คิวไสยนาคนเนา
 อระดอนสทอันทรงเสน
 อวลบระลุลวง
 นยเนตรเวียมวากนเป
 บัรณกษัตริครตรา
 วิทยาภูษนางนวลระเทศ
 หลุทัยกำครววล
 ทุมสนัประวัติดังพระ

๑ ล่วงกาลวันหนึ่ง
จึงราชธิดาขบขัน

๑ ทูลว่าพทราเท
เผด็จผลธิดา

๑ ท้าวทรงสขัยเส
พอกพนประศุไฟ

๑ จึงราชประภายเผย
ร่งท่านชวนา

๑ อำนวยพทราอัน
นักโทษจะถึงผลาญ

๑ จึงเสวกามาขบ
เล่าเรื่องสหายเรียน

๑ นักคุมก็คุมนัก
อำนาจอำนาจมัน

๑ กลมกลายสำรายร่าง
กำลังกำลังเลาก

๑ พิศพิศตรแซเซ
อย่าพ้อมพิงยอง

๑ เสนาคณาเส
แต่ว่าชนเรศุรบ

๑ ปลายอมจาชูชเถลิง
ฟังแจ้งแถลงนฤกระดิ

๑ ท้าวให้ลงนภมลอึง
โอ้เทศมหารัษฎีการณ

พระเสด็จณัดลึงค์
คมยาทยคินทว

วมเศศรากร
พระจะไพบรประการโก

วกช้องคึกโข
พยพคกรพะพา

สระนาทกะเสนา
วิกพันอนาคา

ครทณชายาบาล
ชีวะให้กระษัยเคียร

วรคตยวนเวียน
กะพามรงพลัน

ครโทษะผายผัน
ยวิโลกผโลชา

คิริยุปโสภา
ยวิกลก็กลทอง

รแข่งอุไรรอง
พข้วยขยานขุน

วกแจ้งก็จำทล
สุวโทษคคมี

นคเรศุเชน
สระเทียมมกระเทียมหาญ

แลคตลึงทะโลลาณ
กลนก็แท่นใจ

วสันตคัลล

๑ โองการประกาศวรุทยาน
แผลเฉอติยาลกลไคน

๑ ชารักษราชวรุทยาน
สรวมชีพขมยลคิยา

๑ ออมราชเฉลยวอปปิเททุ
ทำวิทำรสมันคันทนง

๑ ึงไปพินาสดีคิฏุม
ฉนโคประรักษกรณ

๑ เสนาประนมมคมทวน
ถัดดักทอทกนยล

๑ นายสวณกเิกียขยลชอก
ยักกลถียลสสรเนา

๑ ทกค้องณปล้องอสรพิษ
มวลดมาคยักเมอทวิทมวล

๑ ทูลแก่ณรินทรประคูกัง
ท้าวฟังก็หยังพระวรวญา

๑ แท้ผลประกลอุรคชบ
แผงฝากอุทากนกรโค

๑ นกแนบแปรคุจวด
ให้หวนรำจวนพระอนุสร

๑ หลงลางยวางประทุษเ
ไธเวาก็เขากิจเพราะนาย

๑ เสียนางสนมอริหน้า
แสนซ้ำกระหน่ำอภัยพุน

ยวิบาลโดนโคร

ยลน้อมแต่นำมา

ปรีทาวพระปฤชณา

ปลดพิขมีแคลง

ทูลหากระฝากแผง

กะธมาคยประมุขม

วิสภาคณสวนศรี

ยคนคณังกล

วรกลคระยคกล

อุทยานสदानเทา

ระยเของบแบ่งเขา

ยลแนบแปรปราน

พิศเพ่งยลนผวน

จรมุงเขม้นมา

วรราชยัญชา

ณคณังว้างโภย

พิชเขี้ยวระเนาใน

ยวิโลกกัมมัยมรณ

ยิยกินทวาวรณ

สวลันชีวาวย

ทนแจ้งสียนคาย

อุทยานขมานทูล

สวซำกัเสียสุณ

อรภาคะณินทนา

๑ อันอันยอหาสุรคาร์ล
คินครรภโธยนิพิลา

๑ แสนสาวสร้างศักรมวาท
พลอยโศกสอื่นทกคณปวง

อินทรวีเชียร

๑ สร้างโคกพิโยคยอม
เกลิงอาศน์สุวรรณมี

๑ กงเสวกามา
กรมศิลปาชาญ

๑ เภาไซ้ระไคร์สร้าง
ซึ่งสูญชีวาปลง

๑ เป็นที่ระฤกแห่ง
ภักดีชีวิธา

๑ ให้เสิร์ฟณโคตรมาส
อำมาตย์ก็บังคม

๑ ออกหมายประกาศเกณฑ์
บันโคยพระบัญญัติ

๑ ทกกรมระคมพล
สร้างสรรพลึงคง

๑ เยยมยลสดลพา
เถรภิรมยมาน

๑ ชิงทิวกับลิ่วไป
โยกขนระยายบัน

๑ กร่างกรังกระตึงกั
รว ๆ ะเรอยโรย

กัณวิคเสกัจคลา

ปละห้อยครโหยทรง

กัระกาทก้าเภาทวง

บียสรรพนาวิ

สุรชัยเอเชน

วรราชโองการ

ยประกาศพนังการ

วาทกัระคมกอง

อนุสาวรีย์สอง

ปฏิการอุพารหลาย

นรชาติหญิงชาย

ยมิเว้นจะว่างชม

สุรราชปวารมก

ชิบดินทรลินลา

วาทกัชานาญมา

นฤเขครัยแบ่งยัง

คละคนถมรรดมึง

สฤษดิ์โคยพระโองการ

ลูกพนบารายปาน

สสุมย์เสมอินท

ระยะไคยอาภินณ

คยบัตรสัสมรณโย

นรฟังครทวนโห

อรรธันถ์ผอนเย็น

๑ วิมทางก็โรงงาน
สมปองมโนเป็น

๑ มาพักก็เลอลัก
คิกคากและคากแพร

๑ ช่อขึ้นกัณฑ์กวง
เป็นที่ประเทืองใจ

๑ เลงลานสดานสร้าง
โคยราชคำวิหัยร

๑ ภายห้องจำลงนาง
แต่มีช้อยช้อยเมิล

๑ นำห้องจำลงนก
เกาะคอนสุวรรณเียว

๑ ภาคพื้นผนังกอบปร
ขึ้นวาระวังเวร

๑ โรงการละเล่นล้วน
เลงลานคลุยเคียน

๑ ครั้นสร้างสถูปก็เส
คมทูลพระทรงธรรม

๑ ึงท้าวเสกที่สุ
วรรณวางสุวรรณมา

๑ พิณพาทยภริ
แตรสังข์กั้ววาฬ

๑ เสนาประชาราย
พู่ร่างพรมประเลห์เปลือง

บริหารดูลำเคญ
ทิพโลกก็ส้มแล

กลพักใจลงแดง
ระยะช้อยล่ายงโย

รุจิรวังวราไพ
นรเจตนาหนัก

อนสาววิยัสรวพ
พประเสริฐก็เพลิกเพลิน

ยลอย่างจะเชือเชิญ
กุมมโนเนนา

สุวรรณกัศกรเกลา
ผิวเยอนก็เหมือนเป็น

จิตรกรรมวิถิกัณเฑนท์
ยมิว่างทิวาเวียน

พิศควรรักค้ายเคียร
ทลโล่งคลอกกั้น

วรกมคัยก็สลายผัน
ธสคัยก็ปรีชา

อนสาววิยา—
ละยะโคยเสกิมมัลย์

ก็เคาะคิประโคมขาน
วระไวเวกสนั่นเวียง

ภูวรางลักขิยเวียง
สวคนอการ

๑ การเล่นกีโหมโรง
วังเวงวิเวกอน

๒ ชนชุมกักลุ่มกลั่น
ปรีเปรมเกษมสันต์

๓ สรวมสุกยุกติสร้อยสรว
ขัญญัตินิยมยินยวน

๔ ปราชญ์ยลสนสร้อยคงสรว
ยนิมสนธิแนบเนียน

๕ ประพันธ์อำเภอลาลพากเพียร
ฤทธิเรขรนา

๖ เชินชากไปรคปราชญ์ปรีชา
แลตักให้ทองกลองคันต์

๗ เกษะข้าสฤณกิสารสรว
ประเทศแลชากิสาสนา

๘ รงกลพลเทพอิทธิอาท
สยามให้ยังยิ่งเทอญ.

กุเร่งรงกลมยอน
สรวายประวัคิหวาน
รกละรงงาน
สุขสขสมัยควา

อัมฤกสมยา

สำเนาสำนวน

พึงเริ่มแรกเวียน

ช่วยเติมเมตตา

ชื่อในทรงธรรม

เชิดคักกรักษา

ราวีและลัก

ระฆังระฆัง

แปลโดย...

นาฬิกาเรือนใหญ่
ภายในห้องที่แยก
มัลคอล์ม กล่าวว่า
“ลาก่อนนะ บอกรัก”
พลาง ค่อย ๆ ขยับเท้า
จะออกไปในระหว่าง
เสียงกังวาล ซึ่งฉับ
นั้น กลย ความสงข
ที่กอนระโหฐาน

บทที่ ๑
ไว้อาลัย

“ฉันไม่คิดว่ามันจะเข้ากันได้ เพราะ น้อยผู้ ซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เขาเป็นชายรุ่มรวย
จะต้องกระทำกริยาอื่นก่อน ที่ จะออกเดิน ผังผาย ผสมคำ ทวงตาอันแสดงว่าซื่อสัตย์

ทางในวันพรุ่งนี้”
“ใช่ จะ ต้อง กลับ
โดยเร็วด้วยหรือ ?”
“ทำอย่างไรได้ บอกรัก”
ขณะนั้น นายทหารผู้
กล้าหาญ ยืนอยู่ภายใน
ห้องรับแขก ตาจึงดู
ความงาม ของ แม่สาว

คง คาท้องแม่สาวน้อยฉวยกันแสดง
ความทุกข์อย่างหนึ่ง เจ้าหล่อนเอามือกุม

แขนเขาไว้ โดยแน่น

“มัลลิม พวังก็นะจะไปคบกับเธอ
ที่สถานันะคะ”

“โอ อย่าเลยขอรัก” เขาสิ้นศรัทธา
“เราควรจะได้เห็นกันเป็นครั้ง สุกท้ายทีนี้คิดว่า
เราจะรักกันที่สถานันะไหม”

ทวิยวงแขนอัน ล้ำสัน เขาได้ โอบแม่สาว
น้อยเข้ามาใกล้ ใกล้กับทรวงใจของเขา
แล้วเพ่งทรวงพิศตรและเนตรอันงามของเขา
หล่อน ทวิยวงความสำคัญว่า เขาอาจะ
ไม่ได้เห็นอีกต่อจากชีวิตนี้ไป

“ขอรัก” เขาถอนใจ “ฉันหวังว่า
ควรจะได้กลับมาพบเธออีกโดยสวัสดิภาพเป็น
แน่”

หนุ่มสาวทั้งสองได้ ยินดี ด้วย ความรัก
ซึ่งกันและกันนี้อยู่ภายในห้อง อัน มี แสงไฟ
สว่างเป็นเวลาหลายนาที่จนกระทั่งเสียงนาฬิ
กาได้ส่งขลุ่ย

ความเรียงเขาพึงเริ่มทำความรักกันเมื่อ
สามอาทิตย์ก่อน เนื่องจากที่มัลลิมได้
ทำการช่วยเหลืออันซึ้งซายของเจ้าหล่อน ซึ่ง
ถูกรวณแต่ทมิฬใน ถนน และมี ขากเจ็บ สาทิส
และทวิยวงได้ช่วยเหลือกันความรักได้ จึงสู่ทวิย

ไให้ทั้งสอง

มัลลิมต้อง พยายาม ปลุก ความรักใน
เบื้องตนโดยรวดเร็วปานนั้น ทวิยวงจะคง
ไปสู่สนามรบ แห่ง มี ทาส สงคราม ท่ามกลาง
ยุโรปในไม่ช้า

ทวิยวงอันตรง กันได้ กระทำให้แม่สาว
น้อยสัญญาว่าจะต้องและคอยเขา ซึ่งคง
แก่นนั้นมาสภาพของคนทั้งสอง คง มี ทิวทัศน์
วันข้างหน้า สิ่งที่จะกระทำให้กลัดกลุ้มอยู่
ยังก็โดยการที่จะต้องจากไปโดยด่วน

“ฉันไม่ทราบว่าจะได้ ฝึกการถูกต้อง
หรือไม่ในการที่แสดงความรักกับเธอ” ฉัน
ควรช้อนความรักไว้ก่อน เพื่อเธอจะได้ไม่
ต้องกังวลที่ฉันจะจากไป

“เปล่าๆ ความรักของเรามียิ่งกว่าการ
ที่จะจากกันนี่คะ ถ้าฉันจะไปด้วยและทำ

การเป็นนางพยาบาลอยู่ข้างๆ เธอก็คงจะไม่มี
เป็นอะไรนัก”

“ขอรัก” เธอเชื่อหรือว่าฉันจะยอมให้
เธอไปสู่สนามแห่งความอันตราย ฉันคงไม่
ยอมเป็นแน่ แม้ฉันจะเป็นอย่างไรก็ขอให้อือ
อยู่เป็นนาคๆ ขกกว่า ถ้าฉันจะไม่ได้กลับ
มาจริงๆ แล้ว ขอให้เธอนึกเถิดว่า ฉันคง
รักเธอเสมอ และขอให้พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองเธอ”

เขาพบพลางรักหล่อนแน่นขึ้น เจ้าหล่อน
เอาแขนโอบคอ เขาให้ก้มหน้า เขามาใกล้
และในขณะเดียวกัน เหยหน้าของเจ้าหล่อน
ขึ้นประสพด้วยความอาลัย

“เธอให้กิดันไปส่งเธอนะคะ?”

“อย่าเลยแม่หนู หัวใจของฉันทงจะ
แตกกายอยู่กันเป็นแน่ เธอคิดว่าฉันจะ
จากเธอที่สถานใดอย่างไร” สถานซึ่งมีต้น
ทั้งหลายคอยกอดเธอ ฉันทงรู้สึกเหมือนตึง
ทั้งชีวิตของฉันทงไว้ข้างหลัง ถ้าเธอยัง
ซื่อตรงอยู่ เธอแน่ว่าเราจะพบกันอีก”

“มีลูกดีม เธอพูดอะไร แน่ชอนกิดัน
ต้องซื่อตรงต่อเธอจนทวายเท่าชีวิต”

“ฉันก็หวังว่าคงจะเป็นเช่นนั้น”

เสียงมีลูกดีมใกล้แล้ว ชอนกิดัน
ขอเจ้าหล่อนได้ประทับอยู่จนทวายอกเขา

“ฉันทงจะใกล้สักอีกเป็นแน่” เขาพูด
เป็นเสียงต่ำที่สุด “แต่ถ้าเป็นอุปสรรคของ
เรา แคลร์นี่ ถ้าฉันจะไม่ใกล้สักมาอีกแล้ว
ขอให้เธอนึกเสียว่า เราคงจะไปพบกัน
ในโลกนี้ โลกซึ่งมีแต่ความจำเริญและไม่
ต้องจากกันเลย”

เจ้าหล่อนซึ่งพยายามกลั่นความรันทด
ไว้ภายในใจ บัดนี้สุดซึ้งได้ชุ่มอยู่ในดวง
เนตรอันงามทั้งสอง และ สอน กอด เข็ม

อันถึงสิ้นด้วยความอาลัยระคนกับความกึกก้อง
ซึ่งเจ้าหล่อนทราบดีว่าระพิงไว้ ไม่ไหว

เขาปลอบเจ้าหล่อนว่า “ขอคงก็ทำ เธอ
ควรจะหักใจไว้บ้าง ฉันทงก็อยู่เหมือนกันว่า
มันจะเป็นความหม่นหมองแก่เธอ แต่เธอ
จะทำอย่างไรได้ เพราะเป็นราชการของ
ประเทศ”

เขาค่อย ๆ รัยให้แม่สาวน้อย เหยหน้าอัน
ชุ่มด้วยน้ำตาขึ้นสู่แสงไฟ แล้วลูบพิศหน้า
ผากเจ้าหล่อนก่อน ถัดไปก็แก้มและริม
ฝีปากของเจ้าหล่อน

“ลาก่อนนะ” เขาลาเจ้าหล่อนด้วย
เสียงอันเต็มคณอยู่ในคอ “เธอทราบดี ๆ
จะเขียนจดหมาย ถึง ฉันแล้วไม่ใช่หรือครับ
แล้วฉันจะเขียนถึงเธอเมื่อถึงที่พักแล้ว”

“ไปแล้ว” แคลร์นเขยื้อนออกมาในเสียง
ไต้ ยืนเสียดสีเท้าเดินผ่านห้องโถง แคลร์นเสียง
ประทุเข้คและบีค

เจ้าหล่อนตั้งใจจะ ตาม ออกไปท เขาอีก
แต่ก้าวขาไม่ค่อยออก ด้วยมือเทกตบหน
ให้รู้ สักหนวดสท้านเป็นถ้ำดัง

เขาไปแล้ว ไปทำการช่วยชาติบ้านเมือง
และเจ้าหล่อนต้องอยู่ข้างหลังเปล้าเปลี่ยวคน
เดียว กลางเจ้าหล่อนนั่งซบซนอยู่ท่ามกลาง
ทรวงเนตรทั้งสอง ไต้ เข็มไปกอดน้ำตา เจ้า

หล่อนหาได้ยินเสียงรถยนต์หยุดที่หน้าประตู
หรือ เสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามาตามลานบ้าน หรือ
เสียงกริ่ง ที่ ประตู แต่อย่างหนึ่ง อย่างใดไม่
เจ้าหล่อนรู้ สักตัวเมื่อหญิงคนใช้ของ น้าเจ้า
มายบอกไว้

“มีสเตอร์เอชวาลด์ฟิลลิปสัน”

แค่ลวันผลัดกันเมื่อใด เห็นหน้าบุรุษ
ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาในห้อง เขาเป็นคน
มีอายุราวสามสิบปี มีผมดำ หนวดคิ้วและ
ตาคม ผิวเนื้อดำและมือทั้งสองขยาย สอ
ให้เห็นว่าเป็นคน เคย กรวดกว่าใน ที่ ล้ายาก
มาแล้ว

“স্যายหรือ มีสเตอร์ เป็นอะไรที่หน้า
เธอเหมือนกับร้องไห้มาหลายชั่วโมง ถ้าจะ
เป็นเรื่องวินฟิลด์ก็ ซึ่งเธอกำลังท้องอยู่ กระทบ
เขาจะไปพุ่มนั้นแล้วมิใช่หรือ ไปยังสนามรบ”

แค่ลวันแยกศีรษะอันงามขึ้นตรง

“มีสเตอร์วินฟิลด์ กับ คิลิน ได้ หมั้นกัน
แล้วค่ะ”

“อ้อฉันฟังทราบ ก็แล้วฉันมีความยินดี
มากและขออวยพรเธอ แต่ไว้มักกันจนรุด
จนคิดว่า ฉันมาเพื่อจะรับเธอไปกับฉัน
เพราะพี่ชายของเธอกำลังคอยเธออยู่”

“พี่ชายคิลิน” เจ้าหล่อนทวนคำ “ท่าน
หมายความว่าก๊อกเฟรวีคะ ?”

“ใช่, ฉันคงไม่หมายความว่าใครอีก”

“คิลินไม่ทราบว่าท่านรู้จักก๊อกเฟรวี ถึง
แม้ว่าเขาทำการอยู่ในธนาคารของท่าน” เจ้า
หล่อนสงสัย

“ฉันฟังรู้จักเขาเมื่อเป็นตนเอง และรู้จัก
เป็นอย่างดี เธอคงจะทราบความหมายของ
คิลินเมื่อเธอไปพบกันเขาแล้ว เธอจะแต่งงาน
เป็นเวลานานเท่าใด ?”

แค่ลวันมองเขาด้วยความประหลาดใจ
“ท่าน จะ ให้คิลินไป ที่บ้าน ท่าน เคียววัน
รีคะ ?”

“ใช่, ถ้าฉันขอซื้อ ช้าง เธอจะชกแก
ว่า ก๊อกเฟรวีให้ฉันมารับ, และเขากำลัง
คอยอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก นอกแถวว่าเป็น
เรื่องร้อนมาก”

“น้าคิลินไม่อยู่ค่ะ แต่ແດງงไม่ขัดข้อง
ในการที่คิลินจะไปกับท่าน, ถ้าทราบว่าฟิ
คิลินต้องการให้ไป ถ้าท่านจะไปรบกวน
อยู่ที่นั่นสักประเดี๋ยวคิลินก็แต่งงานแล้ว”

ความกลัวของ เจ้าหล่อนได้ทวีขึ้น ทุกที
เหตุใดก๊อกเฟรวี จึง ต้อง คอย เจ้าหล่อนอยู่ใน
บ้านชายผู้นั้น ถ้าอยากจะทำไม่ว่าไม่กลีย
บ้าน บ้านซึ่งเขาอยู่ร่วมกับเจ้าหล่อน

เจ้าหล่อนแต่งกาย ด้วย เสื้อ และ หมวก
สำหรับเดินเล่นอย่างงดงาม เพราะบ้านของ

“เอื่อยงไม่ทวายอะไร” เบอวาลค์ พลลิลสัน เอื่อยขึ้น “ถ้าเขาไว้ให้นกขอกเจ้าหล่อนเอง”

ก็ออกเฟรีว สักอีกคิดไรแทนทรงตัวไว้ไม่อยู่ คล้ายกับจะหาคำพูดใดๆ มิได้ ครั้นแล้วจึงหันไปทางน้องสาว

“พี่มีความเสียใจที่จะต้องเล่า ถึงความเหลวไหลของพี่ให้น้องทวาย พี่ได้เอาเงินของธนาคารไปใช้เป็นจำนวนพันปอนด์ และมิสเตอร์พลิลสันรับพี่ได้”

“พี่นะหรือเอาเงินของ ธนาคารไปใช้ พี่พันปอนด์ โอ, น้องไม่เชื่อเลยไม่เป็นเรื่องจริง”

“พี่มันก็อยู่เหมือนกันว่ายากขึ้นของจะเชื่อ แต่มันเป็นเรื่องจริง ที่แรกก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นอย่างนั้น, ไปหลงเชื่อเพื่อน คือมันบอกว่าในการแข่งม้าคราวที่แล้วมา มีม้าที่จะชนะหลายตัว และมีมันขอกซื้อให้ค้อยแพง มันเองก็ค้อยแพงด้วย แต่พี่ไม่มีเงินจึงเอาเงินของธนาคารไปทำทุน ทั้งใจว่าแล้วจะเอาไปเก็บไว้อย่างเดิม เพราะมันใจว่าคงรวยใหญ่ แต่ตรงกันข้ามกลับเสียเงินของธนาคารพันปอนด์ก็ให้หมดลง หมดอย่างไม่ทันรู้ตัว ภายหลังมิสเตอร์พลิลสันทวายขึ้น ซึ่งไม่ต้องการเสียถ้าเขาพูดขึ้นเมื่อใด พี่ก็ต้องคิดดวง แต่เขามีความ

สงสารพี่ และให้โอกาส”

“ให้โอกาส”

“นั่นแหละที่น้องต้องมาที่นี่ มีสเตอร์พลิลสันจะจัดการส่งตัวพี่ให้คราวนี้ก็ได้อ ถ้าเขาจะทำ แต่เขาบอกว่า ไม่แต่จะทำนึ่งเสียเท่านั้น เขาจะให้เงินของเขาเองเพื่อใช้แก้ก่อนการอีกพันปอนด์ ถ้าน้องจะยอมยอมแต่งงานกับเขา”

“ถ้าจะยอมแต่งงานกับเขา” เจ้าหล่อนร้องขึ้น “โอ, มิได้เสียจริง น้องหมั่นกัยมัลคัลมแล้ว”

ถึกรากนี้ใส่ลงเงียบอยู่ครู่หนึ่ง เบอวาลค์ พลลิลสัน มองเป็นเชิงยิ้มเบาะอยู่ที่เจ้าหล่อน ส่วนก็ออกเฟรีวหน้าตาคนค้วยความประหลาดใจ

“หมั่นกัยมัลคัลม” เขาทวนคำ แล้วมือของเบอวาลค์เริ่มเกาะโต๊ะ เสดหน้าขาววาวกับผีตาย

“ແລ່ຣິນ, ນ້ອ່ງໄປມັກຮຸ່ງຮັກເຂົາໄມ້ໄດ້ ແມ້ຂັດຊິນກັບມິສເຕີຣ໌ຟລິລສັນ ພັກຕ້ອງດູກສ່ງໃຫ້ຄ້າຮຸ່ງເຫັນເຮ່ງ”

พินยแห่งคำเหล่านั้นได้แล่นเข้าสู่หัวใจ แคลร์น เจ้าหล่อนรู้ สักอ้ายและกลัวคำขอร้องที่เขาเล่าอย่างขึ้นทุกที คล้ายเจ้าหล่อนได้ถูกผีอำ

เยอราลท์ ฟิลลิปสัน เป็นบ้านใหญ่ เจ้าหล่อน
จำต้องแต่งกายให้ดี เมื่อเสร็จแล้วเจ้าหล่อน
เดินไปยืมห้องอีกห้องหนึ่ง ซึ่งน้องชายทวย
พิการกำลังนอนหลับ และก็มีลูกหมอนพนัก
ซ้ายของเจ้าหล่อน

แฉ่วรเป็นเด็กที่น่าสงสาร ชายสิบขวบ
เท่านั้น เจ้าหล่อนมีความห่วงใยเป็นอันมาก

ภายในห้วงวัยแฉ่วรล้มลง เยอราลท์
ฟิลลิปสัน จ้องดูแคลร์นทวยความนึกชม
ในใจ

“เชิญ” เขาเอ่ยขึ้น

เจ้าหล่อน เกือบไม่ไค้ ยืนเสียวดี เขาพูด
เพราะใจกำลังลอย เจ้าหล่อนเห็นความเขา
อวกไปยืมรถยนต์ที่จอดอยู่ เขาช่วยพยุง
เจ้าหล่อนขึ้นบนรถและนั่งไปข้างๆ

เยอราลท์ ฟิลลิปสัน เป็นคนสำคัญคนหนึ่ง
พี่เข้มาอยู่ในประเทศอังกฤษเมื่อหกเดือน

เขา โดยมาท่ากออสเตอร์เลียเพื่อรับมรดก
ของลุง เซอร์วิลสันฟิลลิปสัน ผู้ซึ่งไค้ถึงแก่

กรรมไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ คนที่หลายคนมีความ
ประหลาดใจใน โชคลาภ ของ เยอราลท์มาก

เขามีหุ้นใหญ่อยู่ในธนาคาร เซนต์ราลด์ ซึ่ง
มีสาขาทั่วราชอาณาจักรอังกฤษ และได้มี

น้ำหนักในตำแหน่งคณะกรรมการของ ธนาคาร
แทนลุง มีบ้านอันระโหฐาน ชนนานชื่อว่า

เวนลอส ฌค้ายลแฮมส.ตค

เยอราลท์เป็นผู้ที่ไม่เคยปรากฎว่า ไค้
ชอบพอหญิงคนใด

แต่คนทั้งหลายพากัน
ว่า เขาเห็นแคลร์นทวยไค้เป็นต้องร้องดู

เสมอ และทุกอย่างไม่ใช่ระนึกชมอย่างเคียว
กอบด้วยความรักใคร่ในเจ้าหล่อนด้วย ส่วน

แคลร์นทวยไค้ ไค้ไค้ ทั้งไม่เคยออกชื่อเขา
ด้วยริมฝีปากของเจ้าหล่อนเคยลี้กครั้ง เคียว

เจ้าหล่อนจะชอบเขาบ้างก็โดยเห็นแก่ พี่ชาย
ผู้ซึ่งทำการอยู่กับเขา

เมื่อรถถึงบ้านเวนลอส เขาพยุงเจ้าหล่อน
ลงและขอให้เจ้าหล่อนเดินตามเขาไป เมื่อ

เขาไค้ถึงห้องโถง กอ เจ้าหล่อนพยักตักเพร่
กำลังนั่งหน้าชคเคียวอยู่คนเดียว

ก๊อคเพร่เฮล เป็นชายหนุ่มรูปร่างเล็ก
หน้าไค้ค่อยมีเลือดผคค

ตาโรยแสงให้
เห็นว่า เป็นคนไม่สู้แข็งแรงนัก แม้

แคลร์นทวยเป็นหญิงสาวก็เรึง ยังดูชิงชังกว่า
เขามาก

“ก๊อคเพร่” เจ้าหล่อนร้องเรียกในเวลา
ที่เดินเขาไปหา “เป็นอะไร ทำไค้จึงให้น้อง

มาที่นี่?”
ก๊อคเพร่ลุกขึ้น ตามองไปทเจ้าหล่อน
แล้วก็หันไปทชายผู้ ทยืนก้ำกัอยู่ ประหนึ่ง
เป็นคำถามว่าเจ้าหล่อนทราบเรื่องแล้วหรือยัง

“แคล้ว รุ่งเห็นกับที่เด็ก ฟรุ๊ตักใน
ความผิดของพี่เหมือนกัน ค่อยไปพี่จะไม่
ประพฤติการเหลวไหลเช่นนั้นอีก นี่เองเป็น
น้องของพี่อันสืบสายโลหิตเดียวกัน ถ้าฉัน
ไม่ช่วยพี่ใครเขาจะช่วยเล่า?”

แคล้ว ยัง คง นิ่ง ไม่ คอย อะไร ทั้งหมด
นอกจากขำเล็กน้อย คาไปก หน้า อัน เห็นม โทค
ของเขอรวดค พิลิปต้น

“พี่ได้ทำการชั่วครั้งนี้ด้วยความโง่เงา
ของพี่ พี่ควรระคายเสียดึกว่าอยู่ด้วยความ
ขายหน้า ถ้ามีสเตอร์ฟิลลิปสันเขาโทษ
แค้นโดยที่เขามิมีความรักใคร่น้องจึง มีความ
กรุณาต่อพี่ คนอย่างเขาที่ไม่รักพี่น้องระ
วังเกียจ เขาจะแต่งงานกับหญิงที่มีตระกูล
มั่งคั่งอย่างไรก็ได้ แต่เขาไม่ต้องการ เขา
พอใจกับน้องคนเดียว ประการหนึ่งถ้าพี่เสีย
ชื่อเสียงก็ย่อมเสียหายไปถึงน้องด้วย น้อง
จงคิดดูให้ถี่ อย่ามิว่าไปถึงถึงมัลคอล์มนัก
เขาช่วยอะไรไม่ได้หรอก และนี่เองพี่รู้จัก
เขาเมื่อสามอาทิตย์ก่อนเอง เขาจะรักน้องจริง
หรือ ถึงไม่เห็นกับที่พี่จะเห็นกับแม่ที่พี่
คายไป ว่าถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็คงต้องให้น้อง
ช่วยพี่ เพราะไม่มีใครอีก แสรวหรือก็
ยังเล็กอยู่”

“ก็อีกเพ้อ ใช้อย่างที่รามา น้องนัก เล็บ”

แคล้วรับตกลงนั่งบนเก้าอี้ หันมาคุย
ด้วยคำอันซึ้งซึ้งหัวใจเจ้าหล่อน เจ้าหล่อน
มิได้เห็นความมั่งคั่งต่าง ๆ ภายใน ห้อง อัน
ระโหฐานซึ่ง ประคองไป ด้วย สมบัติ อัน มี ค่า
สมบัติที่ระเป็นของเจ้าหล่อน ถ้าเจ้าหล่อน
ยอมตกลงกับชายผู้นี้

สิ่งที่แคล้วเห็น คือภาพของมารดาซึ่ง
นอนอยู่บนเตียงกำลังระส่ำระสายและสิ่งเจ้าหล่อน
ว่า “ลูกรักของแม่ เมื่อแม่คายไปแล้ว
เจ้าจงช่วยดูแลพี่ของเจ้าด้วยนะ แม่เกรง
ว่าฉันจะลำบากในภายหลัง และไม่มีใคร
จะช่วยไ้ฉันนอกจากตัวเจ้าคนเดียว ขอให้
เจ้าทั้งสองอยู่เป็นสุขเถิดคนรัก รัก แสรวก็ด้วย
อย่าลืมคำของแม่ แม่เล่า—”

ดวงเนตรทั้งสองได้คลอไปด้วย น้ำตาใน
เมื่อแคล้วนั้นกำลังคำของมารดา มารดา
ยังเกิดเกลียดของเจ้าหล่อน ซึ่งตั้งแต่เวลานั้น
มาเจ้าหล่อนมิได้เห็นอีก เจ้าหล่อนสอทั้ง
จากความทรงจำเมื่อเสียงของ เขอรวดคพิล
ลิปสัน ได้กังวาลขึ้น

“มีสแคล้ว ฉันเป็นคนน่าเกลียดน่าชัง
นักวี เธอจึงไม่ยอมแต่งงานกับฉัน”

เขาไขกฤญແຈ້ນชักโต๊ะ และลากถุง
เงินออกมาวางลงตรงหน้าเจ้าหล่อน

“นี่เป็นเงินพันปอนด์สำหรับที่เธอจะให้แก่

เพื่อเมื่อขอมแต่งงานกับฉันแล้ว หรือมี
ฉันนั้นฉันจะมอบตัวเขาให้ตำรวจไปในสองสาม
นาทีก็นั่งเลือกเอา”

เหงอแห่ง ความ ซลาไก ไทล ออกจาก
ตามหน้าและตามคอ ก๊อทเฟร รวากซ์ เม็คสัน
เขาเอมมื่อไปจับไทลให้หล่อน

“โอ ช่วยพลักครึ่งหนึ่งมิดิก ช่วยให้
พี่ไทลทั้งตัวเป็นคนซื้อครึ่งในภานา”

ความซุ่มซ่องภายในดวงจิตร์ของแคลวิน
กระทำให้เจ้าหล่อน หวนไปนึก ถึง ชาย คู่รัก
เจ้าหล่อนจะเมินเสียจากเขาได้อย่างไร เขา
ผู้ซึ่งเจ้าหล่อนรัก อยู่เต็มใจ และเครื่อง
หมายในครั้งสุดท้ายที่เขาลากเจ้าหล่อนไปก็ยัง
คงอยู่ในความทรงจำของเจ้าหล่อนเสมอ เจ้า
หล่อนทรงเคยมีผลปากกอนันต์ขึ้น

“มีสเตอร์ พอลลีสัน ถ้าท่านต้องการ
ที่ดินโดยแท้แล้ว เชื่อแน่ว่าท่านคงมีนาใจ
กรุณาที่ดินข้างโรงโม่ไหมคะ ? และถ้าเช่น
นั้นท่าน ต้องช่วย พี่ ทิดิน ก่อนโดยไม่ ต้องให้
ที่ดินรับค่าอย่างใดเป็นการตอบแทน”

เจ้าหล่อน วิงวอน เขาด้วย ถิวิยา อันอ่อน
หวาน

“ถ้าท่านทราบถึงนาหนก ทิดิน มีความ
รักภักดีกับฉันแท้ และทิดินรักทิดิน ท่าน
คงไม่ขอให้ ทิดิน เลิกถอน จากเขาเป็น แน่

และมากกว่านั้น ท่านคงจะไม่ ต้องการ ที่ดินอีก
เพราะทุกขณะทั้งหัวใจฉันเต็ม คิดินจะลืม
เขาเสียไม่ได้”

“นั่นไม่ประหลาดอะไร” เยอวาลฟิลลิป
สันพูดอย่างร้อน ๆ “ฉันรักตัวของเธอต่าง
หากไม่เกี่ยวกับความรักของเธอ ฉันจะทำ
ให้เธอรักฉันอย่างไรก็ได้ ในเมื่อได้ ตัวเธอไป
แล้ว และเธอจะลืมชายคนนั้นอย่างง่ายกาย

นอกจากนั้นเธอจะได้ รัยความสุขสำราญต่างๆ
เธอจะมีของที่ดี รัยประทาน จะมีรถยนต์
ไปเที่ยวตากอากาศทุกวัน จะมีบ้านอันใหญ่
โตระโหฐาน พร้อมทั้งผู้คนลำห้วยใช้สอย
ทุกสิ่งทุกอย่าง เธอมีต้องอนาทรร้อนใจ ถ้า
เธออยู่กับมนุษย์คนนั้น จะไม่มีโอกาส
ถึงสิ่งเหล่านี้เป็นแน่ ฉันให้เวลาเธอเลือก
ห้านาที” เขาควักนาฬิกาพกออก

ภายเจ้าหล่อนเห็นสัทธาน ประทุถูกแจใน
น้ำแข็ง

“ท่าน จง ให้ ก๊อทเฟร ยืมเงิน นั้น ไม่ ได้
อะไร” เจ้าหล่อนหยุกเพื่อหายใจ “หรือ
ให้ ทิดิน ทั้งสองเป็น ผู้ ยืมก็ได้” ถ้าท่านจะ
กำหนดเวลาให้ คงผ่นใช้คืนได้ ในไม่
ช้า เพราะก๊อทเฟรมีเงินเดือน ส่วนทิดิน
จะไปทำงาน เป็นนางพยาบาล หาเงิน ช่วยกัน
ส่งให้ท่าน และถ้ามีลัทธิกลับมาก เชื้อ

แน่ว่าเขาคงช่วยคิดค้นด้วย ซึ่งจะส่งใช้ কিন
ก็ได้หมดในเวลาอันเร็วที่สุด ท่านเป็นคน
จรรยาพระคอบใจจริงไหมคะ?”

“เสียใจที่ฉันไม่ใช่ สำหรับให้ คนขี้มเงิน
และไม่คิดจะให้ใครขี้ม ก็อดเฟอะพะไตโง้น
ไปก็โดยน้องสาวเขายอม เป็นภรรยาคนหนึ่งที่
ฉันนั้นเขาจะต้องออกจากประตูนี้ไปเข้าประตูที่
ตรง เองเลือกโดยเร็ว เหลือเวลาอีกสาม
นาทีเท่านั้น”

“แคลวิน ยังไงเล่า? น้องจะทำเลย
ไม่ไปไหนอีกน้า? น้องจะพาพี่โดยเห็นแก่
มัลคัลมรึ? เขาอาจจะไม่โกลั้มมาอีก จะ
ไปมีภรรยาอยู่ยังงี้?”

ก๊อกเฟอะพะไตโง้น คอความเขื่อนแฉ
ของน้องสาว ในที่สุดเขาลงนั่งคุกเข่าวิง
วอนเจ้าหล่อน

“น้องรักของพี่ น้องไม่เห็น แก่แม่
บ๊วยรึ?”

ภาพของมารดาซึ่งกำลังระส่ำใจได้ลอย
มาอยู่ตรงหน้าแคลวินอีกครั้งหนึ่ง ครั้น
กระทำให้เจ้าหล่อนใจอ่อนใน คำที่ มารดาได้
สั่งเสียไว้ สั่งให้ช่วยก๊อกเฟอะ ผู้ซึ่งแท้จริงก็
จำว่าเขาตัวไม่รอก เจ้าหล่อนยอมให้เขายอ
วลาท่ พลลียสันใน เมื่อเห็น เขาล้วง นาฬิกา
ออกดู

“ไปร่วช่วยพี่ฉัน คิดน้ยม” เจ้า
หล่อนพูดด้วยเสียงอันสั้นและคำที่ตลก ประ
หนึ่งมีอะไรขวางอยู่ภายในลำคอของเจ้าหล่อน
ชายผู้เหี้ยม โหดเยี้ยมขี้ม แล้วส่งลง
เงินให้ก๊อกเฟอะ ส่วนแคลวินรู้ สักขาไปทั่ว
สรรพางค์กาย คล้ายพระยามั้รุระขามลุก
กว่าเจ้าหล่อนไว้

บทที่ ๒๐

บ้านอันว่างเปล่า

แคลวินได้ออกจากบ้านไปแล้วเข้าครัว เพื่
อรีบไปหามัลคัลมรึที่พักของเขา เจ้าหล่อน
ตั้งใจจะเล่าเรื่อง ซึ่งเกิดขึ้น เมื่อ คืนนี้ให้เขา
ทราบ แต่อนิจจาเข้าเฝ้าไปแล้วแล้ว เจ้า

หล่อนไม่พบเขา ด้วยมัลคัลมได้ออกจาก
ที่พักไปแล้วเมื่อก่อนหน้าเจ้าหล่อนไปถึง

แคลวินจึงตามไปที่ที่สถานี แต่ก็ไม่ได้
พบอีก ด้วยความเสียใจเจ้าหล่อนได้เดิน
วนเวียนอยู่ ไม่ทราบว่าจะได้ตามใครได้

และในพระนครลอนดอน มัลคัลม ก็ไม่คอยรั
งักใคร เพราะในชีวิตของเขาๆ ได้ไปอยู่
เสียตามจังหวัดแถบเหนือโดยมาก

“เขาคงไปเสีย เมื่อรถเที่ยวเข้านเอง”
เสียงคนพูด มา จากข้างๆ เจ้าหล่อน เจ้า
หล่อนหันไปคุยกับเขาวลาท่ พลลียสัน

“อย่ากลัว” เขาพูดต่อ “ฉันคิดว่า

เขาคงต้องมาที่นี่ เพื่อเล่าเหตุการณ์เมื่อ
คืนนั้นให้ วานพลกทวราช และฉันคงเฝ้าเฝ้ามา
คอยระวังเธอ นั่นแน่รอยนัยน์ตาของเธออยู่
เรากลับไปด้วยกันดีกว่า เพราะเธอได้มี
กับฉันแล้ว ทั้งวัน เล็ก พิลิปัน น้ำ
ของคุณให้ฉัน เธอไป รับประทานอาหารด้วย
อย่างมีความสุขอยู่เลย เขาคงไม่ไปในรถขบวน
นั้นแน่”

“โอ, โปรดบอกแก่เด็กค่ะ ว่าฉันขอ
ตัวไปไม่ได้ เพราะไม่ค่อยสะดวก ขอฉัน
กลับบ้านดีกว่า”

“ตามไป”
บ่ายวันนั้น แคล้วมีธุระต้องไป หา ยารอน
เนสเคอลาซึ่งมีแก่นกับยาลูกหนึ่ง เพื่อ
แรงถึงกิจการของสโมสรซึ่งเจ้าหล่อนได้เป็น
สมาชิกสำหรับการบรรยายอย่างหนึ่ง เมื่อ
ออกจากบ้านนั้น แคล้วรีบขึ้น รถกลับไปยัง
บ้านของเจ้าหล่อน เพราะเวลาใกล้ ๖ โมง
อยู่แล้ว ขณะทำวน รถถึงบ้าน มีหญิงสาว
คนหนึ่งเดินตรงมาหาเจ้าหล่อน

“ขอโทษ ฉันขอขากทวราชว่า คำลเมอ
เรลเคอเรชอยู่ที่ไหนคะ คุณเข้าไว้
คงจะไม่ไกลจากที่นี่”

แคล้วนั่งดู ถอยห่าง จาก สตรีสาวผู้นั้น
ด้วยความประหลาดใจ เพราะเสียงที่พูด

นั้นเป็นเสียงเดียวกับเสียงของคน ยิ่งกว่า
นั้นหน้าของเขาก็เหมือน กับหน้าของเจ้าหล่อน
ตลอดจนผิวพรรณ ร่มกปาก และส่วนของร่าง
กาย เจ้าหล่อนคงอยู่เป็นนาน

“เธอเป็นใครไม่ทราบ คุณเหมือนฉัน
เหลือเกิน ราวว่าเป็นพี่น้องกันทีเดียว” และ
คำบลที่เธอถามถึงก็คือคำบลที่ฉันอยู่ ขอ
โทษเธอฉันขอขากทวราชของเธอ”

“นามฉันชวรีศรีชวรีค่ะ คุณฟังมา
หากเมลเยวิน ออสเคอเลีย และต้องทำ
ระพยกับญาติ ของฉัน คนหนึ่ง ชื่อ แคล้ว
เฮล, ซึ่งอยู่ที่คำล เมอเรล เคอเรช
ใกล้ๆ กับที่นี่ เมื่อเห็นเธอเขาก็คิดว่าคง
เป็นญาติ ของ ฉัน มีฉัน รูปร่าง คงไม่
ละม้ายคล้ายกันถึงเช่นนี้”

“คุณเองคะ คือแคล้วเฮล” คำเจ้า
หล่อนยังคงร้องอยู่ที่เขา “เพราะฉันเธอ
เป็นญาติของกัน ชวรีศรีชวรี ญาติที่
ออสเคอเลียกับฉันเคย ทวราชว่า มีญาติ อยู่ที่นี่
แต่เรามีได้รู้จักกัน มาเราไปบ้านกันเด็ก
ที่โหลเอเกินก็ได้พบเธอ”

“โอฉันไม่อยู่เสียแล้ว” แคล้วรีบขึ้น
เมื่อถึงบ้านแล้ว “แต่ไปเยี่ยมคนอยู่ที่ไหน
ก็ไม่ทราบ เหลือแต่ฉันไว้ เกือบต้องไป
เขว่รก่อน หลบหลีกคน สองสามวันเขา

เข้หนักซัน”

แคลวัน พาญาติของเจ้าหล่อนเข้าไปดู
ด้วย ขณะที่เขาเห็นเด็กอันพิการณอน
อยู่บนเตียง เจ้าหล่อน มีความ สงสาร เป็น
อย่างยิ่ง

“นี่เป็นมาแต่กำเนิดหรือ เกิดอุบัติเหตุ
อะไร เป็นเก้กนาร์กด้วย น่าสงสาร
เหลือเกิน”

“ดูรอยบนตัวที่ขี้เก๋ ในขณะที่เกิดขึ้น
ในถนน”

ต่อจากการเยี่ยมชมแล้ว แคลวันได้จัด
ให้ญาติเจ้าหล่อนพักอย่างสบาย ทาอาหรว
ให้รับประทานทุกสิ่งทุกอย่างได้ จัดให้เป็น
การสวดแก่ชาวคริสต์ทั้งหมด

“ในกระ เรา เป็น ญาติกัน อย่าง แน่ชอน ที่
เกี่ยว ก็ฉันไม่เคยคิดเลยว่า คนเราจะ
เหมือนกันได้ ดังเพียงนี้ เห็นเขาทุกคนว่า
มีแต่ลูกแฝด” แคลวันเอ่ยขึ้นในเวลาหนึ่ง
ขณะที่อยู่ในห้องรับประทานอาหาร

“กะ น่าประหลาดมาก ก็ฉันตั้งใจ
ส่งรูปมาให้ก่อน แต่คิดว่าตัวเองไม่ได้
มารู้จักกัน ฟังถึงแก่กรรม เมื่อ สัปดาห์
ก่อนนี่เอง ต่อมาอีกก็... ก็ฉันรู้ สัก ว่าเหวเพราะไม่มี
ใครเหลืออีก จึงเล้าเวียนเป็นนางพยาบาล
และถูกส่งมาทำการที่ ณ โรงพยาบาลที่ฉัน

สัฟเวิร์ก อีกสองวันก็ฉันจะไปอยู่ที่นั่น”

“อ้อ, เธอเป็นนางพยาบาลด้วย เหมือน
กันอีกอย่างหนึ่งแล้ว ก็ฉันก็เคยเวียนเป็น
นางพยาบาล แต่ฉันก็ฉันไม่ยากให้ไป
จากบ้าน จึงไม่ได้ยู่ตามโรงพยาบาล แล้ว
เธอจะไปไหนระหว่างสองวันนี่”

“คิดว่าจะไปเที่ยวในลอนดอนให้ทั่วๆ
เพราะเป็นบ้านเมืองที่ฉันไม่เคยเห็น และ
การแต่งตัวก็แปลกกันก็ขอสเตรเลีย ว่า
ที่จริงก็ฉันอยากลองใช้เครื่องแต่งตัวของเธอ
รูปร่างก็จะแปลกขึ้นมาก”

ขณะที่นั่งเพลิดเพลินกันอยู่นั้น แคลวัน
นึกถึงพระของคนที่ฉันได้... เจ้าหล่อนลูก
ขึ้นมองดูนาฬิกา

“โอ, ซาร์วทอธก ก็ฉันต้องไปที่สโมสร
เสียแล้ว ไปช่วยในการเลี้ยงกัน เธอคอย
อยู่หลังประตูเถิดนะ”

แคลวันรีบไปหยิบเครื่องแต่งกายของเจ้า
หล่อนในห้องชั้นบน เมื่อเจ้าหล่อนกลับลง
มา มีบุรุษไปรษณีย์ ส่งจดหมาย ดยหนึ่ง
เป็นจดหมายถึงแคลวัน ซึ่งมีคนอยากพบ
ด้วยก็จรจรอน สัปดาห์ เจ้าหล่อนเปลี่ยน
ทันที

“กายจริง นึกฉันจะทำอย่างไร” เจ้า
หล่อนร้องขึ้น “อะไรที่สโมสรก็มี ยังจะต้อง

เข้าไปในเมืองอีก”

ขณะที่แคลร์ยืนครองอยู่ ชาร์วรีค็อริค
ได้ลุกขึ้น ให้นำเจ้าหล่อนออกมาด้วยนักฆ่า
อะไรอย่างหนึ่ง

“แคลร์นั้นจะให้คิดมันไป ที่ สโมสรแทน
เธอกันแล้วกัน” ชาร์วรีค็อริคเอ่ยขึ้น

“ให้
คิดมันแต่งกาย ด้วยเสื้อผ้า ของ เธอ และไป
นามของเธอ ก็ที่ว่าใครจะทราบบ้าง เธอแน่
ว่าคงสนุกที่คนทั้งหลายจะเข้าใจมัน ทั้ง
คิดมัน จะ ทำให้เหมือนเธอที่เกี่ยวใน การ ทำ
อะไรต่าง ๆ”

ชาร์วรีค็อริค วิ่งว่อน แคลร์นั้น ด้วย ความ
กระหาย เพราะไม่แต่การเล่นตลกแล้ว เจ้า
หล่อนยังอยากรู้ อยากเห็น ความ เป็นไปในที่
ประชุมของสโมสรนั้นด้วย

แคลร์นั้นเห็นคึกในความคึกคักนั้น ซึ่ง
เป็นธรรมดา อยู่เอง ที่เจ้าหล่อนจะไปทำเรื่อง
แห่งใน เวลา เดียว กันไม่ได้ มาก กว่า
ทุกหมายขอเจ้าหล่อนฟังได้ รยักไป ใช้มาจากคื
อัน เป็นทุกหมายของพี่ชายเจ้าหล่อนเมื่อขอ
ความว่า

“พี่คงขอพยานอะไรกันนี้ให้ ได้ มีอะไร
รื้อนสำคัญยิ่งกว่าเมื่อคนนั้น และพี่จะกลับบ้าน
ไม่ได้เพราะไม่ไหว ใจ ขอให้น้องไป ที่คึก
หลั่ง ที่หนึ่งในจำนวน สามหลั่ง ซึ่ง กำลัง ก่อ

สร้างที่ถนนลิสบอนรื้อยาลิมเป็นอันขาด”

มีอะไร รื้อน ยิ่ง กว่า เมื่อคนนั้น ะ เป็นเรื่อง
อะไรหนอ ? ความกลัวได้บังเกิดแก่เจ้า
หล่อนอีก

ความกลัวซึ่งเจ้าหล่อนกระหาย
อยากทราบ เหตุการณ์จึงยอมให้ชาร์วรีค็อริค
ไปสโมสรในนามของเจ้าหล่อน

แคลร์นั้นได้ ช่วยแม่สาวน้อยญาติของเธอ เจ้า
หล่อนแต่งตัว รูปร่างของชาร์วรีค็อริคใน
ขณะนั้นยังเหมือนแคลร์นั้นทีเดียว

ไม่ต้อง

สงสัยว่าเจ้าหล่อนจะปลอมตัวไม่ได้สนิทสนม

เมื่อชาร์วรีค็อริคออกจากบ้านไปแล้ว ส
หน้าเจ้าหล่อนได้ ชักลง ชักด้วยเรื่องที่ว่า

หล่อนจะต้องทำตามคำสั่งของก๊อคเฟร

ครั้นเวลาใกล้จะถึงกำหนดที่เขานัดหมาย

เจ้าหล่อนได้ ออก จากบ้าน ควรไป ยังถนนลิส
บอน

คึกคึกแคลร์นั้นพบเป็นคึกคึกกำลังสร้าง
เสร็จแล้วบางส่วน

แต่ยังมีกองอิฐกองไม้

ทั้งอยู่เกาะเกาะ ภายในประตูของหนึ่งเจ้าหล่อน

เห็นภาพคนยืนอยู่ในที่มืด ภาพซึ่งเจ้า หล่อน
ทราบได้ ว่าเป็นก๊อคเฟร

“มาทางนี้” เสียงร้องบอกออกมาจาก
ที่มืด “ก็กลัวว่าไม่มาเสียแล้ว” เห็นตาม
พม่าเด็ก แต่ต้องระวังหนอย มันมีกองไม้
ทั้งอยู่เกาะเกาะมาก”

เขาพาเจ้าหล่อนเดินไกลเข้าไป ทุกที่

เจ้าหล่อนรู้สึกว่าเป็นท้องหนึ่ง ถัดจากชั้นนอก
และเมื่อหยุดอยู่ในที่นั้น เจ้าหล่อนวางถุง
ลงไว้ ทน

“ก๊อกเฟว เจ้าให้ฟังซิว่า เรื่อง มัน เป็น
ยังไร” แคลวันเตือน

“มันเป็นเรื่อง ต่อจากเมื่อคืนนี้” เจ้า
เล่าเรื่อง “คือเสมือบนท่อนอาคารคนหนึ่งมันรู้
ถึงเรื่องเงินที่หายไป มัน บอกให้เอาเงิน
ไปฝาก มัน ท้าร้อยปอนด์ มัน จึง จะไม่ พักชั้น
ครึ่งนี้ พี่อยากให้น้อง ขอ เงินจาก เบอราลด์
ฟิลลิปส์อีกห้าร้อยปอนด์” เจ้า หยุต พัก
หายใจ

“เงินที่ห้าร้อยปอนด์ เขา คง ให้ น้อง ไค
เพราะเขา เป็น คน รวย ประการ หนึ่ง น้อง ก็ จะ
แกล้งงานกับเขาแล้ว ถ้า จะ ให้ ก็ ถูกละ จาก ที่
น้อง ไป ไค ที่ พัก ถึง เขา เพราะ พี่ จะ ต้อง ไค
เงิน ไป ให้ มัน ใน พรุ่ง นี้ เจ้า มัน จะ ระ ยอม”

“โอ ก๊อกเฟว” เจ้า หล่อน ถอน ไค “จะ
ให้ น้อง ลา บาก ออกจาก แล้ว พี่ คิด หรือ เปล่า ว่า
น้อง ต้อง ผัน โท้ง ไค ใน การ ที่ ไค รัย ปัก กับ
เขา” นก ลิขระ ให้ น้อง ไป ขอ เงิน อีก

เสียง แคลวัน แห้งๆ เจ้า หล่อน มี ไค ยืน
เสมือ แล้ว คน ย่อม เจ้า มา โกล่ ทุ กัย ที่ เจ้า หล่อน
ยืน แล้ว มี ไค รัย เบอราลด์ ฟิลลิปส์ ผู้
ซึ่ง เจ้า หล่อน ออก ซื้อ เขา ไค ยืน อยู่ ห่าง กับ เจ้า

หล่อน ประมาณ สาม ฟุต เจ้า หล่อน ไค เสือ
ความ ใน ใจ ออก มา นาม หม ก ล้น

“พี่ คิด ว่า เบอราลด์ ฟิลลิปส์ เป็น
ชายหนุ่ม สวย และ มี ง มี น้อง คง จะ ชอบ เขา
แต่ พี่ มิ ไค ก็ คิด ว่า ความ รัก ก็ จะ ไค” น้อง รัก

ม ล ค ล ม ใจ จะ ซา ค และ รู้สึก ว่า “อยาก ทาย
เสีย ก็ ก ว่า อยู่ กับ คน อย่าง เบอราลด์ ฟิลลิปส์
คน เหมือน มี สิ่ง หนึ่ง อยู่ ใน ตัว เขา ซึ่ง การ ทำ ให้
น้อง ไม่ พอ ไค” เธอ นั้น เสี่ยง อะไร

แคลวัน หยุต พัก ทัก ที่ และ จึง คุย ใน ที่ ม ค
พี่ชาย เจ้า หล่อน หัวเราะ โดย มิ ไค นึก ว่า จะ มี
ใคร อยู่ ใน ที่ ซึ่ง ม ค เช่น นั้น เสี่ยง ที่ แคลวัน
ไค ยืน คือ เสี่ยง ที่ เบอราลด์ ฟิลลิปส์ ย่อม เจ้า
มา ที่ ถึง ของ เจ้า หล่อน ซึ่ง วาง อยู่ บน พน

“แคลวัน น้อง ยืน เพื่อ ถึง ม ล ค ล ม เสมือ
โอภาศ ที่ เขา จะ ไค ถูกละ มัน นั้น น้อง นึก อย่า
มัว ทัว อยู่ เลย จะ เสีย เวลา เปล่า”

“ก๊อกเฟว, พุ กะ ไค กัน ถึง แม่ เขา จะ
ไม่ ไค ถูกละ มัน น้อง ก็ คง ยืน รัก เขา และ จะ ไม่
ยอม ให้ ชาย ใด มา เกย ข้าง ที่ ด้วย เป็น อัน ซาค”

“แล้ว น้อง จะ ขอ เงิน ท้า ร้อย ปอนด์ จาก
ฟิลลิปส์ ให้ พี่ หรือ ไม่” นก ไม่ ซอก ก็ ต้อง ไค
เงิน ท้า ร้อย ปอนด์ ของ พี่

“เงิน อะไร ของ พี่ ไค มา จาก ไท น กัน”
“พี่ จะ บอก ไม่ ไค” พี่ ม ล ค ล ม ของ สอง สาม

อย่าง เหน็นใครถือ โคม เติมน้ำ สองคน
ถ้าจะเป็นตำรวจ เขาคงจะมาสืบค้นของ ๆ
ยารอนเนสเดลาวิช ท้ายไปเมื่อ บ่ายวัน
เราคงหลบเขาก่อน ออกทำงานเร็ว เขา
จนมาถึงแล้ว”

ก๊อคเฟรและแคลวิน พากันวิ่งออกไป
เกือบพ้นบริเวณคอก แต่เจ้าหล่อนหยุดขัง
เหมือนคนไขว่คว้า คนใด ลมถุงไว้ในคอก

“ก๊อคเฟร, นั้ยังลมถุงไว้ในคอก จะ
กลับไปเอาได้ ไหม?”

“โออย่าเลยนั้ ถ้าอยากได้ ก็ต้อง
คอยจนเขาไปแล้ว แล้วย่อยข้างกำแพงบัก
ได้ แล้วจึงเข้าไปหาเขา ส่วนพระต้อง
ไปก่อน”

พี่ชายเจ้าหล่อนไปแล้ว แต่เจ้าหล่อน
ยังคงซ่อนนั้อยู่ภายในเงาของกำแพง คอย
หาโอกาสที่จะเข้าไปหยิบของของเจ้าหล่อน

คนทั้งสองกำลังใช้ โคมส่องไปมา
“คนนั้” คนหนึ่งเอ่ยขึ้น พลางชี้
พวกไซมูกขึ้น “กันบอกแก่แล้วว่าคงมี
ใครอยู่ที่นี่ มันคงตกใจหนีไปแล้ว เมื่อ
บ่ายวันนั้เกิด ของ หาย ที่ บ้าน ยารอนเนสเด
ลาวิช คงเป็นของที่บ้านนั้เป็นแน่ เอา
โน้นดูอีกใบหนึ่ง แก่ทำให้ ไหมที่กันบอก
ว่า เห็นมิสเซลเดินเข้ามาทางคอกนั้ ดูนั้

คง เป็น ของ เจ้าหล่อน และ กันได้ เห็น
เจ้าหล่อนถือมา แน่ในถุงก็มีไซมูก”

“ดูเหมือนกับเขาแจ้งความไว้” อีก
คนหนึ่งทักขึ้น “นั้ดูไซมูกเม็ด”

แคลวินมองด้วยความตกใจ เจ้าหล่อน
ไม่ทราบบ่อยว่า ในถุงนั้มีไซมูก

“ทกลีบห้าเม็ด” เขายกอกัน “ทัพ
อีกสามเม็ด ที่เราออกนั้คนเป็นแน่ เพราะ
เจ้าหล่อนคงจะคิดว่าเป็นทัพอื่นควายแล้ว
และคง จะมา ส่ง ซ่อนไว้ ที่นั้”

“เงินก็มีหลายร้อยยอนต์”

“เงินก็มีหลายร้อยยอนต์” ประโยคน
ก็วิ่งเข้าสู่มองของแคลวิน ผู้ซึ่งยืนนั้อยู่
คนเกียรวายในความมืด เจ้าหล่อนจะอยู่

ต่อไปอีกไม่ได้ เพราะจะต้องถูกคนทั้งสอง
จับ เจ้าหล่อนจึงค่อย ๆ ย่อง แล้วก็หายตัว
ออกถนนไป

เจ้าหล่อนไม่กลับไปยังบ้าน โดยทราบบั
ว่าเธอจะถูกติดตาม ดังนั้นจึงไปซ่อนตัว
เสียในที่มืด ๆ เพื่อครึกครองถึงเรื่องร้าย
เหล่านี้ ว่าเธอทำอย่างไร เจ้าหล่อนทราบบ
แล้วว่าก๊อคเฟร เป็นไซมูก มิฉะนั้น เงิน
ห้าร้อยยอนต์จะมา จากไหน และเขาเองที่
เอาไซมูกใส่ในถุงของเจ้าหล่อน ขณะเมื่อนั้
ในที่มืด เจ้าหล่อนซุกตัวนั้ด้วยความเสีย

โทะ มีรู้จะทำอย่างไรต่อไป

อย่างไรก็ดีเจ้าหล่อนต้องช่วยพี่ชาย เพื่อ
ให้เขามีโอกาสประพฤติตนเป็นคนซื่อตรงใน
ภายหน้า ความคิดทั้งนี้ได้กระทำให้เจ้าหล่อน
ตกลงใจจะกลับบ้าน ประการหนึ่งเวลาก็
ใกล้แล้ว เจ้าหล่อนจะมานั่งอยู่เช่นนี้อย่างไร

แคล้วน ออก เดินไปบ้าน ของ เจ้าหล่อน
ขณะนั้นคนในบ้านกำลังนอนหลับทุกคน ได้
รู้หนึ่ง เสียง กริ่ง ไท่รศัพท์ ถึงเวลา ขึ้น เจ้า
หล่อนจึงวิ่งไปบอกไท่รศัพท์ เสียงถามว่า

“นั่นบ้านมีสเซลใช้ไหม?”

“ใช่” เจ้าหล่อนตอบ

“ก็แล้ว ฉันอยากจะได้ส่งข่าวอันน่าสลดใจ
มาให้ทราบ ท่านเจ้าไว้วังก็รีบกลับสละบ คือน
มีสเซลแคล้วนสละได้ดังแก่กรรมเสียเมื่อสักครู่
นี้เอง แพบก ขวรว ว่า เป็นโรค หัวใจพิการ
ขอให้ นำความบอกกับน้องของเจ้าหล่อนด้วย”

แคล้วนวางหูไท่รศัพท์ ทั้งตัวลงบนเก้าอี้
นอน กรรมจึง ซาร์ว ออรัค คาบเสียแล้ว
นำส่งสาร เขาคาบในนามของเจ้าหล่อน

“บางที จะ เป็นโอกาส ของเรา ที่จะช่วย
ก็ออกเฟร” เจ้าหล่อนนึกในใจ “ถ้าตัวเรา
ต้องคนนั้นเสียก็ดีกว่า และ ใช่คน เป็นของ
เรา เรื่องก็จะพลอยไปดังก็ออกเฟร แต่เมื่อ
ปรากฏว่า เวลานั้นเราอยู่ที่สโมสร ก็เป็นอัน

ว่าไม่มีมัจฉาอะไร และ ตัวของเรา ก็ได้
คาบเสียแล้ว บ่อหมกโอกาสที่เขาจะกล่าว
หาในเรื่องนี้ได้”

เจ้าหล่อนเดินเข้าไปในห้อง ซึ่งเป็นที่เก็บ
เสื้อผ้าของ ซาร์ว ออรัค “แล้วแต่ง กาย
ด้วยเสื้อผ้าตัวแรกที่ทักสุด ของญาติ เจ้าหล่อน
แล้วเดินพิศโฉมของเจ้าหล่อนภายในกระดก
บ้านใหญ่

“เราเป็นซาร์ วิธออรัคมาจากเมลเฮิร์น”

แคล้วนนึกในใจ พลังไขกุญแจแล้วชักหยิบ
รูปที่ มีดคล้มให้ ไว้ ออกมา เจ้าหล่อนหยิบ
ที่รูปนั้นอย่างเต็มรัก แล้วสลักไว้ ในทรงของ
บิณฑ์แคล้วนจะต้องทำหน้าที่แทนในนามของ
ซาร์วิธ ออรัค เจ้าหล่อนจะต้องออกจากบ้าน
ไปยังโฮเทลบรมสยบ เพื่อเก็บของ ๆ ญาติ
เจ้าหล่อนซึ่งไว้ ทนนั้น เมื่อวันแรก ที่เขา มาถึง
ลอนดอน ก่อนที่จะออกจากบ้าน เจ้าหล่อน

บ่งไปที่ห้องนอนของแซรว น้องชายพิการ
แล้วก็นั่ง รุมพิศ ด้วยความ เป็นห่วง “โอ
แซรวเอ๋ย” เจ้าหล่อนพูดเป็นเสียงต่ำที่สุด
“หัวใจของพี่แทบจะแตกหลาย ที่เกี่ยวกับพี่ต้อง
จากเราไปในเวลานี้ แค่นี้จำเป็นต้องกระทำ
การทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ก็ออกเฟรของเจ้า”
อย่างไรก็ดี แซรว จะรู้ลึก ตัว ก็หาไม่
เขา คง นอน สบายไสลหนึ่ง อยู่ตามเคย เจ้า

หล่อนรูปหนึ่งชายอีกครึ่งหนึ่ง แล้วออกจาก
บ้านไปภายในคืนนั้น

เมื่อถึงโฮเทลบูมสบุรี แคลร์นเคินเข้า
ไปอย่างผ่าเผย “ช่างไม่มีคนสงสัยเราเลย
นะ” เจ้าหล่อนนึกในใจ ขณะที่ถามคนใช้

โฮเทลว่าห้องอยู่ไหน แต่เป็นธรรมชาติอยู่เอง
ที่บางคนจำห้องของตัวไม่ได้

คนโดยมาก มองก็ แคลร์น แต่ มิได้
แสดง อากัปกิริยา สงสัย อย่าง หนึ่ง อย่างใด
เจ้าหล่อนสอทั้งเมื่อคนใช้คนหนึ่ง ลงมาบอก
ว่ามีคนคอยพบอยู่ข้างบน

“เจ้าชื่ออะไร” เจ้าหล่อนถาม

“ชื่อมิสวิลเลียมครับ เป็นหญิงสาว
และคอยคุณอยู่นานแล้ว”

มิสวิลเลียมคือใคร เจ้าหล่อนทราบดี
ไม่ ความกลัวได้บังเกิดขึ้น ด้วยมิรู้ คำน
สาปปลายเหตุว่า เขา มา คืบ เวียง ะไร
เจ้าหล่อน ล้ารวม ถิรยา เคิน เข้าไป ยังห้องรับ
แขกซึ่งสัตรีสาวผู้นั้นนั่งคอยอยู่

“เธอหรือคะชื่อ ชาร์วัก อีร์วัก ยินัก ที่ใด
พบ เธอ ช่างเหมือนกันกับผู้ที่ส่งมาจาก ฮอส
เตลเลียบเล็ลเกิน ก็ฉันมาจากโรงพยาบาล
ลอนดอน ท่านผู้อำนวยการส่งก็ฉันมาด้วย

เธอเพื่อไปทำความรู้จัก สำหรับ เจ้า ทำการใน
วันพรุ่งนี้

“อ้อ ก็แล้วค่ะ” แคลร์นคอยอย่างจะ
ให้เป็นความจริงที่สุด “ถ้าเช่นนั้น ก็เชิญ
ค่ะ”

มิสวิลเลียม กับแคลร์น นั่งไปใน รถยนต์
คู่กัน ถึงเวียง ะเบียช กว ต่าง ๆ แห่งโรง
พยาบาลนั้น ซึ่งไม่แต่เป็นการฆ่าเวลาอย่าง
เดียว ยังเป็นการอธิบายเป็นส่วนที่แคลร์น
จะต้องทราบดีด้วย ขณะที่รถผ่านไปตาม
ถนนต่าง ๆ ทันใดนั้นมิสวิลเลียมก็ปรามกัน
หนึ่งชั่วส่วนทางมา ผู้ที่นั่งมาในรถนั้นคือ
เขยราลคัพลิตยสัน เขาเหลียวเห็นแคลร์น
แต่เจ้าหล่อนหาทันสังเกตไม่ จนรถคันนั้น

ได้วิ่งเลยไป

เมื่อถึง โรงพยาบาล เจ้าหล่อน ถูก พาเข้า
ไปยังห้องซึ่งมีพวกคนเจ็บนอนอยู่ เจ้าหล่อน
ได้รับคำชี้แจงว่าเป็นห้องสำหรับคนทรมาน
หนัก ขณะทีเหลียวไปดูตามเตียงคนเจ็บ

อันตั้งอยู่รอบ ๆ ห้องนั้น เจ้าหล่อนสอทั้งใน
เมื่อเห็นภาพทรมานอยู่ในเตียงหนึ่ง

แคลร์นไม่เชื่อนัยตาของเจ้าหล่อน รู้สึก
คล้ายกับอยู่ในความฝัน จึงเคินเข้าไปใกล้ ๆ

เคียงนั้นเพื่อให้เห็นชัดว่าเป็นใครแน่ คราว
นี้เจ้าหล่อนทราบดีทันที ภาพนั้นไม่ใช่
ไกล ก็ยังมีกลิ่นวินพีลค์คนรักของเจ้าหล่อน
นั่นเอง

เขาเป็นอะไรหนอจึงมานอนอยู่ที่นั่น เขา
ซึ่งเจ้าหล่อนคิดว่า ได้ไปยังสนามรบแล้ว
และเจ้าหล่อนเฝ้าก็กลิ้งอยู่ทุกเวลา จนเห็น
บุญขวาทาลให้เจ้าหล่อนเห็นเขากลับมา

๖๘. บางคราวท่านจะเห็นโลกที่ท่านอยู่นี้ กว้างใหญ่ไพศาล แต่บางคราวท่าน
อาจเห็นว่าแคบที่สุดแม้เท่าใบพุดชา เพราะสุขกับทุกข์เป็นเครื่องขยาย
และบีบหัวใจของท่านอยู่เสมอ.

ของ ค. ส. พิชญาทิ

วิสาขมาส

“จ. จันทรอุทัย”

รวบรวม

ข้าดิกษณะเกลือบ

ภาชนะเกลือบสีขาว ควรล้าง
ด้วยน้ำอุ่นละลายกยสย, แล้วเช็ด
ถูให้แห้ง จึงซักด้วยผ้าสีทลาคญา
ทงออื่น ๆ ก็ได้

รักษาผักสด

วิธีรักษาผักคยให้สดชื่น อยู่เสมอ
คือก่อนที่จะเอาผักมาควร แช่ไว้ ในน้ำ
เย็นซึ่งเจือผสมด้วยครีมตาตา (Cream
of Tartar) ประมาณ ๓ ชั่วโมง แล
พัก ๒-๓ ชั่วโมง ผักนั้นจะไม่สุกเหี่ยว
แห้ง

ซักถุงเท้าให้ใหม่

ถ้าถุงเท้าขุ่นยับเยินซักก่อนที่จะ
เอาใส่ซักด้วย น้ำอุ่นผสมกับ แอมมู

เนยเล็กน้อย แล้วบิดตากให้แห้ง
ก็จะทำให้ ใหม่ แลทนทานยิ่งขึ้น

ขัดทองเหลืองแลเหล็ก

เท่าที่ร่อนด้วยกระดาษอย่างละเอียด
ผสม กับ น้ำมัน เติร์ เป็น โทน แต่พอ
ควร ใช้สำหรับขัดถูเหล็กแลทอง
เหลืองให้สะอาด

วิธีแก้ความสีกแก่จัด

ถ้าหากความสีกในหน้าซีกผ้าม
สีเขี้ยวแก่เกินไป จึงหยดแอมมูเนีย
ผสมเจือเล็กน้อย

กระดาษทรายเก่า

กระดาษทรายที่ใช้แล้วไม่ ควรทิ้ง
เพราะย่อม อาจ ทำให้ ไข้ ไข้ต่อไป อีก
โดยเอามาอังไฟพออุ่นไว้สักครู่หนึ่ง

รักษาคอกไม้ให้สด

ข้อคอกไม้ที่เราเอามาปักกัน
มีหนทางที่จะรักษาไม่ให้เหี่ยวแห้งๆ
ทำให้สดชื่นไว้ตลอดรรมภา คือต้อง
หันสับขาว ๕-๓ ขึ้นใส่ปูนก้นน้ำในแจ
กันที่ปักคอกไม้ในแจ

วิธีปักผ้า

- การปักผ้าที่ควรปฏิบัติดังนี้ คือ
๑. อย่าม้วนผ้าให้เป็นก้อนกลมๆ
 ๒. อย่าปักในขณะเมื่อเอา ออกมา
จากการแช่น้ำร้อน ควรทิ้งไว้สักครู่
ก่อน
 ๓. อย่าใช้กำลังกดผ้าให้มากนัก
 ๔. อย่ากระตกลผ้าเมื่อเวลาปัก
 ๕. อย่าฟาดผ้าที่ปักแล้วให้แรง
- เกินควร

รักษากล้องให้สะอาด

วิธีรักษากล้องที่สกปรก และมีสิ่ง
โสโครกติด จงเทน้ำร้อนใส่ลงไป
ในกล้อง เช้า หรือ ๑๑ เสี้ยว ก่อน
หลาย ๆ ครั้ง แล้วเอาเคอร์ไวซิน
๑๑ ฟินท์ใส่ลงไป แล้วทิ้งไว้ ๑๐
นาที่จึงเทออก ถ้าทำวิธีดังนี้เป็นนิจ

ระสธาค

รักษาทองเหลือง

ทองเหลือง สำหรับ รอคท ห่วง ม่าน
ย่อมขาดออกแล กระเพาะ แดก เป็นซิก
เพราะเกิดด้วยสนิม วิธีป้องกันก็คือ
คือจงเอาผงฟิวไมซ์ แล้วน้ำมันเทอร์
เป็นไจน์ ผสมเคียวเคล้ากันพอเหลว
แล้วจงเอายาซิกสนิมเหล็กซิกค็อก ๕ ครั้ง
หนึ่งจึงเอาเช็ดด้วยผ้าชุบน้ำมัน

การผจญภัย

ของ ดอนฆาโต

๑

ดอนฆาโต

คุณพัน คุณทิม และคุณปาก
เป็นเพื่อนกันมาแต่ครั้งยังเรียนหนังสือด้วยกัน
กัน เมื่อออกจากโรงเรียนรับราชการงาน
เมืองแล้วก็ยังคงเป็นเพื่อน ชอบกันสนิทสนม
กันและพียงจะสนิทกันที่บ้านคนนั้นบ้าง คน
นี้บ้างผลัดเปลี่ยนกันไปเสมอ

คุณพัน เป็นผู้มีอายุโต ไม่ชอบ เล่น เกม

ใด ๆ ชอบทำแต่งาน เป็นที่นับถือในระหว่าง
สหายเหล่านั้น และเป็นผู้นำใจ เขียวเข็น
และ อารี อารวย มาก จึง เป็น ที่เกรง ขามแก่
คุณทิมและคุณปากไม่น้อย

คุณทิมมีนิสัยรักไปในเชิงกระวี หายใจ
เป็นโคลงฉันท์กาพย์กลอนไข่มุก วันไหน
ถ้าไม่ได้ กล่าว ถ้อยคำอะไรให้ เป็น ร่าย หรือ

กาพย์สักหน้อย วันนั้น ก็เท่ากับ คุณทิมไม่ได้
รับประทานอาหาร ย่างที่ ถึงกับ เผลอร้าง
หนึ่งสี่ราชการเป็นกาพย์ยานีก็มี และฉิ่งก็
มี นอกจากนั้นยังเป็นผู้เสาะแสวงหาสำนวน
ที่ไพเราะและถูกต้องมาใช้ ในการแต่งหนังสือ
ต่าง ๆ นั้นว่า เป็นแน่สำหรับสำนวน อย่าง เอก

คุณป้าก เป็นผู้ เสร่ง ครักไปโน ทาง พละ
คึก ขา ซอย การ ก็ทำต่าง ๆ มี เก็นนิส,
ฟกบอลเป็นต้น ถ้าไม่เค เล่นเท็นนิสสัก
วันหนึ่ง คุณป้าก็รู้สึก เหมือนว่า ชีวิต ของ
คุณป้ากถูก ทอนไป วัน หนึ่ง ด้วย เหมือน กัน
เพราะขาการบริหารร่างกาย ซึ่ง คุณป้าก ถือ
อย่างเคร่งครัดว่า เป็นการ ผิดหลัก แห่ง พละ
คึกขา คุณป้าก มี อาการ เป็น เติบว หยุ
หน้อย ๆ คือ คุณเฒ่าเวลาเดินมี ท่าทางต่ง
ตัวแข็งแรงแสดงให้ เห็นชัดว่าเป็นนักสปรัก
แท้ เมื่ออยู่โรงเรียนก็ ถูก เลือกลงให้เป็น
หัวหน้าชุดในการ กีฬาต่าง ๆ ของ โรงเรียน
และ เป็น หัวหน้าชุด ที่ทำการใด สำเร็จ มี ชื่อ
เสียงกับคนหนึ่ง การที่ คุณป้าก ทำการนี้ ได้
สำเร็จและมีชื่อเสียง ก็ ก่ โดยอาศัยความ เป็น
เติบว หยุ ของคุณป้าก นั้นเอง คือ วัน หนึ่ง
คุณป้าก กำลังฝึกนักเรียน ผูกซ้อม ฟกบอล
เพื่อเข้าแข่งขันจึงได้ และมีนักเรียนคนหนึ่ง
ไม่พอใจในการจัดการของคุณป้าก มันอะไรผม

พาสองสามคำ ซึ่งทำให้คุณป้ากคุณยังทรง
เข้าใจกับนักเรียนคนนั้นเขาสองสามที คล้าย
แมวพัดหนุ แล้วประกาศว่า สำหรับวัน
นี้ไม่ให้นักเรียนคนนั้นเล่นฟกบอลด้วย และ
ประกาศต่อไปว่า ถ้าใครยังสงสัยก็สงสัยขึ้น
ของคุณป้ากก็ให้ออกมาทดลองดู นักเรียน
เหล่านั้นความหมกขังของคุณป้ากไม่มีใครกล้า
ออกมาทดลองก็สงสัยขึ้นของคุณป้าก ๆ เลย
จัดการใด เรียบร้อยและมีชื่อเสียงดังแต่
นั้นมา และความเป็นเติบว หยุของคุณป้ากก็
ยังคง เหลือ คึกมา จนเวลานี้ เมื่อ เค้นไป
เที่ยวไหนพร้อมกันทั้งสามคน คุณทิมมัก
เค้นท้องโคลนข้างอานฉี่ที่ยังหรือแต่งโคลน
กลอนขมอะไรคือมีอะไรข้าง เช่นควาวหนึ่ง
ไปเค้นเล่นที่ศาลาแคงด้วยกัน พอคุณทิม
เห็นผู้หญิง อ้วนจ้ำม่ำ คน หนึ่งเค้น ที่ตะอยู่ใน
ทุ่ง ศาลาแคง ก็ เริ่มกล่าวโคลน ขม นาง ชัน
ด้วยเสียงค่อนข้างกังว

ยลนุชนางนั้นมั่ง ในนา
เค้นแคงคุดปลา ดกดิน
ยุบยับอยู่ไปมา คับค คับแ
กลมกลึงกลองกังหัน คุ่มคุ่มคุ่มคุ่ม
ซึ่งทำให้คุณพิน รวม ทั้งคน เค้นทาง อีก คน
หนึ่งทมาแเคยโค ยินเข้ายืมวากย์แก่มีระแคง
ถ้าหากว่า ขาคความสุภาพไปนิคเดียว ก็ คง

จะได้ปล้นยักไถไปจนพันร่วงทั้งสองคนเป็นแน่ ทั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะความโง่เขลาแห่งโคลงของคุณทิมนั่นเอง ส่วนคุณป้าก็เมื่อเดินไปไหนไม่ได้เอาใจใส่ในเรื่องใด ๆ หมดคืบ เรื่อง การ สบรัด และ ทำท่าทางต่าง ๆ คล้ายการ ผักซั่มกลาย ๆ ประกอบไปด้วยบางทีพบลูกสุนัขก็เดินจุ่มจามอยู่กลางถนนก็เลยเตะกระเด็น เข้าไปใต้ ฐานร้านข้าง ๆ นั้นต่างว่าเป็นการขี้นประทุ บางทีก็ขี้นผกประทุไปถูกเขาเด็กที่กำลังเดินสวนมาเข้าอย่างจัง ทำให้มีสเทอ์ เจ็ก นั้น บ่น อะไร พืม พ่า เป็นภาษาถิ่น ซึ่งอาจเชื่อได้ว่าคงไม่ใช่คำชมเชยการขี้นผกของลูกของคุณป้าแน่ โขยอาการคงกลัวแล้วของคุณทิม และ คุณป้า นั้นเมื่อเดินไปไหนด้วยกันคุณพิน ต้อง กระทำนำที่คอยตักเตือนและห้ามปรามสหายทั้งสองมิให้มั่วสวด การ กระวี และ การ กีฬาไป ตามถนนร่นแถมจนเกินส่วนเสมอ

อนึ่งคุณทิม และคุณป้าท มีความเห็นไม่ค่อยจะลงเอยถนัดนัก ในการสนทนาต้องมีการโต้เถียงกันบ่อย ๆ และคุณพินเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติยศเป็นอนุญาโตตุลาการตัดสินข้อพิพาทในระหว่างคุณทิมและคุณป้าทเสมอ ข้อพิพาทก็ไม่มีอะไรมากกว่าการขี้นผกซึ่งกันและกันโดยคุณทิม มีความ เห็น ว่า การ แ่่ง

หนึ่งสี่ สนุก กว่า เล่น กีฬา และ ไม่ ให้ โขย เพราะ เห็น นัก กีฬาโดย มาก เป็นโรค กระษัย คุณป้าทก็แย้งว่า การเล่นกีฬาสนุก กว่า การ แ่่งหนึ่งสี่และไม่ได้ โขย เพราะเห็นนักประพันธ์ โขยมากเป็นโรคเส้นประสาท ส่วนอนุญาโตตุลาการเมื่อเห็นว่าคู่พิพาทเถียงกันจนใกล้ กับการ เอาเก้าอี้ เป็น อาวุธเข้าประจัน ฆาตกัน กุศลสมาธิ แห่งสภา ป่าเลียบแม่น้ำจีน ประพฤติอยู่เป็นธรรมดาในการประชุม ตามที่ เคยได้ ยินเฝ้าเล่า ๆ กันมานั้นแล้วก็ คัดสินเด็ดขาดให้เลิกพิพาทกันเสียทีหนึ่ง และการ คัดสินก็มีได้ ใช้ ด้วยทกฏหมายใด ๆ นอก จากเห็นว่าตำแหน่งที่ได้ รับเป็นตำแหน่งพิเศษ ก็ใช้ อำนาจพิเศษตามตำแหน่ง ออก คำสั่งว่า “เปลี่ยนเรื่องที” คู่พิพาท ก็หยุด และรับบทใหม่ต่อไป นับว่า คดี ที่ พิพาท กัน เป็นอัน ระงับไปคราวหนึ่ง

ตาม ขรรพตา คุณทิมไม่ มีโอกาส ขี้นผก คุณป้าทมากเท่าคุณป้าทมีโอกาศ ขี้นผก คุณทิม เพราะคุณทิมเป็นเจ้าบทเจ้ากลอนและเจ้าสำบัดสำนวน มักินายทกลอนและสำบัดสำนวนต่าง ๆ มากแล้ว และขอความแก้ไขในที่ประชุมบ่อย ๆ จึงเป็นโอกาสให้คุณป้าทได้ มีเสียงพูดเพราะอยู่ในที่ประชุมด้วย เช่น คุณทิมปรารภว่า ความจริงโลกนิยมว่า

สตรีที่มีค่าทาสยกว่าสตรีที่มีค่าอื่น ๆ ถึง
กับชม คำคำ ของสตรี ด้วยสำนวน อันไพเราะ
ต่าง ๆ ว่า “ค่าเจ้าหล่อนคำคุณน้านี้ล” ย่าง
“ค่าเจ้าหล่อนคำคุณความมีก แห่งรัตติกาล”
ย่าง ซึ่งฟังก็ไพเราะ และดูเหมือนจะรู้สึก
ว่าค่าของสตรีนั้นค่าที่จริง ๆ แต่คุณทิม
อยากจะให้คุณพินหาสำนวนที่จะทำให้ ผู้อื่น
ฟังไพเราะและรู้สึกว่าคุณค่าของสตรีคำคำ ยิ่งขึ้น
กว่าที่กล่าวมาแล้วนั้นอีก คุณพินออกตัว
ว่าสำนวนที่นักประพันธ์ทั้งหลายได้ แต่ง ขึ้น
ดังกล่าวนั้น ก็ฟัง เพราะ และได้ ความ มั่น คง
คืออยู่แล้ว แม้จะกล่าวให้ยิ่งขึ้นไปกว่านั้น
ก็ขออรรถหาด้วยคำยากอยู่ เว้นไว้แต่ถ้า
คุณป้าจะมีความเห็นและถ้อยคำเหมาะสม
ไปยิ่งกว่านั้น ก็ขอให้ลองแสดงออกมาสู่กัน
ฟังบ้าง คุณป้าเมื่อถูกขอร้องและถูกขอ
ความเห็นก็เริ่มกล่าว เป็นทำนอง ประมาท
ว่า ตามสำนวนที่คุณทิมกล่าวก็ปรากฏชัด
ว่าคุณค่าของสตรี ที่อยู่ ใน จำพวก ค่าคำนั้น คำไข
อยู่ และคงเป็นสำนวนที่นักประพันธ์ทั้งสมัย
โน้นและสมัยนี้เลือกเฟ้นแล้วว่าไม่มีอะไร
ที่คุณทิมยิ่งกว่านั้นจึงจะขึ้นมาอีก แต่ถ้
จะให้ คุณป้ากล่าวโดยอัตโนมัติของคุณป้า
แล้ว คุณป้าก็บอกว่าสำนวนของคุณป้าจะ
กระทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณค่าของสตรีคำ ยิ่งกว่า

ค่าและเป็นสำนวนใหม่ที่สุดที่คุณป้าคิด
ได้ยังไม่เคยเห็นมีนักประพันธ์คนใดนำมาใช้
คุณทิม ทั้ง จิต จึงกระชั้น กระชอให้คุณป้า วย
แสดงสำนวนที่คุณป้าคิดได้ ใหม่ในเรื่องชม
ค่าคำของสตรีโดยเร็ว และให้เกียรติยศ
คุณป้ากล่าวंनाโดยชมเชยว่าหากคุณป้าจะ
เป็นนักกวี ก็ยังมี นิสัย รักใคร่ใน การกระวี
มากเหมือนฉัน และ ยังเสริม อีกว่า จะ ได้
ขอชิม ส่วนของ คุณป้าไปใช้ ในการแต่ง
หนังสือต่อไป เพื่อเป็น ที่ระลึก และ เกียรติยศ
ของคุณป้า คุณพิน ก็ ช่วย กระทั่ง ให้
คุณป้ารีบขยายออกมาโดยเร็ว เพราะเคย
ฟังอยู่ในใจแต่รัก ๆ แล้ว คุณป้าเมื่อ
ได้ รับคำเชิญและคำชมเป็นเกียรติยศ เพียง
พอแล้วก็กล่าวอย่างซัดเจนและเน้นคำทุก ๆ
คำซ้ำ ๆ ว่า

“ค่า-เจ้า-หล่อน-ค่า-คุณ-จะ-เย้ย-
กิน-หม้อ-ให้-หมั่น-หมอม” แล้ว กล่าว
ซ้ำที่ยีกว่า สำนวนนี้ต้องทำให้ ผู้อื่น เห็น
ชัดว่าคุณค่าของสตรีจะเป็นคนใดก็ตาม ที่ถูกชม
ดังนั้นคำยิ่งกว่าคำสมประสงค์ ของ คุณทิม
เป็นแน่ คุณพินให้คุณป้ากล่าวสำนวนของ
คุณป้าขณะที่ปล่อยก้นงอหาหย ส่วนคุณทิม
ชักหน้าขยับ ๆ และ พก เสียง ออด้วยว่า สำนวน
ของคุณป้านี้ ใช้ สำหรับชมผู้หญิงนี้ใครเห็น

จะเหมาะแก่สภาพแห่งถ้อยคำของคุณปาท ที่
 คึกแถมขึ้นเทอ ๗ เช่นนั้น ซึ่งทำให้คุณพิน
 ที่หัวเราะกำลังจะหยุดยั้งแล้ว ต้องหัวเราะ ต่อ
 ไปอีกจนท้องแข็ง แล้วคึกเกรงใจคุณทิมจึง
 พยายามกลั้นหัวเราะเสีย และชวนคุณทิมคุย
 โดยถามว่าคุณทิมมีสุภาสิตอะไรที่จะใช้ ไก่
 ทั่ว ๆ ไปบ้าง ถ้ามี คุณพินแนะนำว่า ควร
 รวบรวมลงเล่มสำหรับประโยชน์ของคน
 ข้างหน้าต่อไป คุณทิมเห็นจริงด้วยแล้วกล่าว
 สุภาสิตต่าง ๆ ที่นึกได้ให้คุณพินฟังหลายบท
 แล้วขอให้คุณพินช่วยนับกว่าจะมีสุภาสิต อะไร
 ใด ๆ อีกบ้าง คุณพินว่าเวลานี้ นึกได้แต่
 สุภาสิตของปาล์มเมอร์สตันบทหนึ่ง แต่จะ
 ถูกใจคุณทิมหรือไม่ ไม่ทราบ คำของ
 ปาล์มเมอร์สตันที่กล่าวไว้ มีว่า “วณิชน
 จำเป็นสำหรับผู้ที่ไม่น่าที่ทางทุกขณะ ประจําการ
 อยู่ในคณะทุกที่คือ ๑ ต้องสามารถในการ
 มุสธาวาทโกอย่างงดงาม ๒ ต้องสามารถ
 ในการเป็นเจ้าชู้ ได้อย่างกลิ้งกลิ้ง ๓ ต้อง
 สามารถในการแต่งตัวได้อย่างโอ้อ่า ๔ ต้อง
 สามารถในการแสดงความอ่อนหวานแก่สตรี
 ทุกคน จะเป็นเจ้าหญิงหรือคนซุกผ้าก็ตาม
 แต่จะ ก๊วย เหตุใด ๆ ก็ดีก็ยังไม่ไป กระทำ
 ความผิดในการหลงรักอันจะนำสู่ ความพินาศ
 นั้นเข้า” คุณทิมว่าสุภาสิตนี้เป็นสุภาสิต

สำหรับผู้ที่มีหน้าที่ทางทุกโดยละเพาะ ไม่ใช่
 สำหรับบุคคลทั่วไป คุณปาทแถลงว่า ถ้าจะ
 แก่ ไซ เลียบ บ้าง เล็ก น้อย ก็จะใช้ได้ ทั่ว ไป
 ตามสุภาสิตนั้นคุณพินปาล์มเมอร์สตันจะห้าม
 ละเพาะผู้ที่มีหน้าที่ในทางทุกเท่านั้นไม่ให้รัก
 ผู้หญิง ถ้าไปหลงรักเข้าก็จะกระทำให้เกิด
 พินาศแก่กิจที่เกี่ยวแก่การทุก แต่การรัก
 ผู้หญิง ของ ผู้ที่ไม่ มี หน้าที่ใน ทาง ทุก คงไม่
 กระทำให้กิจที่ เกี่ยว แก่ การ ทุก ไปสู่ ความ
 พินาศได้เป็นแน่ เพราะฉะนั้นถ้าจะ แก่ ไซ เพียงกักความใน
 คอตท้ายของสุภาสิตนั้นที่ว่า “แต่จะ ก๊วย
 เหตุใด ๆ ก็ดี ก็ยังไม่ไป กระทำ ความผิดใน
 การ หลง รัก อันจะนำ สู่ความ พินาศ นั้น เข้า”
 ออกเสีย ก็จะใช้สำหรับคนทั่วไปได้ ก็ที่เกี่ยว
 และคุณปาทหวังว่าคงจะมีคนเป็นอันมาก รวม
 ทั้งคุณทิมด้วย นับถือ สุภาสิตนั้น และ ปฏิบัติ
 ตามอย่างเคร่งครัด คุณพินบอกว่าความเห็น
 ของคุณปาทชนิดนี้ แต่คุณทิมว่าอะไรจะไม่
 เข้าเรื่อง ค่อนข้าง เป็น การ ซักไซให้เรือ เลียบ
 คุณพิน เห็น ทำอะไร ไม่ เหมาะ จึงรีบ เปลี่ยน บท
 ใหม่โดย ตั้ง บัด ใหม่ว่า เหตุใด ก็ว่า
 “ยาท” ซึ่งเป็นชื่อ ของเงินเหรียญสยาม
 วาคว่ายสิบต่างก็เขียนอย่างเดียวกับคำว่า
 “ยาท” ซึ่ง แปลว่า “เท้า” ฎ เป็นที่ น่า

ส่งใส่บุงก ^๑ คุณทิมหรือคุณป้ากระทราย พงศ์วการของคำทั้งสองนั้น เป็นอย่างไร มาแต่เดิมยังหรือไม ^๒ คุณป้าทำทำตัวครองคู่เหมือนกำลังจะรวมรวมใหญ่เล็กคำ ทั้งสองนั้นมาเหมือนกันอยู่ แต่คงรวมรวมไม่ได้ เพราะถึงแม้จะได้ ก็คืออยู่เป็นเวลานานก็ไม่เห็นคุณป้าแสดงว่าอย่างไร แต่คุณป้าก็ทำไม่ได้ แสดงไม่ว่าก็ไม่ได้ เป็น แต่ทำ ทำตัวครองเป็นปรกคืออยู่ คุณทิมเอ่ยขึ้นว่า คำว่า "บาท" ซึ่งเป็นชื่อเงินกับคำว่า "บาท" ซึ่งแปลว่า "เท้า" ก็เป็นคำ คำเดียวกัน คุณป้าซึ่งคุ้นฉาพอยู่นานแล้วนั้น กล่าวว่า ตามที่คุณทิม แสดงมานี้ คุณป้ายังสงสัย มากกว่าคำทั้งสองจะมาจากมูล อันเดียวกันได้อย่างไร เพราะความต่างกันราวกับน้ำกับฟ้า คุณอกระเบง ๆ อยู่ คุณทิมเอ่ยด้วยเสียงแห้งผู้ มีไชยว่าไม่แน่ใจ แต่สันนิษเดียว และง่ายที่จะอธิบายว่า คำนี้ มาจากพวกคนโบราณที่อยู่ตามชนบท เมื่อคนใดคนหนึ่งไปพวกเขาไปล่าสัตว์มาได้ จะเป็นสัตว์ สุนัข เท้า หรือ สองเท้า ก็ได้ แล้วก็นำ ซื่อ ซ้าย กันในระหว่างพวกของเขาโดยแบ่งออก เป็น สี่ส่วน หรือ สองส่วน ตาม จำนวน ซา ของสัตว์ นั้น ๆ และส่วนหนึ่งคือขาหนึ่ง แต่เขาไม่เรียกขา เรียกว่าบาทหนึ่งคือเท้าหนึ่ง เช่นเดียวกับ

ที่เรียกสัตว์ที่มีสี่ขาและสองขาว่า ^๓ รุกบาท และทวิบาทหรือสี่เท้าและสองเท้า และขาของสัตว์ขาหนึ่งก็แบ่งแล้ว และที่เรียกว่าบาทหนึ่งนั้นเขาขายกันเป็นเงิน จำนวนหนึ่ง เป็นอัตราตายตัวไม่ขึ้นไม่ลง ต่อมาก็เลยเรียกเงินจำนวนนั้นว่าบาทหนึ่งด้วย และเป็นที่เขาใจกันว่าเป็นเงินจำนวน เท่าราคาสินค้า บาทหนึ่งหรือบาทหนึ่งของสัตว์ และเลยใช้เรียกมาจนทุกวันนี้ คุณพนัธิ์จึงว่าตามที่คุณทิมอธิบายมานั้นฟังออกก็ดวงและมีเหตุผลสงงามก็มาก คุณป้าก็ยกย่องหาขึ้นว่า ตามคำอธิบาย ของคุณทิมนี้ คุณป้าเข้าใจว่า คำบาทและทวิบาทนั้น นอกจากจะแปลว่า สัตว์สี่เท้า และ สองเท้าแล้ว จะแปลว่า พ่อหรือกลอสส์และทูกอสส์ก็ได้ ด้วยจะเป็นการถูกหรือไม ^๔ คุณพนัธิ์ช่วยทักกับพร้อมกับหัวเราะ โดยลก ชื่นตลกวิทิตา ของคุณป้าไม่ได้ว่า ตามธรรมดาเขาไม่แปลและไม่เข้าใจเช่นนั้น คุณทิม ซึ่งกำลัง จะขานว่าคุณป้าว่า แปล ขำ หรืออะไรสักอย่างนั้น เมื่อเห็นคุณพนัธิ์ คัดยทเสียก่อนแล้วก็เลยไม่ว่าอะไร เป็นแต่นั่งขอมืออยู่ คุณพนัธิ์ซึ่งเป็นผู้มีความคิดรอบคอบเกรงว่า คุณทิมจะ ยังไม่ หาย คุณการแปลอย่างออกนอกทางของคุณป้าจึงชวนคุณทิมคุยเรื่องการแต่งราย เพราะเห็นว่าคุณทิม

ทั้ง ในการ แต่ง ร่าย เท่า กับ การ แต่ง อื่น ๆ
เหมือนกันว่า การแต่งร่ายให้เพราะยาก
มาก คุณทิมอธิบายว่า การแต่งร่ายถ้าเป็น
การเบิกโรงหรือไหว้ครูก่อนที่จะกล่าวเรื่อง คือ
ไปคล้องขึ้นร่ายนั้นด้วยคำว่า “ศรีศรี” จึงจะ
หรือ แล้วก็เลยคิดแต่งร่ายขึ้นบทหนึ่งบทขึ้น
ต้นด้วยคำ “ศรี” และว่าคงไปยกทำเสียง
ตามทำนองอ่านร่ายว่า “ศรี ศรี สิทธิ ศรี”
และเข้าอยู่หลายบท เพราะคิดต่อไปไม่ออก
ส่วนคุณป้าก็ฟังคุณทิมอ่านร่ายเสียงศรีๆอยู่
หลายบทมิได้ คือไปอย่างไรก็ดี ก็คือ ช่วย คือ
ไม่ได้ จึงกล่าวขึ้นโดย ทำนอง คล้าย กับคุณ
ทิมว่า “สพานข้างโรงสี” สักกพระยาคว
อีกหมอบขึ้นสี่... พอตอบไ้แก่คุณพินก็
ดูคุณป้าว่าเหลวไหล เพราะเห็นว่าคุณป้า
ออกจะ ซัก คือ คุณทิม จึงพอใช้ ทั้ง เห็น หน้า
คุณทิมก็ชักจะขบขัน อยู่แล้วเป็นการแสดงว่า
มหาเมฆแห่งการพิพาทกำลังจะเริ่ม ซึ่งใน
ที่สักคุณพินก็คง จะต้องกระทำที่ อนุญาโต
ตุลาการ จึงได้ วยักกัทันไฟโดยคุณป้า
เสียก่อน แล้วชวนให้ คุณทิมอ่านหนังสือ
พิมพ์ คุณทิม เห็น ซอย ด้วย กัทัน มาหยิบ
หนังสือพิมพ์ โดย ไม่นึกถึงเรื่องร่ายที่ คุณป้า
แต่งก่อนหน้านี้ พอคุณทิมหยิบหนังสือพิมพ์
ขึ้นอ่าน ก็พอกับ พยประโยชน์ ซึ่งจั่วหน้าด้วย คำ

อักษรค่อนข้างเชื่อว่า “ตายด้วยโรคเส้น
ประสาท” คุณทิมขำคัง เพราะเวลานั้น
ละเอินนึกถึงคำคุณป้า ที่ว่านักประพันธ์ โดย
มากเป็นโรคเส้นประสาท ขึ้น มาได้ และ
คุณทิมรู้สึก ว่า คุณ ทิม ก็ อยู่ ในวง แห่ง นัก
ประพันธ์ผู้หนึ่ง เมื่อคุณทิมจึงดูประโยชน์
นั้นด้วยความคันความ เหนไม่กล้า จะอ่านต่อ
ไปเพราะเกรงว่าจะมีคำที่ จะทำให้ คุณทิม
เลี้ยวไส่ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก สักครู่หนึ่งก็หัน
ไปตามคุณพินด้วยเสียงเคือๆว่า โรคเส้น
ประสาทเป็นโรคภัยแรง เพียงไร และเกิดแก่
คนชนิดไหน คุณพินอธิบายว่า โรคเส้น
ประสาทร้ายแรงมากและมี เกิดแก่คน ที่ใช้
ความคิดมาก คุณป้าถามว่านักประพันธ์
เป็นพวกที่ใช้ความคิดมาก คุณทิมตอบเสีย
เมื่อใด ยินคำอธิบายของคุณพิน และยังเข้า
ไ้ ยินคุณป้าว่า นักประพันธ์ เป็น พวก ที่ใช้
ความคิด มาก ที่ยิ่ง ย่อ เลี้ยว หัก ขึ้นไป อีก
เพราะคุณทิมเป็นนักประพันธ์ ผู้หนึ่ง คำคำ
ของคุณพินและคุณป้าก็ย่อมเป็นผู้มี โอกาสจะ
เป็นโรคเส้นประสาทได้ ง่าย แต่แข็งใจพูด
ว่าคงไม่เป็นเช่นคุณพินและคุณป้าว่าทุกข์
ไป แต่ เมื่อ เหลือๆไป เห็น คำ จั่ว หน้าใน
หนังสือพิมพ์ นั้น เข้า คราวไร ก็อด สัก ไม่ ได้
ยิ่งพยายามจะไม่ส่ดั่งก็ดูเหมือน กลับจะ สดั่ง

มากขึ้นไปอีก และถึงแม้คุณทิมยังไม่ทราบ
ว่าคนเป็นโรคเส้นประสาทจะมีอาการอย่างไร
คุณทิมก็รู้สึกเหมือนว่าคุณทิมเป็นโรคเส้น
ประสาทและมีอาการแห่งโรคเส้นประสาทซึ่ง
คุณทิมยังไม่เคยรู้จักนั้นพร้อมทุกอย่าง เลย
กระสับกระส่ายไม่สบายใจ คุณพนังสังเกตเห็น
เห็นดังนั้นจึงถามว่า “หนั่งสิอิมพ ว่าจะไรจึง
กระทำให้คุณทิมมีอาการทรมานทรมานผิดปกติ
คุณทิมสั่งหนั่งสิอิมพ ให้คุณพนังและคำจัว
หน้าให้คิดพินิจด้วยอาการสังเกตท่าน คุณพนัง
หวัหระ แล้วบอกว่านี้เป็นประกาศขายยา
ของนายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง คุณทิม
สั้ก อีกครั้ง เมื่อได้ยินว่าเป็น ประกาศ ของ
แพทย์ ที่มีชื่อเสียง คุณพนังบอกให้คุณปาก
อ่านให้ฟัง คุณปากหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้น
อ่าน ด้วยอาการ องอาจ และ ด้วย เสียง สดใส
พอคุณปากอ่านคำจัวหน้าว่า “ตายด้วยโรค
เส้นประสาท” คุณทิมสั้กตั้งเขือก คุณปาก
อ่านต่อไปและคุณพนังกับคุณทิม พัง อย่างเอา
ใจใส่ “ผู้ที่ตายเสียด้วยโรค เส้นประสาท
เป็นอันมากนั้น ก็เพราะไม่ทราบ สมที่ฐาน อัน
แท้จริงและใช้ยาผิด สมที่ฐาน ที่แท้จริงมี
๓ ประการเท่านั้นคือ ๑. คนที่อ่อนแอ ๒. คนที่
๓. ผู้ที่ใช้ความคิดมาก (คุณทิมสั้ก
ความเคย)

๒. ผู้ที่ไม่ออกกำลังกายเลย (คุณพนัง
ร้องอ้อ) ๓. ผู้ที่ออกกำลังกายเกินไป (คุณปากร้อง
อ้อ แล้วจึงกับคุณพนังเดินเข้าอ่านต่อไป)
“อาการของผู้ที่เป็นโรคนี้ต่างกัน ผู้
ที่ใช้ความคิดมากมักปวดที่ กระบอกตา และ
ท้ายทอย (คุณทิมเอามือซ้ายบีบคันทิ้งสอง
ข้างและเอามือขวาลูบที่ท้ายทอย) ผู้ที่ไม่
ออกกำลังกาย มักปวดที่หน้าผาก และ ที่
หน้าอก (คุณพนังยกมือซ้าย แตะหน้าผาก
และมือขวาแตะหน้าอก) ผู้ที่ออกกำลังกาย
ไปมักปวดสันหลังถึงขั้นเอว (คุณปากอ่าน
พลาญและทำอาการแ่นคล้าย ๆ คัดคนและเอา
มือขวายับขยั้นเอว) แม้ ผู้ใดรู้สึกมีอาการ
ดังกล่าแล้วให้ หยุดพัก การงาน ทัน ที่ สอง
สัปดาห์ ให้ ออกกำลังกายเพียงสัปดาห์
ละครั้ง แล้วรีบซื้อยามาแก้โรคของหมอทอง
มารับประทานเพียงทำสิบขวกก็จะเห็นคุณ ถ้า
ถึงร้อยขวกก็จะหายราวกับโยนทิ้ง”
พอคุณปากอ่านประกาศขายยาจบ ตัวคุณ
ปากและคุณพนัง คุณทิมต่างรู้สึก มี อาการ
เป็นโรคเส้นประสาทพร้อมกันทั้งสามคนและ
ต่างพยายามแสดงความรู้สึกไม่แน่ใจความ
เคยิน ซึ่งกัน และกัน คุณพนังว่าได้เคยิน
คุณทิมแล้วว่าอย่าใช้ สมอย่างมากนัก คุณทิม

ว่าคุณทิมได้ ให้ ลักคุดปากหลายหนว่าอย่า
เล่นฟุตบอลให้จึกันก็ คุณปาดว่าไท่แะ
นำคุดพินเสมอว่าให้ออกกำลังกายเสียยังก็
ไม่เชื่อ เมื่อต่างก็กินเองและสังสารกันเอง
อยู่ สักครู่คุดพินก็ออกความเห็นว่าคุณทิม
ตามประกาศ ของหมอทอง คือ ลาพักการ
งานคน ละสอง สัปดาห์ แล้วออก กำลัง กาย
บ้างในวันอาทิตย์ คุณทิม และคุดปาก เห็น
ชอบด้วย แต่มีข้อหาว่าการออกกำลังกาย

จะทำอย่างไร คุณปาด แนะนำว่า ควร เล่น
ฟุตบอลหรือเทนนิส คุณพินว่าเกรงคุดทิม
จะเล่นไม่ไหว คุณทิมว่าคุณทิมเล่นได้ก็
แต่วิตกว่าจะหนักเกินไปสำหรับคุดพิน เมื่อ
ต่างวิคกแทนกันอยู่ เป็นพักใหญ่ ก็ไม่ ตกลง
กันว่า การ ออก กำลัง กาย ควร จะทำอย่างไร
ในที่สุดคุดทิมแนะนำว่าควร ใช้ การ พาย เรือ
เพราะเวลานั้นเป็นหน้าน้ำและพายเป็นด้วยกันทุก
คน การพายเรือนั้นเป็นการออกกำลังกั
ก็จะได้ให้แรงให้เขาสองไว้ก็ได้อีก เวียทรูป
ท้อง แขนไม้โคลงเคลง นั้นได้ สาม คน อย่าง
สบายของคุดทิมก็กำลังหนึ่ง ถ้าจะพร้อมกัน
ไปก็บ้านคุดทิมในวันอาทิตย์เวลา ๘ นาฬิกา
เข้าก็จะเป็นเวลาที่เหมาะ พายออกจากบ้าน
คุดทิมที่หัวลำโพงไป ตาม คลองเคยไป ออก
ถึงหัววัดพระประแดงและเอาอาหารกลางวันไป

กินด้วยก็จะเป็นการสนุก และ ออกกำลังก็ ไซ
อยู่ คุดพินและคุดปากเห็นชอบด้วย แต่
คุดปากก็ขัดแย้งขึ้นว่า ใครจะ เป็น คน ถือ
ท้าย ใครจะพายกลางและพายหัว คุดพิน
ว่าคุณพินพายได้ ทุกแห่ง แล้วแต่ที่ ประชุมจะ
กะให้ คุณทิมว่าเช่นนั้นขอให้คุดพิน พาย
กลาง คุดพินตกลง คงเหลือขงหาเรือ
พายท้ายและหัว คุดปากว่าคุณปาดชำนาญ
การถือท้าย เวียมาก แต่ คุดทิม แย้ง ว่า
คุดทิมถือเก่งกว่าและออกความเห็นต่อไปว่า
คนหัวต้องการคน แข็ง แรง สำหรับ ช่วย ผลัก
คำรุนต่าง ๆ ในเวลาจำเป็นและคุดปาก เป็น
คนแข็งแรงควรรับน้ำหนัก คุดพินเห็นชอบ
ด้วยจึงตกลงให้คุดทิมถือท้าย และ คุดปาก
พายหัว คุดปากตกลงแต่แนะนำว่าทุก ๆ
คนควรสวม รองเท้า ฟุตบอล เพื่อ จะได้ ทำ
ให้แข็งแรงใน การพายเรือ คุดทิม ขัดว่า
การพายเรือใช้ มีข้อ พายพาย น้ำให้เรือแล่น
ยิ่งกว่าใช้เท้าเตะน้ำให้เรือแล่น เพราะฉะนั้น
ไม่จำเป็นต้องสวม รองเท้า เพราะไม่มี อะไร จะ
เตะ และ ถ้ายังเป็นรองเท้าฟุตบอลก็วย
แล้วก็ยังเดินจำเป็นอย่างเอก เห็นว่าคุณ
จะเอาหนังสือไปอ่านระกิดกว่า และคุดทิม
ว่าคุณทิม จะ เอาหนังสือ สาม ก๊ก ตอนโจโฉ
ตายก็เอากำหนดที่ คุดทิมได้แต่งไว้ ไปอ่าน

พวกแล้วกันฉันท์ก็คุณทิมแต่งและจำได้จน
ขึ้นในนี้ด้วยความพอใจว่า

“โธโธถึงคืนก็ยังไม่บรรลพคฤหัสถ์
เจ้าท่าน ลูกพระยาลดาญ เจ้าโธว่าวัน
ชวล ทั่วพาเมยช็คอ วังหือคาเหลือก
เลือกสน ร้อง “โฮย่า” ทั่วไค เกือกคน
ใส่ปากคายเข้คินหมา” พออ่านไค แค

คุณปากก็คิดว่าการพวยเรือใช้มือจับพวยพุย
น้ำให้เรือ แล่น ยิ่งกว่า อ่าน ฉันท์ให้เรือ แล่น
เพราะฉะนั้นการเอาหนังสือไปอ่านในเวลาพวย
เรือจึงเป็นการไม่จำเป็นอย่างเอก คุณพิน
ก็กลืนใจฟังทั้งสองอย่างจึงเป็นการตกลง

ครั้นถึงวันอาทิตย์ที่หกหน้า คุณพินและ
คุณปากก็มาพร้อมกันที่บ้านคุณทิม คุณพิน
สายไปครึ่งชั่วโมงแก่ ทั่วว่าเมื่อคืนป่วน หน้า
ผาก และ หน้าอก นอนไม่หลับ จึง คืน สายไป

หน่อย คุณปากพอถวายนอนโดยบ้านคุณทิม
เห็นคุณพิน และคุณทิม นอน อยู่ด้วยกัน ก็เห็น
แดงขึ้นมาว่า เมื่อคืนป่วนสั่นหลังตลอดถึง
ขึ้นเอวราวกับจะหักลงไม่ไหวแต่ได้พยายาม
ที่สุด จึงสายไป เพียง ชั่วโมง เกี้ยว ส่วน

คุณทิมได้ ลูกขึ้นมากอดคุณพิน และ คุณปาก
ตามเวลา ครั้นไค ขึ้นคุณพินและคุณปาก
มาแก่ ทั่วเรื่องไม่สบายเลยรู้สึกไม่สบาย ขึ้น
มาข้างในเวลาอัน คือ ยังเกิดรู้สึก ป่วน

กระบอกตาและท้ายขอบทวารเรื้อรังเล็กน้อย
นี้ แคล้มไปจนกระทั่งคุณพินและคุณปากมา
พักขึ้นจึงนั่งขึ้นมาไค ข้าง นั้น เค็มทน ยัง เว้น
การ พวยเรือไม่ ไค จนกระทั่ง ๓๓ ก.ท. จึง
เคลื่อนกระบวนไปลงเรือไค กระบวนก็ไม่มี
อะไรมากนัก คุณพินเอาพวยหนีบรักแร้
ข้างซ้ายมือขวาหิ้วกระวากอกทวาร เคนน้ำหน้า

คุณทิมแยกพวยอย่างเดียวกับท่า แยก ฮาวอ
เกินกลาง คุณปากเดินหลังเพือนมือขวาถือ
ค้ำพวยสูงขึ้นมาก่อนแล้ว ไปพวยขึ้นข้าง
บนค้ำลงคิน โดยให้ ไผพวย ตะแคง ตั้ง
ขึ้น มาขนาน กับ แขน แต่ให้ ไผไป ข้าง หน้า

หน่อย อย่างวิธีขับเรือก็เห็นผิดตามแบบ
อังกฤษที่เรียกว่ารูป อักษร V แล้ว ทำท่าที่
เห็นดีทั้งซ้ายและขวา เสียพวยไป ๒ ตลอด

ทางจนถึงทวน้ำ การลงเรือมีระเบียบอย่างเล็ก
น้อยคือ พอคุณปากก้าวลงเรือ คุณทิมบอก
ว่าต้องให้คนท้ายลงก่อนจะได้ มีเวลาเตรียม
ทำให้เรือตรงไว้ สำหรับออกพวยเมื่อลงพร้อม

กันแล้ว คุณปากว่าคนหัวควรลงก่อนนะ
ไค ยึดเรือ ไว้ ไม่ให้ ไคลง เกล้ง เวลา คน
กลาง และคน ท้าย ลง คุณพิน ก็กลืน ว่า
คุณพินลงก่อนแล้วจะไค ให้ เรือเทียบท่าไป
ตามยาวคนหัวและคนท้าย จะไค ลงพร้อมกัน
ไม่ทำให้เรือเอียงรบกวนยับเยิน คุณทิมและ

คุณปาดตกลงแล้วลงนั่งในเรือ ตามตำแหน่ง
ที่กะไว้ - กว่าจะไต่ถูกขออกเรือก็พอ ๑๑

๓๐ ก.พ.

เมื่อเรือออกแล่นแล้ว คุณปาดก็หัน
กลับมาพายเรือเรื่อยไปตามน้ำคนหัว คุณพัน
พายอ้อย ๆ อยู่กลางลำ คุณทิมคงไต่
ท้ายให้เรือแล่นไปโดยเรียบร้อย ทั้งสาม
สหายต่างกระทำ น้ำที่ อย่าง เกรง ครักไม่ ได้
คุยอะไรกัน เพราะต่างตั้งใจ ประพฤติตาม
คำแนะนำ ของหมอทอง ที่ปรากฏใน ประภาศ
ชาวยุโรป

พอเรือแล่นไปก็ ไต่ ไม โกลนิก คุณทิม
ซึ่งเป็นคนพายท้ายก็ชักง่วง ๆ และนึกถึงเหตุ
การต่าง ๆ อันน่าพิศวงที่ได้ เกิดขึ้นในยวัก
ยบันนี้ที่คุณ ทิม ไต่ เคยเห็นเช่นเรือจีน คุณ
ทิมคิดว่าต่อไปในรอยแห่ง สัตว์ธรมย์ นานมนษ
ย คงจะพิศวงยิ่งยิบ ออกจากโลกนี้ ไป เทียว
โลกอื่น ๆ ได้ หรือ ไม่ ถ้าไปได้ คุณทิมคิด
ว่าคงจะเป็นการพิศวง อย่างสุดแสนจะพิศวง
เมื่อ คุณทิม คิดถึงการไปโลกอื่น ๆ เลย ทำ
ให้คุณทิมคิดถึงโลกพระอังคาร ที่ ชาวยุโรป
และอเมริกาคนเคยกันอยู่พักหนึ่งแล้ว เจ็บ
ไป คุณทิมคิดว่าทำอย่างไรจึงจะได้ ความ
จริงว่าในโลกพระอังคารมีมนุษย์อยู่ อย่างไร
แน่ จะเหมือนกันที่พวกฝรั่งเขาพิศว่ามิใช่

ใหญ่เท่าเล็ก ๆ ๑๑ เช่นนั้น หรือ ไม่ เมื่อ
คุณทิมคิดถึงสิ่งที่มีมนุษย์อาจจะทำได้ แล้ว
ในที่สุดก็หวนมาคิด อย่าง ที่เรียกกันว่า สร้าง
ปราสาทบนเวหา ตามธรรมชา ของ ผู้ ที่ หมก
ทางอื่น ที่ จะ คิด คือ คุณทิม คิด ว่า ถ้า
คุณปาด สหาย ของ คุณทิม ซึ่งมี ชื่อเสียงใน
ทางสปีดและมีความแข็งแรง มาก เช่นนี้ อาจ
สามารถพายเรือแล่นขึ้นไปถึง โลก พระอังคาร
ได้ แล้ว มนุษย์ทั้งหลาย จะคิดว่า คุณปาด
เป็นคนวิเศษเพียงไร และคิดว่าคุณทิมก็
ได้พลอยพบกับชาวโลกพระอังคารด้วย แต่
เมื่อพยกกันแล้วจะพูดกันด้วยภาษาอะไร ถ้า
หากว่าชาวโลกพระอังคาร พูดภาษา แอสเซอ
แรนโต คุณทิมก็ขบขัน เพราะยังไม่เคย
เรียน ถ้าพูดภาษาอังกฤษก็พอจะเข้าใจ แต่
อะไรไม่พวดยทำให้ คุณทิมคิดว่าเหมือนเคย
ได้ ยินเชื่อว่า กัน ว่าในโลก พระอังคารได้ ซอ
ยิมภาษาไทยไปใช้เป็นภาษาพื้นเมืองที่เคียว
เวลานี้ กำลัง ตั้ง โรงเรียน ภาษาไทย ขึ้น อีก
หลาย ร้อย โรงเรียน การ แต่งโคลง ฉันท์
กาพย์กลอนเป็น บท เรียนที่กำลัง ทั้ง มาก ใน
ระหว่างชาวโลกพระอังคาร เมื่อคุณทิมนึก
ได้ เช่นนี้ ก็คิดเตรียมตัวไว้ คอย พก กับ ชาว
โลกพระอังคาร คุณทิมคิดว่าพอคุณปาด
พายเรือเข้าสู่ท่าเรือในโลกพระอังคาร ชาว

โลกพระอังคารคงออกมาเรียบร้อย และถามว่า
 “ท่านมาลงโลกน่ะหรือ” คุณทิมตอบ
 ว่า “เพื่อเยี่ยมเยียน” ขณะที่คุณทิมนึก
 มาถึงเพียงนั้นเรือก็นำถึงหน้าโรงพยาบาลพว
 ลงกรณแถวศาลาแดง และพอลเรือขึ้น สฟาน
 น้ำของโรง พยาบาล พว ลงกรณ เข้าโครม
 ใหญ่ทำให้คุณป้าซึ่งกำลังพายอยู่ทางหัวเรือ
 อย่างเพลินนั้นกระทั้งหันหลังลงมา จาก กระตง
 เรือลงนหางาย ส่วนคุณทิมก็ลืมนึกว่าเรือ
 มาถึง ท่าน้ำในโลก พระอังคารแล้ว มี ความ
 ยืนคิมาก พลางนึกถึงคุณป้าว่ามีเสียกั
 เป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียงสามารถ พายเรือ ขึ้น
 มาจนถึงโลกพระอังคารได้ พอลที่คุณป้า
 ลุก ขดกขลัก ขึ้น มาได้ พ้น เสียเอ้กะไร ว่า
 “นี่ เพื่ออะไรกันนี้” “เพื่อ เยี่ยม เยียน”
 คุณทิมตอบ ไทยจิตยังอยู่ในภวังค์ “เยี่ยม
 เยียนถึงอะไรที่ไหน” เรือ ชน สฟาน จน กั้น
 นอนนหางายลงมาจากกระตงเรือละ ยังจะ พุกบ้า
 “ไปไ้” คุณป้าลุดกั้น ยืนควากแหวนอยู่
 ใน เรือ เมื่อ คุณทิมได้ ยืนคุดป้า ควาก
 ออกมารวกับ เสียง เกียวหุย เช่นนั้น ก็ตกใจ
 และรู้สึกว่่าดิ้นท่ายไม่ตรงนเรือ ชนสฟาน จึง

้วยเอาพายมาสฟานให้เรือเล่นตรงคอไปโดย
 แวง คุณป้าไม่ทัน รู้ตัว เลยกันกระแทก
 ลงบนกระตงเรือซึ่งใหญ่ อีกทีหนึ่ง ซึ่งกระทำ
 ให้ พนจึงงนพุกไม่ออก ในที่สุดออกคำสั่ง
 เต็ดซาว่า “กลบ, ไม่ไปค่อไปอีกเป็นอัน
 ซากดิ้นท่ายภาษาอะไรไ้ไม่”

ส่วนคุณพิน ซึ่งกำลังตกใจ คร่งทงน และ
 ปลากใจร่งทงนนั้น ครนไ้เข้าใจความเป็น
 ไปไ้แล้วก็เลยปล่อยก้าใหญ่ คุณป้าทำ
 หน้ายิบ คุณทิมทำหน้าไม่รู้ ไม่ซ้และค้างนัง
 ไปสักครู่ คุณพิน ยก นาฬิกาข้อมือ ขึ้นดู เห็น
 เป็นเวลาเที่ยงวันพอดี ก็เลยพุกโกล้งลยบน
 คุณป้าทหายฉิว แล้วก็เลย ออก ความเห็น ว่า
 ควรวัยประทานอาหารที่ตรงนั้นแล้ว ก็เลยพาย
 เรือกลับบ้านโดยมิไ้ ไปถึง จังหวัดพระประ
 แงตามโปรแกรม เพราะคุณทิมทำให้ เสีย
 ฤกษ์ เรื่องการผจญภัยของคุณป้า จึงยุติ
 ลงแต่เพียงนั้น และภับที่คุณป้าต้องผจญ
 ก็ไม่มีอะไรมากกว่าคุดป้าไ้ นอนนหางายลง
 มาจากกระตง เรือทีหนึ่ง และกัน กระแทก ลง
 บนกระตงเรืออีกทีหนึ่งเท่านั้น

จบบริบูรณ์

ลัทธิเชษฐม

ของ

ฉันท

ลูกจ้าง ทำไมนวยให้ผมขยทเคียว
นวย ทำการวันเคียวจะเขาทำไหวละ
ลูกจ้าง นวยจะใหวันละขยทๆๆ
นวย ก็ั้นช
ลูกจ้าง วัน ละขยท ละขยท ละขยท
สัตนก ๔ ขยทชขยท นนวยให้
ขยทเคียว

ครุ ผ้ามกขนิท
คิษย มีหลายชนิดครุ ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก
ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก ผ้ามก

ครุ เก่งมาก เลือของเธอทำขยทผ
อะไร

คิษย ทำขยททางเกงของคองผอครุ
ครุ ทางเกงของ คอง ผอ เธอ ทำ ขยท
อะไร
คิษย ทำขยทผ้ามกเกาของคองแม่ครุ

สาวใช้ คองนวยคะ อิดนทำเปลทคอง
แกงนอนตกนาละแล้วละ
คองนวย แล้วกัน ขึ้นวันลูกคองจะนอน
เปลทไทนละทลน

สาวใช้ ไม่ทราบคะ เมอตกลงไปคอง
แกงยังไมตนคอง อิดนรออยู่
เป็นนานก็ไมไสล ถ้าจะมเลย

ผัวชอ มาค่อว่า ผลไม้อิดนไปเมอเป็น
วานนเห็นาทงนกันไมไ

ผัวชอ คองเลือกเอาคองคองคองคองคอง
คองคองคอง คองคองคองคองคองคองคอง

มีแต่เห็น
 นายสอาก ไตรยโทรเลขจากคหุมนัว "ถึง
 สถานี่ข้า ๓ นาที พรุ่งนี้มาเวลา นายร้อย
 เกียวกัน" จึงโทรเลขตอบว่า พล
 "ถ้า พรุ่งนี้ รลออกข้า ๓ นาทีจะ นายร้อย
 ไปรับ" พล
 คร ทำไมเรากำลังใส่เสื้อ นายร้อย
 คียบ เพื่อให้ร่างกายห่อหุ้มอบอุ่นครัย พล
 คร จึงทำไมเรากำลังใส่เสื้อ เกินตาม นายร้อย
 คียบ ถนนเมือวานนี้ พล
 คียบ เพื่อผ่อนเสียข้างครัย ไม่ถึง
 เบือยหมก
 นายอู๋ คุณไม่กลัวตกตายหรือ คอหัก
 นกียน ย่อย ๆ คุณไม่รู้หรือ
 นกียน จะให้ผลทำยังไร
 นายอู๋ ลากอกมาอยู่บ้านเสียช
 นกียน ไม่ไหว ๆ คนแทบทั้งเมืองตาย
 ในบ้าน
 ทายอกข้างเกียว ข้าแสดเห็นมากกว่าเจ้า
 ทาก เกียเสียทั้งเกาะฮายบอด
 ยอด ยอดก็ยิ่งแสดเห็นมากกว่าเจ้า
 คี ทนอยบน เองเห็นอะไรมากมาย
 นกิวะ

ก็ค่าของเจ้ามากกว่า ของ ข้าข้าง
 หนึ่งใจ
 การอบรมนิสัยสยคนควรเริ่มเมื่อไร
 เมืออยู่ในท้องครัย
 ว่าไฉน
 เมืออยู่ในท้องครัย
 ก้อยู่ในท้อง แกร่อบรมกันยังไฉ
 อบรมแม่ชครัย แล้วลูกมันก็
 คงเหมือนแม่
 นกียน ไม่ต้องการทพารัสหญิง
 คุณหญิง ทำไม คุณเร่งให้รางวัล คน ชยวด
 ถึง ๒ บาท
 เจ้าหล่อน เจ้าทอนเงินเกินมาให้ฉัน ๓๐ บาท
 นทล่อน
 ภรรยาสาว นั้นทนเป็นอะไรต้องให้ ไม่หยุด
 สามี่หนุ่ม มัน จะชดให้
 ภรรยา ก็ลองให้ ชักคอกคนข้างชคร
 หนึ่ยนถูกต้องให้ ชือ ๆ พอหนึ่ยนได้ขึ้นเกาะ
 มารคา เองจะทำไม
 หนึ่ยน หนึ่ยนคิดลทหนึ่ยน
 คร อกคนขานแล้ว ออกมานอก
 มึงทำไม ยังไม่นอนอีกีหา
 คียบ ฝมออกมากเพราะฝมจะเข้าไปครัย

หญิงสาว คุณพ่อว่าใครคะ

ชายหนุ่ม ท่านเรียวยาม

หญิง ทำไมคะ

ชาย ทำไม ก็พวาท้องคาบดำไม่
ได้น้อง

หญิง แล้ว-----

ชาย แล้วท่านว่าท่านจะเผาศพให้

มารดา วิ่งเข้าไปในห้อง เพราะได้ยินลูก
คนเล็กร้อง พอถึงเห็นเจ้าแคง
อายุ ๓๐ ขวบกำลังจับคอน้องแคง
ไปแคงงมา

มารดา เฮียๆ เจ้าแคงทำอะไรน้อ
เจ้าแคง มันกินยาเข้าไปไม่ไ้เขย่าขวกั๊
ฉันจะต้องเขย่าคอมัน

นายชน ฉันทกแล้วว่า พอรวยเข้าละก็
มีความทุกข์มากกว่าสุข รู้แต่
ก่อนเมื่อฉันจนไม่ไ้

นายชม ถ้าฉันเอาเงินของ เธอให้ฉัน เละ
จะได้พ้นทุกข์

นายชน เลียใจกันทำไมไ้เพื่อนเฮีย ใจ
การเอาทุกข์ เอาวันไปให้คนอื่น
เช่นนี้ไม่เคยจริง ๆ

ก. เมื่องานสวนแก่ไ้หรือเลีย

ข. ไ้

ก. กันเลียไขโล แดไ้อะไร

ข. ไ้ค่าเล่นขอ

ก. วันนีได้รียเชิญถึง ๓ แห่ง ไม่รู้
จะไปแห่งไหนก่อน

ข. จะให้ผมไปแทนยังก็ไ้

ก. คิชี เชิญไปหาคุณอิมที่พัฒน์นาคร
หน้อยเถอะ รายนเขาเชิญให้
ผ่นเพียงรียยากเท่านั้น อีก
๒-๓ รียผมจะเอาไปใช้เองให้ครบ

คนปวกพัน กันยว่าถอนพันไม่เจียไรละ

ข้าง รียๆ นะคุณ ผมไม่เห็นว่วเจีย
ก็ตรงไหนเลย ถอนมากนัยไม่
ถวนแล้ว

ประกาศของห้างขายคันทกลหลายแห่งแห่ง
มีว่า "ซื้อคันทกลกระถางแถมกินได้
ก๊วย"

นักเรียนกฎหมาย แดจียฉันทำไม

ตำรวจ ฉันท จีย เพราะ แด ตำลม
ตำแล้ง

นักเรียน ผิดฐานไหนกันพ่อ

ตำรวจ ดานเมาสุราไ้

นายฉลาดไปหาทนายความถามว่า นาย

ต่อมกล่าววาท่อหน้าว่าจะกำหนดว่า คนเป็น

อุฐะพ้องหมั้นประมาทไ้หรือไม่

ทนาย แนนอน เขาว่าท่านเมื่อไร

นายฉลาก เมื่อก่อน

ทนาย อ้าวทำไมถึงไม่ฟ้องเสียแต่ก่อน

เล่า

นายฉลาก ฉันพึ่งเห็นอุ้งมือวานเอง ที่โรง

ละครฝรั่ง

คุณชาย ภรรยาของคุณคนนั้น เท่ากับ

แม่การาชองผมคนเดียว

คุณฉอย ถ้างั้นคุณก็มีเมียหลวงคน

เก้งมวก

นายขอม รุ่งเช้าวันนี้ ผมเข้าไปยืมเงินที่

ไหนก็ได้

นายเงิน งั้นทำไมเข้ามายืมที่ผมอีกล่ะ

นายขอม เพราะที่อื่นเขาบอกให้ผมกลับไป

รอก่อน ๒-๓ วัน

นายสงข ใต้เขี้ยวครับ หนทางที่ครอบครัว

ผม ทำ ยังไง ถึงจะไม่ให้คนเกิน

ผ่านไต่ ข้ายว่า "ทางนี้ไม่ให้

คนเกินนั้น" ไม่มีประโยชน์

เลยครับ

เจ้าคุณ เขียนข้ายว่าจ้ะ "ทางนี้ให้

สุนัขเถิน"

นายสงข ถ้างั้น ผม เถิน คน เกี้ยว ผม ค้าง

เป็นสุนัข

เจ้าคุณ รุ่งเช้าไม่ใช่สุนัข จ้ะเขียนว่า

"ใคร เถิน ทางนี้ ขอเชิญ ลูกมา

ควย"

นายสงข ไม่ได้หรือครับ ผมไม่ใช่เจ้าคุณ

นักงวผู้ชนะ อายุฉัน ๓๐ อายุแก ๒๕ แต่

ฉันวิ่งเร็วกว่า

ผู้แพ้ มาของฉันตัว ๑ อายุมัน ๓๐

แต่มันวิ่งเร็วกว่าฉันเหมือนกัน

ผู้ชนะ มาแกอายุ เท่ากับ ฉัน คนเกี้ยว

แต่ขามันเท่ากับแก ๒ คน

นายสงข อ่านไม่ออกจ้ะ ไกลยังงี้ยังอ่าน

ไม่ได้ ถ้าจะสั้น แวนของฉัน

มีขาย แต่

คนไม่ใช่ เปลาครย ผมอ่านไม่เป็นแต่ผม

แปลเห็น

วิธีเล่น วอลเลย์บอล

เตะ: แพทย์

๑	๒	๓	๔	๕
๑	๒	๓	๔	๕
๑	๒	๓	๔	๕
๑	๒	๓	๔	๕

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
๐๐๐, ๐๐, ๐๐, ๐๐, ๐๐๐,

ร่งหานาม “สถานที่ใหม่ในเวลานี้” แล้วนำอักษรและสระ
ถ้าสระกำกับ ๆ ตัวใดก็แยกออก และนำมาผสมตัวละครั้งก็คำตาม เป็นคำ ๕ คำข้างบน
ให้ไว้ คำแปลทั้งข้อนี้

๑. ผอง.ใส

๒. สีหมอกเมฆ

๓. ป่า

๔. กำลัง

๕. คลอเกลีย

ไทยเชษม

๓๔๘

มิดน

ไขปริศนาภาค ๑

ที่ ๑

ของ

ป. หวานนท์ ปราจิณบุรี

อาษะตะนะสี่

ั	ทุ	ก	ท
นิ	โ	ว	บ
ม	ร	ว	ค
ส	ม	ท	ย

อินทราลิตถันท์

๖๖ ไขปริศนา

แห่งวันวิสาขบูชา

๑ วารันกิดิเทอช

มาร่วมประยกุลย์

๑ เป็นการพิเศษส่วน

เพื่อสุขประโยชน์การ

๑ ควรรน้อมหทัยกิด

วงเวียนกะขัญหา

วสันตลิตถันท์

๖๖ คาบณคนขอพิแกลง

ไขข้อปริศนะผทม

สมญาพิเศษกาล

สุไพศายำเพ็ญบุญ ๑

อุดมเลิศพิศาลคุณ

พระศรีสุและนิพพาน ๑

ประมาณถ้วนประโมทย์ชาน

กุศลภาคพระศาสนา ๑

แถลงปริศนษัญญา

ฉะกรังนักรำชม

๓๐๖๖๖๖๖๖

และแสดงวิธีมย

คหิขัธระรำพรรณ ๑

๑ นามแรกกระดูกผู้จะผิ
ทั้งใจเทาย 'ทุกข' พาน

๑ นามสอง 'นิโรธ' สีหะมาถัก
นามสามกั 'มรรค' กมลแล

๑ นามสี่คือ สมุททัย
การเกิดและก่ออศัตวาย

๑ รวมถ้วนประมวญพจนสร
คือ 'อายะตนะ' ภายวรา

๑ จรรวมรวบประรวบเข้า
พระพุทธรูประจำรูญ

๑ พระว่า 'ทุกข' สนั่นทวือ
'นิโรธ' นั้นแหละควรทว

๑ และ 'มรรค' ก็กัซัง
'สมุททัย' พระไ้เห็น

๑ เสน่หันทนักลักกิริท
จะรณวนและขวนธา

๑ ฉนั้นป่วงสุมิตต์ผอง
คั่นกิกพิณจิฉวน

๑ ประกอบกัประการใด
ประสพสุขสรวณรมย์

ฤทธิกมิก่นสาร
ก็จะพ้องมีฉนแปร ๑

และกระซัยกระนั้นแน
คคิสุกัเลศคล้าย ๑

ก็โดนจะเลื่อมหาย
ภยชัธกะคัณฑา ๑

กยระพินฉะตอยมา
กฏอัยมีริฐญ ๑

อุชงคปอาครณันท์

ฉะชัธเค้าฉะกิมพล
ฉครัสสธอนฉฉฉนค้ำ

ลำยากคืออทรงนำ
ก็ไยว่าจะคัยเชญ

กำรคัซังกัเลศเียน
สมำคัวยเสมอมา

กำเรยฤทธิคัณฑา
ทเวศให้ฉฉฉฉฉฉฉ

สคัยฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
พิพิฉฉฉฉฉฉฉฉ

กุศลไฉรัพนฉฉ
และผองภยประฉฉ ฉ

1

การส่งเสริมการค้าขาย

1929

1. 2. 3.
உய்யு வொதுகுவது.

อินทราทิ

“ไทยเชษม” คุยวิสาขะมาศ
ที่แลมา ซึ่ง คณะใด ก็ให้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
พระพุทธศาสนาบรรจุในเล่มโดยมาก ก็
เพื่อให้เหมาะแก่ เวลา แลโอกาส อันพึงควร
กระทำ แต่มีได้ดังนี้จะทำให้มีรสอร่อยอีก
ซีกไปว่าเรื่องทั้งปวงซึ่งบรรจุอยู่ในเล่มอื่นๆ
ที่ แล้ว มาไม่ ทั้ง ขนาด เล่ม ก็ หนา กว่า
ธรรมดาอีกก็ด้วยซ้ำ

สำหรับ ภาพ นำปกที่จัดทำเปลี่ยนขึ้นเป็น
พิเศษเฉพาะวิสาขะนั้น เป็นภาพที่มีความ
มุ่งหมายอย่างไร หวังว่าทุกๆ ท่านก็คงจะ
เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้วโดยทั่วถึงกัน

บาง ท่าน มี ปัญหา ตาม ว่า บรรณาธิการ
ของเรา เป็น ข้าหลวงเดิม ด้วย หรือไม่ ?
การ ที่ กล่าว เช่นนี้ ก็เพราะเห็นใน ภาพ ที่พูด
เกล้า ๆ ถวายพระพรใน วันวิสาขะ ทำ เป็นรูป
เข็มเพ็ชร์ราวสองเพ็ชร์

จึงขอเรียนให้ทราบว่า การที่ใดประคิษฐ์
ภาพเช่นนั้นขึ้น เพื่อหมายความว่าพระพุทธร
ศาสนา นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงตำแหน่งบรมสาสนูปถัมภกแห่งพระพุทธ
ศาสนา

ขียนไทยเชษม ก็ได้มีอายุบรรจบครบชว
บแล้ว จึงควรจะมีการวันเรียงฉลองวันเกิด
เสียสักที คณะของเรากลางกันว่า จะมี
ลคอนร้องฉลองให้ท่านในคืนนั้น แต่เผอิญ
ยังซุกซนซัดซอมไม่ทัน จึง ขอ เลื่อนไป มีให้
ท่านชมในเดือนกรกฎาคม

ขอ ขนาน นาม ลคอน ของ เรา ว่า ลคอน
“เชษมบรรเทิง” เรื่องที่จะแสดงให้ท่าน
ชมนั้น เป็นเรื่องไทย ซึ่งได้ดัดแปลง จาก
บท ลคอน ของ เชกสเปียร์ ผู้ ปาก ท่าน
พ. พรปรีชา ตัว เจ้าของเรื่องเอง เป็นผู้
กำกับการแสดงเสร็จ

ต่อไปในเก็อนสิงหาคม ก็จะมีลคอนพุก
ขยขึ้น ชมก็องค์เกียวยาย แสดงอีก คราวนี้
ต้องเป็นน้ำที่ของ “แม่ลิ้มดา” เขียน เรื่อง
แลกำกับการแสดงด้วยเหมือนกัน

เมื่อ คณะจะได้มีลคอนฉลองอายุให้ ท่าน
ชมถึงสองเดือนเช่นนั้น ก็จำเป็นจะต้องขอ

เชิญท่านสมาชิกทั้งหลาย พร้อมใจกันขัติ
อินทีก้าวอวยพร พร้อมทั้งส่งของขวัญให้
แก่คณะด้วย

ของขวัญวันเกิด ทิวทองขอให้ท่านให้
แก่คณะ ก็คือเงินยารุงประจำ ถ้าท่าน
ผู้ใด ยัง มิได้ส่งไป ทำขวัญ คณะ สำหรับขัติ
แล้วมาละก็โปรดนำไปให้เสียให้สิ้นเชิง ะ
ขอบพระคุณมาก นี่และเงินของขวัญที่
คณะต้องการรบกวนจากท่าน นอกจากนั้น
แล้วก็ไม่มีอะไรอีก

คำเข้าเล่ม หนังสือไทยเชชม

สันหนังสือพิมพ์คำเกินทองสัน ขหนึ่งแบ่ง
เป็น ๒ เล่ม เงิน ๕ บาท ขหนึ่งแบ่งเป็น
๓ เล่ม เงิน ๕ บาท ๑๕ สตางค์ หุ้มผ้า
ทั้งตัวเกินทองสัน ขหนึ่งแบ่งเป็น ๒ เล่ม
เงิน ๓ บาท ๕๐ สตางค์ ขหนึ่งแบ่งเป็น
๓ เล่ม เงิน ๔ บาท

ขอบใจ

ด้วยนาย ค. เง็กชวน ได้ส่งหนังสือเรื่อง
โรแยกแแตก มาให้เป็นสมบัติ ของห้องสมุด

ไทยเชชม ๑ เล่ม บรรณาธิการได้รับไว้แล้ว
ด้วยความขอบพระคุณ

ท่านนักภาพยนต์ควรซื้ออ่าน ด้วยวิธีที่
ภาพยนต์สยามจะได้เข้ามาขายในเร็ว ๆ น
หนังสือเรื่องโรแยกแแตก เป็นเรื่องภาพยนต์
ยาว ๑๒ ม้วน ตัดแปลจากเค้าเรื่องเอลตัน
โฮมาส ซึ่งนาย ค. เง็กชวน เป็นผู้พิมพ์
ออกจำหน่าย เพื่อ เก็บ เงิน ยารุง กอง เลือบ
เป็นจำนวน ๑๐๐๐ เล่ม พิมพ์ด้วยกระดาษดี
โดยไม่คิดหักค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ราคาเล่มละ
๓๐ สตางค์ เล่มเดียวขอ มีจำหน่ายตาม
ร้านขายหนังสือทั่วไป

แก้คำผิด

หนังสือไทยเชชม ฉบับวิสาขมาส มีที่
พิมพ์ผิดอยู่ ๒ แห่ง คือ พุทธพริชต์คำฉันท์
หน้า ๑ บทที่ ๘ ตรง คำว่า “มีนามะพวก
ยักย์” ตกคำ “อา” อันเป็นชื่อแห่งยักย์ไป
๑ คำ ที่ถูกต้องว่า “มีนามะอาพวกยักย์”
ยักย์หน้า ๒ บทที่ ๑๕ คำว่า “สัจจกติกวณต์”
นั้นผิด ที่ถูกต้องว่า “สัจจกติกวณต์”
ขอท่านผู้อ่านจงโปรดแก้ไขตามนี้